

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 26

Dijous, 11 de novembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 35

Í N D E X

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (presa en consideració) (tram. 270-00002/07) (p. 3)

Designació

d'un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00021/07) (p. 9)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 300-00732/07) (p. 9)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la salut reproductiva (tram. 300-00042/07) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 300-00205/07) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00435/07) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 300-00545/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 300-00337/07) (p. 30)

Preguntes

al Consell Executiu sobre la remodelació de l'antiga travessia de la carretera A-260 a Castellfollit de la Roca (Garrotxa) (tram. 310-00111/07) (retirada) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre l'acte de constitució de l'Euroregió Pirineus - Mediterrània, que va tenir lloc a Barcelona el 29 d'octubre de 2004 (tram. 317-00073/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00074/07) (p. 36)

→

al president de la Generalitat sobre quines iniciatives té previst emprendre el Govern per a garantir la unitat del català i assegurar-ne la presència als òrgans i les institucions de la Unió Europea (tram. 317-00075/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre el compliment del programa legislatiu del Govern (tram. 317-00076/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern dels darrers dies (tram. 317-00077/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre l'aprovació i la publicació del Decret de desplegament de la Llei 18/2003, de suport a les famílies (tram. 310-00109/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre els criteris, els acords i les ajudes per a promoure la mobilitat dels alumnes universitaris en programes del tipus d'Erasmus (tram. 310-00164/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre els criteris per establir vies de finançament vinculades a l'assoliment d'objectius específics, per a les universitats públiques catalanes (tram. 310-00165/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'elaboració del mapa universitari i del seu calendari (tram. 310-00166/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre si hi ha prevista una moratòria de la Llei 5/2003, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata en la trama urbana (tram. 310-00187/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el desplegament reglamentari de la Llei 15/2002, d'ordenació vitivinícola (tram. 310-00267/07) (p. 45)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 300-00308/07) (p. 46)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 300-00647/07) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica (tram. 302-00065/07) (p. 55)

Declaració institucional

per la mort del president de l'Autoritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat (tram. 401-00009/07) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari (tram. 302-00066/07) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular (tram. 302-00067/07) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 302-00068/07) (retirada) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per l'educació (tram. 302-00069/07) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern. (tram. 302-00070/07) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) (tram. 302-00071/07) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries (tram. 302-00072/07) (p. 75)

SESSIÓ NÚM. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Justícia, les conselleres d'Interior, de Salut, el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar i Família, i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00002/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa i Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00021/07). Grups parlamentaris. Designació.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 300-00732/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la salut reproductiva (tram. 300-00042/07). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre els aspectes sociosanitaris de l'atenció a les persones grans dependents (tram. 300-00183/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 300-00205/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00435/07). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 300-00545/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 300-00337/07). Sr. Francesc Xavier Ballabriga i Cases, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 300-00308/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 300-00647/07). Sr. Agustí López i Pla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica (tram. 302-00065/07). Sra. M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari (tram. 302-00066/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular (tram. 302-00067/07). Sra. Marina Llansana Rosich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 302-00068/07). Sr. Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació (tram. 302-00069/07). Sra. Irene Rigau i Oliver, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 302-00070/07). Sr. Francesc Homs i Molist, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) (tram. 302-00071/07). Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries (tram. 302-00072/07). Sr. Francesc Xavier Ballabriga i Cases, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a les quatre.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (presa en consideració) (tram. 270-00002/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de

l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors. Presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa i Convergència i Unió, té la paraula, per presentar-la, la il·lustre senyora diputada Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per tal de presentar el primer punt de l'ordre del dia del plenari del dia d'avui, que és la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

Avui prenem en consideració en aquest Ple aquesta Proposta de resolució a presentar, com deia, a la Mesa del Congrés dels Diputats. Aquesta Proposta de resolució neix d'una iniciativa de l'agrupació sindical Avalot, Joves de la UGT, que avui ens acompanyen i que aprofito per saludar-los. Una iniciativa, com vostès han pogut veure en la seva literalitat, força fonamentada i molt ben documentada, sobretot pel que fa referència a l'exposició de motius, que és molt exhaustiva i recull molt clarament l'objecte d'aquesta iniciativa. Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari i els grups que donen suport a aquesta Proposta de resolució, en compartim els objectius. I, pel que fa referència al Grup Parlamentari Socialista, he de dir també que és un compromís electoral dels socialistes. M'explicaré.

El salari mínim interprofessional té com a finalitat garantir als treballadors i treballadores una renda que els permeti satisfer les seves necessitats de manera adequada, tal com diuen les primeres línies de l'exposició de motius, com deia, de la iniciativa presentada per l'Avalot, una iniciativa que cal recordar que fou presentada al molt honorable Ernest Benach, el president d'aquest Parlament, per tal que la fes arribar als diferents grups parlamentaris, per tal que valoressin la possibilitat de donar-hi suport i tramitar-la en el Ple d'aquest Parlament, per tal de poder modificar l'Estatut dels treballadors pel que fa referència a l'article 27.1.

Com dèiem, el salari mínim, té una finalitat molt clara: garantir la possibilitat que els treballadors i treballadores puguin satisfer les seves necessitats. Quan aquesta iniciativa va ser presentada en aquest Parlament, 460 euros, indubtablement, no complien aquesta finalitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, compartim plenament, com deia, aquest objectiu.

Avui, el salari mínim interprofessional, a l'Estat espanyol el perceben més de sis-cents mil persones, i, com també diu l'exposició de motius, és un dels més baixos de la Unió Europea. En el marc de la Unió Europea, la Carta social del Consell d'Europa marca un nivell mínim, que és el que han d'assolir aquests salaris mínims interprofessionals: el 60 per cent del salari mitjà, al qual a l'Estat espanyol no arribem pas.

És per aquests motius que l'apartat dispositiu d'aquesta Proposta de resolució incorpora una modificació: la

incorporació de l'apartat e per modificar l'article 27.1 de l'Estatut dels treballadors, en el qual es fa referència clara a aquest marc, a aquesta Carta social del Consell d'Europa que ens marca el marc en el qual ens hem de moure dintre de l'Estat espanyol en aquest tema del salari mínim interprofessional. La Proposta que avui presentem a votació diu clarament que en cap cas podrà fixar-se una quantitat que en termes nets sigui inferior al 60 per cent del salari mitjà net de l'Estat espanyol. Això, pel que fa referència a quan aquesta Proposta sigui incorporada a l'Estatut dels treballadors.

Però alhora també ens cobreix pel que fa referència al futur, quan, en aquest mateix apartat e que volem introduir a l'article 27.1 de l'Estatut dels treballadors, diu que, en la mesura que la Unió Europea canviï els seus criteris, l'Estat espanyol també actuarà atenent-se a aquests nous criteris.

Com dèiem, compartim l'objectiu d'aquesta iniciativa, i, com ja he dit, des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista és també un compromís electoral apujar el salari mínim interprofessional. Nosaltres el vam arribar a quantificar en 600 euros, l'objectiu final a assolir. És un compromís que ha estat refermat per l'actual president del Govern espanyol, refermat en el discurs d'investidura i confirmat per decisions que s'han pres; les primeres decisions que va prendre l'actual Govern de l'Estat han sigut apujar, encara que sigui mínimament, aquest salari mínim interprofessional. Nosaltres creiem que s'han començat a posar les condicions perquè això sigui possible, s'han començat a posar les condicions i creiem que des de Catalunya podem contribuir també a posar el nostre gra de sorra per tal que un tema com és aquest, que és un tema de justícia, es pugui assolir.

Tan sols, abans d'acabar, lamentar que la Proposta de resolució no hagi pogut ser presentada en aquesta cambra amb el suport unànim de tots els grups parlamentaris, mitjançant la seva signatura en aquesta Proposta de resolució. Tot i així, nosaltres creiem que el bo i l'idoni seria que aquesta Proposta de resolució, després de la tramitació que s'ha de dur a terme en aquesta cambra, pogués sortir amb el suport unànim de tots els grups parlamentaris, per tal que, quan se substanciï al Congrés dels Diputats, sigui la comunitat catalana, sigui en aquest cas el poble de Catalunya, que impulsa també una mesura que ja ha començat a desenvolupar-se amb l'actual Govern de l'Estat. I creiem, com deia, que és un tema de justícia, perquè els catalans i catalanes, igual que la resta de persones de l'Estat espanyol, ho necessiten i s'ho mereixen.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, tenen la paraula seguidament els grups parlamentaris. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castella.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a l'estrada també en nom del Grup de Convergèn-

cia i Unió per donar suport, com hem signat, a la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 de l'Estatut dels treballadors. Intentaré no repetir-me amb els arguments que els ha donat la diputada que em precedia en l'ús de la paraula, però permetin-me fer algunes consideracions també des del nostre Grup.

Avui, els grups sotassignats, el que reclamem és un pas endavant en termes de justícia social. I aquest, també, dir-los que era un compromís en el programa electoral de Convergència i Unió. Amb els actuals criteris que marca l'Estatut dels treballadors, el salari mínim interprofessional, el tenim en una situació en la qual, en termes comparatius amb la Unió Europea, és el més baix, després de Portugal. Tots els diputats i diputades saben que el Comitè d'experts de control de l'acompliment de la Carta social europea, la qual tots els estats van signar, considera un salari mínim interprofessional just quan aquest mai pugui ser inferior al 60 per cent de la mitjana del salari d'aquest estat. I, en el cas de l'Estat espanyol, això està molt per sota.

Per tant, podem considerar que l'eina amb la qual va ser establert el salari mínim interprofessional no ha estat efectiva. L'SMI s'elabora com una eina per establir el mínim per a les activitats sense un règim eficaç de fixar salaris, per establir un mínim salari de garantia com a eina també de lluita contra la precarietat, però també té una funció molt específica com a índex de barem per a moltíssimes polítiques públiques: de pensions, d'habitatges, de beques.

Tot això, per tant, com a instrument, se'ns dona que no és efectiu, com deia abans, quan actualment el salari mínim interprofessional a l'Estat representa més o menys el 40 per cent de la mitjana del salari. Per tant, estem lluny d'aquest 60 per cent.

És per això que presentem aquesta iniciativa i creiem que hem d'introduir mecanismes, dins de l'Estatut dels treballadors, que garanteixin que l'eina sigui efectiva com a tal. Com s'ha dit ja, abans que jo parlés, la proposta de la resolució és precisament la modificació per incloure-hi un nou apartat que bàsicament el que introdueix és aquest criteri: que en cap cas –en cap cas– el salari mínim interprofessional estigui per sota el 60 per cent del salari mitjà a nivell de l'Estat. Creiem que és una mesura necessària, creiem que és una mesura també en línia de la lluita contra la precarietat laboral i, a més, com deia a l'inici, des del punt de vista de Convergència i Unió, aquest era un compromís electoral que portàvem en el nostre programa.

Però no voldria tampoc acabar la meua intervenció sense fer un reconeixement a totes aquelles organitzacions juvenils que en el seu moment van encetar aquesta iniciativa. Ara deu fer uns dos anys, els Avalot, els Joves de la UGT, van prendre la iniciativa de coordinar i d'arribar al consens amb la majoria de joventuts polítiques del nostre país i de sindicats d'estudiants. Per tant, ara no fa ni dos anys, els joves d'Avalot, els Avalot - Joves d'UGT, els diferents sindicats d'estudiants, els joves d'Esquerra Verda, la JERC, les Joventuts Socialistes de Catalunya, la Joventut Nacionalista de Catalunya i la Unió de Joves es varen posar d'acord per

encetar una campanya de recollida de signatures –que aprofito per saludar-los en aquest moment, ja que quasi tots ells estan avui representants en aquest hemicicle. I es van posar d'acord per fer una recollida de signatures que recordarà el president que se li'n va fer entrega en el passat període de sessions, en el nombre d'unes seixanta-cinc mil; per tant, el que corresponia al mateix nombre que és necessari per fer una iniciativa legislativa popular.

Però també van fer una altra tasca, que és precisament la influència en les diferents organitzacions polítiques perquè avui nosaltres puguem estar fent el que estem fent en aquest hemicicle, que és posar-nos d'acord perquè aquesta iniciativa tiri endavant. Per tant, entenc que puc parlar en nom de tots els grups que signem aquesta resolució en agrair-los a ells la tasca feta.

Si els deia abans que el nombre de signatures era el mateix necessari per a una iniciativa legislativa popular, és que precisament aquest és el motiu per què hem de presentar una proposició no de llei a nivell de l'Estat, perquè, malauradament, no tenim les competències en aquest Parlament que facin possible la modificació de l'Estatut dels treballadors, i que, per tant, si això fos competència d'aquest Parlament, després que avui haguéssim votat, això ja seria una realitat.

És, per tant, que també des del Grup de Convergència i Unió agafem el compromís que la iniciativa sigui una realitat quan això arribi a les Corts espanyoles, i per tant instar al seu compromís tots els grups parlamentaris que signen aquesta resolució, perquè això sigui una realitat. Per tant, demanar el suport perquè també, des del nostre punt de vista, seria un pas endavant que avui, no només per majoria, sinó per consens, per unanimitat de tota aquesta cambra, això fos una realitat.

Per tant, així nosaltres expressem el nostre suport a aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada, voldria reconèixer, a les organitzacions juvenils que van tenir el paper dinamitzador de la Proposta que avui debatem, el seu agraïment per tirar-la endavant. De fet, els diferents grups parlamentaris vam acollir aquesta Proposta, tanmateix, com a proposta pròpia, com a proposta nostra, i els diferents grups signants ja havíem apuntat la necessitat de la mesura per tal de reconèixer l'autoria i la dinamització del debat que avui portem a terme.

Valorem que és una actuació necessària i urgent, perquè cal garantir un salari més digne i una certa recuperació del poder adquisitiu de les persones perceptores de la renda que, en els últims anys, han patit increments mínims, poc significatius. El salari mínim interprofessional de l'Estat espanyol és el més baix de la Unió Euro-

pea, després de Portugal, i se situa per sota de la resta dels salaris mínims interprofessionals. El salari mitjà a l'Estat espanyol significa un 36,9 per cent del salari mitjà net, és a dir, vint-i-tres punts per sota del nivell establert per la Carta social europea.

A més, aquest salari mínim interprofessional ha tingut una revalorització en els últims darrers anys molt inferior a la registrada a la resta dels països de la Unió Europea, que tenen establert legalment un salari mínim, la qual cosa ha suposat un empitjorament relatiu de les condicions de vida dels assalariats menys afavorits del nostre país amb relació als països del nostre entorn. Això ha representat un increment del 2 per cent respecte a l'any 2002 o d'un 4 per cent l'any 2001, respecte a l'any 2001.

Amb aquesta decisió el Govern de l'Estat no va incrementar el salari mínim interprofessional per tal d'acostar-lo a la mitjana europea, sinó que senzillament va adequar el creixement del salari mínim interprofessional a les seves previsions d'inflació, previsions que han estat desmentides repetidament per la mateixa realitat: en només dos anys la inflació ha superat en tres punts percentuals el previst. Possiblement això ha estat degut a la política neoliberal de l'anterior govern. Cal ressaltar que els salaris més baixos es concentren en col·lectius molt concrets, com les dones i els joves. Cal, doncs, articular unes mínimes garanties i proteccions, i les forces del mercat no han de conduir a la injustícia social, ni a les condicions de vida indignes, sinó que contràriament han de comportar una millora contra l'explotació de la classe treballadora amb salaris adequats.

Un pas important és l'establiment del salari mínim interprofessional però, ara per ara, el que cal també és la seva actualització amb el nivell de vida dels ciutadans i ciutadanes. En aquest context, cal tenir molt en compte la Carta social europea, ratificada íntegrament per l'Estat espanyol l'any 1980, que té caràcter de conveni internacional promogut pel Consell d'Europa. El seu objectiu és la protecció dels drets socials i econòmics, entre els quals s'inclou el dret a una remuneració justa.

El compliment de la Carta social europea pels governs dels diferents països és controlat per un comitè d'experts independents nomenats pels mateixos governs. Les conclusions dels quals es recullen en un informe cada dos anys. Aquest comitè va considerar la situació de l'Estat espanyol com a clarament injusta.

El comitè d'experts encarregat de garantir el compliment de la Carta social europea ha recomanat que el salari mínim mai haurà de ser inferior al 60 per cent del salari mitjà, ambdós conceptes nets d'impostos i de retencions socials, o bé mai inferior al 68 per cent del salari mitjà brut.

Cal recordar que l'Estat espanyol va ratificar íntegrament el 1980 l'esmentada carta. Doncs bé, res més lluny de la realitat l'any 2002 el salari mitjà brut a l'Estat espanyol va ser de 1.548 euros mensuals, i, en conseqüència, el salari mínim interprofessional hauria d'haver estat de 1.052,93 euros al mes. Però aquell any, doncs, el salari mínim interprofessional existent era de 610,73 euros mensuals, per sota del que hauria corres-

post, i el mateix salari mínim interprofessional espanyol era tan sols del 28,6 per cent del salari mitjà brut.

Amb aquestes consideracions, però, cal afegir-hi un altre aspecte de cabdal importància per al benestar de qualsevol societat que és l'adequació de tota retribució al cost de la vida, a què el seu preceptor ha de fer front. Si actualment les condicions de vida de les persones que cobren el salari mínim interprofessional espanyol, ja ho sabem i ja ho he dit abans que són prou precàries, almenys en comparació amb la resta dels països de la Unió Europea, en el cas de Catalunya la situació encara és pitjor, encara s'agreuja més: al nostre país el cost de la vida és molt superior al de la mitjana europea, en concret, l'any 2001 era un 7,2 per cent.

Així, amb un salari mínim fixat a nivell estatal els assalariats o les assalariades catalanes menys afavorits han de suportar un cost de vida més elevat que la mitjana de l'Estat. Aquest fet té greus repercussions econòmiques i socials que perjudiquen i discriminen la societat, la població catalana, especialment, com hem dit abans, les classes més desafavorides: els joves i les dones.

L'article 36 de la Constitució espanyola reconeix no només el dret al treball de tota la ciutadania, sinó que amplia aquest dret a la percepció d'una remuneració suficient per tal de satisfer les seves necessitats i les de la seva família.

Per donar compliment a aquest darrer aspecte, l'Estatut dels treballadors estableix que, entre altres mecanismes, el salari mínim interprofessional ha de ser un salari per garantir uns ingressos mínims, i que té la seva raó de ser en aquelles activitats on no existeix un règim eficaç de fixació de salaris on la manca de regulació comportaria un nivell salarial infrahumà. Per tant, hem de procurar que aquesta no sigui una eina perversa i que asseguri un nivell de vida digna, i, per tant, cal actualitzar-lo de forma urgent.

Val a dir que, malgrat l'augment de la quantia del salari mínim interprofessional que es va aprovar en el Congrés dels Diputats, fet que valorem positivament, tot i així ens sembla una reforma limitada i millorable, el compromís del Govern de l'Estat és la revisió anual sobre la inflació. Tanmateix, insistim que caldria un reconeixement de l'especificitat catalana respecte a aquesta actualització.

Val a dir que hem de valorar el consens i l'acord previ amb les organitzacions que van presentar el text per portar a terme una millora urgent sobre l'actualització de la quantia del salari mínim interprofessional. Però, per a Esquerra, aquesta revisió s'ha de fer també en clau nacional, i no homogeneïtzant-nos a l'índex estatal, atès que a Catalunya patim el doble peatge i el nivell de vida és més car que a la resta de l'Estat; per tant, les rendes dels nostres ciutadans i ciutadanes són més baixes en comparació. Valorem positivament el que avui proposem, però també volem remarcar que cal tenir en compte aquesta necessitat que com a país tenim.

Donem el nostre suport a la iniciativa i demanem un posicionament de consens de tots els grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per al Grup Popular, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyores i senyors, bon dia a tothom. Nosaltres compartim la inquietud que tenen les entitats proposants i el collectiu Avalot, dels Joves de la UGT, així com les entitats juvenils que van promoure aquesta iniciativa. I, de fet, en el moment en el qual el Partit Popular ha tingut responsabilitats de govern crec que s'ha fet molt, moltíssim, per a la integració en el mercat laboral dels joves.

No obstant això, per exemple, només per donar-los una dada, l'any 1999 es va recuperar el número de cotitzants que tenia el nostre país a la seguretat social vint anys abans, l'any 1979: 14 milions i mig de cotitzants a la seguretat social crec que són la millor dada sobre quina és la integració en el mercat laboral en aquests moments amb relació al que hi havia en el passat.

Els acords socials que va firmar un govern del Partit Popular amb sindicats, UGT, Comissions Obreres, forces socials, la patronal, són també un bon exemple de quina era la inquietud amb relació al mercat laboral del Partit Popular.

Nosaltres amb relació a aquesta iniciativa hi ha una sèrie de coses que volem posar sobre la taula, perquè moltes vegades amb la voluntat d'ajudar la inserció al mercat laboral de persones joves o amb la voluntat, que no ho dubtem, per part dels grups proposants, de millorar les condicions de treball d'aquella gent menys qualificada, es pot, amb l'adopció de depèn de quines mesures, aconseguir el resultat absolutament contrari.

D'entrada, hem de dir que la Proposta, que està entrada al Parlament el mes d'abril, i que vam rebre la carta de les Joventuts, del sindicat de la UGT, amb relació a la seva demora de tramitació parlamentària..., han passat moltes coses de l'abril fins ara. El mes de juliol, per exemple, el Govern espanyol –i ho va fer bé, i ho volem reconèixer des del Partit Popular– va modificar la regulació del salari mínim interprofessional, i va separar el que són els índexs que serveixen per a temes de beques, ajuda a l'habitatge, etcètera, del que és el salari mínim interprofessional.

Què vol dir això? Això vol dir que les dades que en la seva Proposta de resolució es parlen que l'actual salari mínim només cobreix el 36,9 per cent quan el Consell d'Europa parla d'un 60 per cent sobre el salari mitjà dels treballadors d'un país és una dada que ja està antiquada, actualment estariem pràcticament a la ratlla del 40 per cent.

Què més vol dir el fet que vostès no s'hagin pres la molèstia, com a proposants, d'autoesmenar-se en la seva Proposta, tant expositiva com resolutiva? Vol dir que si això s'aprova tal com està i el Govern central no hagués fet la modificació que va fer el mes de juliol, aquest any quan milers i milers de joves demanessin ajudes a l'habitatge o demanessin beques es veurien exclòs de l'accés a aquestes ajudes si la Proposta que vostès avui presenten en aquest Ple s'aprovés tal com està. Perquè

si això fos com abans, que l'FMI servia per calcular ajudes a beques o accés a l'habitatge, si hi hagués l'increment que vostès proposen, que, per dir-ho en pessetes, és d'unes cinquanta mil pessetes al mes, milers i milers de joves es veurien perjudicats per una proposta que, en principi, seria beneficiosa.

Tenim, per tant, l'avantatge que actualment en el marc legal espanyol el salari mínim i l'IPREM han quedat absolutament separats. I que, per tant, encara que aquesta proposta arribés a prosperar en el Congrés dels Diputats no es produiria aquest perjudici que l'aprovació, tal com està en aquests moments aquí, provocaria.

Diuen, vostès, que el salari mínim espanyol és el segon per la cua de la Unió Europea, entenc que de la Unió Europea no ampliada, però hem trobat a faltar en la seva part d'arguments una visió una mica des de l'òptica d'aquella persona que dona feina. Quin és el cost que té per a una empresa la contractació d'una persona que cobra el salari mínim interprofessional? Quins són els costos en termes de seguretat social que tindria, per a un contractador, aquest increment tan fort d'aquest salari mínim interprofessional? Com afectaria això a la contractació d'aquesta mena de persones? Com afectaria això a la productivitat, que és un índex que s'ha de tenir en compte, reconegut pel mateix Estatut dels treballadors, a l'hora de fixar el salari mínim interprofessional?

Doncs, bé, estudis independents i del Banc d'Espanya diuen que l'aplicació d'aquesta mesura del Consell d'Europa –que, per cert, no aplica cap país de la Unió Europea– portaria al fet que un 1,5 per cent dels joves entre setze i divuit anys perdessin el seu lloc de treball. I aquesta és una dada que no ha sortit, precisament, de la Comissió d'Estudis Econòmics del Partit Popular, sinó que són dades oficials i que són dades independents.

Per altra part, en el nostre país, en aquests moments, com que li pren..., ja separa el que són percepció de subsidis del que és percepció del salari mínim interprofessional, estem parlant que aproximadament només unes dues-centes mil persones són perceptores d'aquest salari mínim, perquè el 90 per cent dels convenis col·lectius, com vostès saben, marquen retribucions mínimes molt per sobre d'aquest salari mínim.

Ara bé, és veritat malauradament que hi ha 1 milió i mig de persones a Espanya que cobren menys de 600 euros al mes. Si aquesta modificació es portés a terme, per ficar un exemple pràctic, voldria dir que una cadena de distribució que tingui persones que es dediquin a cobrar els productes un cop has fet la compra es veuria obligada a modificar els salaris de tres, quatre, cinc, sis mil persones... I, home!, tant vostès com nosaltres sabem perfectament què és el que passaria si això es portés a terme de forma automàtica.

No hi ha dubte que la cadena de distribució de torn no renunciaria als seus beneficis, sinó que repercutiria, aquest cost, sobre el preu final dels productes. I, per tant, el que acabaria passant seria un increment de la inflació, i que, per tant, aquest cost d'increment del salari mínim interprofessional no repercutiria en cap millora concreta de capacitat de poder adquisitiu per

part d'aquests treballadors menys remunerats en el nostre sistema de treball.

Ens diuen, vostès, que només estem per darrere de Portugal, però també els he de dir que en dades de l'Idescat i també en dades europees, el salari mínim interprofessional portuguès, amb capacitat de poder real de compra, està per sobre d'alguns dels tants, per vostès, mitificats, a nivell de serveis socials, països escandinaus. I que realment importa quina és la capacitat de compra molt més de quin és el salari mínim que ara tots estan ingressant. Per tant, tampoc en la seva Proposta trobem cap referència al valor real dels preus i a la capacitat de compra.

Les dades que vostès expliquen a la seva Proposta de resolució són dades de l'any 96. I, certament, les seves queixes les compartim absolutament, perquè són dades de quan governava el Partit Socialista.

Els donaré només una dada de comparació, ja que vostès han parlat de l'època del Govern del Partit Popular. El salari mínim interprofessional, des de l'any 97 fins al gener de l'any 2004, va créixer un 15 per cent; la inflació, un 21,5 per cent. Per tant, hem de dir que certament és veritat que va haver-hi una pèrdua de poder adquisitiu de sis punts en els receptors de l'SMI en els anys de govern del PP, però també és veritat que, de l'any 82 a l'any 96, aquesta pèrdua de poder adquisitiu va ser de trenta-sis punts, sis punts contra trenta-sis punts. I aquesta és també una dada que en la seva Proposta de resolució no hem trobat a faltar.

Creiem que la seva proposta de modificar l'article 27.1 de l'Estatut dels treballadors és molt imperativa. Diu: «En cap cas podrà fixar-se una quantitat que en termes nets sigui inferior al 60 per cent del salari mitjà net de l'Estat espanyol.» Aquest és un redactat que tots vostès saben que els abocarà a què a les Corts, segurament, l'actual grup majoritari, el Partit Socialista els el tombi endarrere. I no deixa de sorprendre al Grup Parlamentari Popular que a vostès no els sigui tan fàcil reclamar allà el que no són capaços de donar aquí. Per què vostès reclamen allà on no tenen responsabilitats presupostàries el que vostès aquí rebutgen? Per què no comencen per decidir coses i no només per fer brindis al sol o per buscar un titular als diaris allà on vostès tenen responsabilitat? Per què han rebutjat les propostes del Grup Parlamentari Popular relatives a les ajudes a les mares treballadores quan tenen fills? I, en canvi, on vostès no tenen responsabilitat, ja que pel que es veu se senten absolutament aliens al que fa el Govern central socialista, allà sí que demanen.

Acabo. Un estudi de l'*European Economic Review* de l'any 97 diu que l'aplicació de la seva proposta, que no s'aplica a cap estat de la Unió Europea, faria perdre un 2 per cent de l'ocupació poc qualificada i portaria un 8 per cent d'aquests treballadors a l'economia submergida.

Nosaltres apostem per fer com fa França i Holanda, que suposo que a nivell social els agradarà, que el salari mínim interprofessional es sectorialitzi i s'adapti a les condicions de treball i de remuneració de cada un dels sectors laborals i socials. També proposem una evolució moderada de costos laborals, que està pactada en-

tre la patronal i els sindicats. I seguim apostant per generar ocupació fixa a base de flexibilitat en el mercat de treball.

Són apostes que en el passat han donat bons resultats, que els països que l'apliquen estan generant ocupació i estabilitat, i és el camí que s'ha de seguir.

Per tant, en aquest punt ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, doncs, agrair la presència dels representants de les organitzacions juvenils aquí, a l'hemicicle. I abans d'entrar en el posicionament del nostre Grup Parlamentari, doncs, sens dubte, avui això, ho prendrem en consideració, aquesta Proposta de resolució, i després tindrà, doncs, la dinàmica parlamentària d'aplicar les oportunes consideracions i esmenes que es puguin fer aquí, tant aquí com al Parlament espanyol. I espero que aquestes mesures tan socials i tan progressistes que ara deia el representant del Partit Popular, doncs, es tinguin en consideració i les pugui incorporar quan es facin aquests tràmits parlamentaris respecte a la incorporació d'esmenes aquí i en el Parlament espanyol; excepte..., i estic convençut que no incorporarem la lògica que els joves tenen més treball. Sí que poden tenir més treball, però sens dubte treball més precari per les responsabilitats de govern que vostès tenien i la lògica que van marcar del mercat laboral en el conjunt de l'Estat espanyol.

Dit això, nosaltres recolzem aquesta Proposta de resolució, tant per com ha arribat com pel que diu. Ha arribat bàsicament per una iniciativa de la societat catalana organitzada, en aquest cas de les organitzacions juvenils. I això és un mecanisme molt important en el qual la política no només es fa des de les institucions..., es fa també des de la societat, es fa també des de la societat catalana organitzada, en aquest cas des dels seus representants juvenils, tant en l'ordre polític, com en l'ordre social, com en l'ordre sindical. També perquè va suposar un acompanyament de signatures, com bé s'explicava en la introducció de la representant del Partit Socialista, i això comporta que no només la societat catalana organitzada..., també comporta que ciutadans i ciutadanes a l'hora de veure i proposar-los una mesura justa, l'acompanyen no només a l'hora de donar recolzament als partits polítics amb els seus programes, sinó també en allò que ha de comportar possibilitats de millorar les condicions de vida de la gent i, en aquest cas, les condicions de vida dels treballadors i de les treballadores.

I, per tant, una dinàmica participativa de les organitzacions socials catalanes, una dinàmica participativa de la societat. I això comporta, com ha passat a Catalunya en altre moment amb la iniciativa legislativa popular per a

l'ensenyament infantil de zero a tres anys o a Espanya amb el fet de la retirada de les tropes per part del Govern espanyol, que la mobilització es converteixi en política. I això és molt important quan a vegades, doncs, de manera lleugera es diu que els polítics poden estar, o alguns polítics, d'esquenes a allò que fa la ciutadania. És bo seguir conjuntant el que es viu a la societat, el que busca la societat i pel que es mobilitza la societat i que els parlaments la facin seva.

Per tant, pel com s'ha arribat a aquesta resolució, nosaltres l'acompanyem. I també pel que diu, perquè el que pretén és que hi hagi un dret a una remuneració econòmica més justa, i més justa comparada amb el que és la Unió Europea, perquè lamentablement en el si de la nostra presència a la Unió Europea tenim «reconeguts» –entre cometes– els drets monetaris. Ara, en aquests moments, si ens podem posar la mà a la butxaca, hi trobarem els euros. Som europeus per la moneda, però tenim molt amputada encara la nostra vessant social i la nostra vessant salarial. I, per tant, tot allò que acompanyi a una major harmonització social i salarial els treballadors i treballadores de la Unió Europea és un pas positiu. I aquesta Proposta de resolució així ho expressa.

Per tant, tant pel que diu com pel que s'ha fet, el nostre Grup Parlamentari dona recolzament a aquesta resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

Comença la votació.

Aquesta Proposta ha estat aprovada per 107 vots a favor i 11 abstencions.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00021/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Girona. Els prego que es mantinguin en els seus llocs.

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya passarem a l'esmentada designació. El candidat proposat és el senyor Lluís Busquet i Ruhí. D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta.

Per assentiment?

(Pausa.)

Doncs, aquesta presidència, atès que la proposta és compartida, queda clar que no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designat el representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Girona, el senyor Lluís Busquet i Ruhí.

Interpellació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 300-00732/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores diputades i diputats, permetin que la senyora diputada iniciï la seva exposició. Té la paraula senyora Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, diputats, ara fa gairebé cinquanta anys des de Catalunya esperàvem veure algun dia la nostra nació com un poble més de l'Europa dels pobles que sorgia de les dues guerres sagnants, i creïem que podríem escoltar la nostra llengua com el que és: una llengua europea.

El Tractat de la constitució de la Unió Europea aparegué com aquell espai geojurídic en què el català podia conviure en igualtat amb altres llengües. A les primeres seguretats, entre governs que s'autoanomenen «amics», seguiren fets que eren indicis d'una nova decepció. Aquests últims dies hem viscut escenes lamentables, la societat catalana, els Països Catalans, el món acadèmic han assistit estupefactes a una representació teatral esperpèntica, vergonyant pel que fa al Govern de l'Estat espanyol, indecorosa en el si del nostre Govern: El president del Govern de l'Estat espanyol lliura en mà al secretari general del Consell de la Unió Europea quatre traduccions del Tractat –català, valencià, euskera i gallec–, i ho fa sense envermellar, amb aquella mena d'arrogància de la incultura ignorant, mentre el secretari d'estat espanyol per Europa explicava que les versions catalana i valenciana són idèntiques i que així ho havia certificat electrònicament un funcionari del Ministeri d'Exteriors. Un ofici de tramesa, un *e-mail*, és un certificat. Confusió. La denominació estatutària del català a València, valencià, s'ha convertit en una llengua. És el nou miracle espanyol. Burocràcia? No. Realitat científica? No pas. Simplement ús de la política.

I cal recordar que valencià i català no és l'únic exemple de doble denominació als estatuts. A l'article sisè de

l'Estatut del País Basc es diu que la llengua oficial és l'euskera; a l'article 9 de l'Estatut de Navarra es diu que és llengua oficial el *vascuence*. Però el Govern socialista espanyol pica l'ullet al Partit Popular i sacrifica la unitat de la llengua i ridiculitza el Govern català. Una decisió de partit espanyol a partit espanyol per a obviar un problema enutjós i per a compartir un pecat original comès pel PSOE valencià l'any 82, quan governava al País Valencià.

El problema amb el Govern socialista català des de Madrid és fàcil de resoldre –ho sap el Govern espanyol– amb un trucada telefònica, amb un *que se ponga*, com sempre.

On és, avui, el Govern de la Generalitat coratjós, que defensa no només la unitat de la llengua, sinó també la seva dignitat, la dignitat d'aquesta i la dignitat institucional del mateix Govern? Coratge tingué per traduir el Tractat segons les *Normes de Castelló*, però també una ingènua confiança en la paraula del Govern espanyol.

Digne fou la indignació del president Maragall pel tracte rebut, però poc durà la seva reacció. Malgrat ser recolzada per la societat i per la majoria d'aquest Parlament; perquè el telèfon sonà. I al seu so, el dring socialista, aquell: «que se ponga» és més fort que el so de la llengua pròpia.

I mentre el conseller en cap emeté un comunicat institucional com a conseller en cap, en contra del comunicat gairebé sincrònic del seu president –però això no era una crisi, no ho era. Era..., com podria dir-ho..., un gest habitual del desori de l'acció política del Govern tripartit. Però el desenllaç es precipita. El conseller en cap diu que el que ha dit gairebé no ho ha dit, que no té valor..., un despropòsit, però no hi ha hagut crisi.

La seqüència seria risible si no estiguéssim parlant del nostre Govern i de la nostra llengua. La política, senyores diputades, senyors diputats, no pot ribetejar-se de cinisme o d'oportunisme perquè la devalua. La política és pedagogia i és *decorum*. I, a més de la gravetat de la devaluació del Govern, cal fer esment, també, dels efectes del que ha succeït a Europa. Ara, la llengua catalana es veu immersa en l'espiral de la confusió en la nova Europa, on la denominació, convertida en llengua autònoma pot ser creïble. Aquest fet influirà. La dualitat lingüística, la ficció politicoburocràtica barroera contaminarà i modificarà –o pot fer-ho–, la manera en què ens veu o ens pot entendre Europa.

Pot estructurar-se un imaginari imaginat. Perquè si la llengua és la llei no escrita de la memòria d'un poble, com podem explicar a Europa la nostra realitat socio-cultural i política, la dels països de llengua i cultura comunes, com podem explicar la història de la nació catalana i de la antiga història amb una llengua incerta?

És el nostre Govern que ha d'assumir fer evident que la nostra llengua és un patrimoni compartit amb d'altres i que forma part del projecte polític de la nostra nació, i també de la nova Europa, juntament amb la realitat d'avui. Però ahir mateix, en comptes del Govern, hi ha un colofó d'un partit, hi ha un titular: «Plena entesa entre Carod i Zapatero. Esquerra declara que no retirarà el suport als pressupostos de l'Estat, perquè

Zapatero es compromet que algú, amb ranc de ministre, declari que hi ha tres llengües cooficials a l'Estat espanyol.» Un ministre espanyol declararà la unitat de la llengua catalana... I això ens satisfà? És l'últim acte de la representació teatral, aplaudiments d'Esquerra Republicana de Catalunya i mutis del Govern. La crisi de la raó i el triomf pírric del mercadeig pseudopolític. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle*.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per a la seva rèplica l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo li agraeixo, senyora diputada, que em permeti d'explicar aquí allò que hem explicat a bastament, però com que estem absolutament orgullosos del que hem fet, no ens costa gens explicar-ho una altra vegada.

En aquests moments –en aquests moments–, la nostra llengua es troba en la millor situació que ha tingut en els darrers vint-i-cinc anys per ser una llengua reconeguda oficialment en institucions europees, en el millor moment que hem tingut en els vint-i-cinc anys, i estem també en el millor moment que hem tingut en els vint-i-cinc anys de superar un dels desoris de la transició política que va ser l'acceptació política a canvi de la disgregació de la nostra llengua a nivell institucional.

Estem com no hem estat mai, a les envistes de solucionar definitivament els intents de disgregació política de la unitat de la nostra llengua, i estem, com no havíem estat mai, a les envistes d'un reconeixement clar de la nostra llengua en les institucions europees.

Aquest és un procés que s'ha accelerat molt en els darrers mesos, que tenia riscos, tot procés té riscos, i especialment si és un procés com aquest, que acaba amb silencis vergonyants de molts anys, amb ineficiències i inaccions de molts anys, i, a més a més té, com tots vostès saben, paranys, paranys, que han anat situant-se en aquests anys.

En aquests moments, la nostra llengua, que és llengua oficial de tres comunitats autònomes de l'Estat espanyol amb dues denominacions diferents, cosa que no és estranya, ni a l'Estat espanyol, perquè com vostè recordava, l'euskera té dues denominacions diferents en dos estatuts d'autonomia diferents, però tampoc és estrany a Europa, perquè el neerlandès té dues denominacions diferents, segons és la Constitució d'Holanda o la Constitució de Bèlgica. Per tant, aquesta és una realitat que, des d'un punt de vista filològic té poca explicació, però des d'un punt de vista polític i institucional és, malauradament, habitual a Europa.

La diferència de denominació a Europa no produeix confusió pràctica si –si– les institucions europees assumeixen que aquests noms diferents fan referència a una mateixa llengua. És el que succeeix amb el neerlandès i el flamenc.

Quan al nostre Govern li va ser sol·licitat per part del Govern de l'Estat que efectués una traducció del trac-

tat de la Constitució europea i vam ser assabentats que el Govern de l'Estat havia demanat el mateix al Govern balear i al Govern del País Valencià, pel que fa a la nostra llengua, vam efectuar dues accions. Una primera, un intent d'entesa amb els altres dos governs per efectuar una única traducció; això va ser possible amb el Govern balear, no amb el Govern valencià.

I, segon, una decisió, que sé que vostè ha dit aquí que era encertada –i ho va dir el mateix president Pujol–, que era intentar que si hi havia dos textos, aquests fossin una única traducció. Que serien dos documents emesos per dues comunitats, aquestes fossin d'una única traducció. Això, que va ser el que vam encarregar als nostres serveis de Política Lingüística que aconseguissin, es va aconseguir a partir d'una postura que, a més a més, és també filològicament del tot correcta i, territorialment, del tot defensable, que és utilitzar les normes de Castelló del 1932, que són les que normativitzen, des dels criteris de l'Institut d'Estudis Catalans i el fabrisme, la parla del català occidental, és a dir, la parla també d'Andorra, de la Franja de Ponent, i de bona part de comarques del Principat de Catalunya i del País Valencià.

I fer-ho a través, a més a més, d'un corrector –d'un corrector informàtic–, que està penjat a la pàgina web de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i que per tant era el corrector informàtic que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua utilitza, i era, previsiblement, el corrector informàtic que s'utilitzaria des del Govern valencià per a emetre la seva traducció. Això va ser així, de manera que el Govern valencià i el Govern català vam lliurar dos documents que contenien una única traducció. Dos documents amb una traducció idèntica.

Quan el 4 de novembre, el president del Govern de l'Estat va lliurar les traduccions de la Constitució europea a les altres llengües territorials de l'Estat, en un pas endavant fins al moment únic, perquè aquestes llengües passaven a ser llengües acceptades com de traducció oficial, que és el tercer estament de l'ús de la llengua al sí de les comunitats –el primer és llengua oficial, segon llengua de treball, tercer llengua de traducció–, i passava la nostra llengua, per primera vegada, des d'aquest punt de vista, a ser considerada així per part del Govern de l'Estat, i estem parlant d'una Unió Europea fonamentada en els estats, no en els pobles, no en les nacions, sí en els estats; nosaltres ja vam expressar la nostra incomoditat perquè ja vam dir –i ho tornem a dir– que no es va optar per la mesura que hauria estat més adequada, que era lliurar tres documents.

El Govern de l'Estat va optar –i li ho vam fer saber aquell mateix dia, i li ho hem fet saber posteriorment– per una postura que no consideràvem nosaltres que era la més correcta; va optar per presentar tres documents, però un d'ells amb dues versions, que eren la mateixa. La traducció lliurada pel Govern català i la traducció lliurada pel Govern valencià van ser entrades amb el mateix número de registre, la qual cosa indica que és una sola documentació. I acompanyades per una certificació que deia que aquestes dues traduccions eren idèntiques.

Aquest no és un pas a favor de la segregació de la llengua, no ho és, perquè en cap moment es diu que són

diferents, té un únic número de registre i hi ha un certificat signat pel representant de l'Estat dient que és el mateix.

No és però la solució clara i diàfana que nosaltres hauríem volgut i que nosaltres esperàvem. Jo li puc dir que el Govern de l'Estat ens ha comunicat la seva voluntat d'emetre una carta que clarifiqui definitivament que eren només tres llengües les que van ser lliurades, i de quins documents eren la mateixa llengua, i doni el nom a aquesta llengua.

I aquesta carta, que el Govern de l'Estat lliurarà molt ràpidament, jo li he de dir, que estem treballant el seu contingut. I que el seu contingut, jo, en aquest moment, el conec, però em permetrà que no li pugui desvetllar però és contingut que si és el que jo conec, que si és el que el Govern de la Generalitat coneix, és un contingut que ens satisfà plenament.

Hi ha un segon pas, que és de llengua de traducció a llengua de treball, que és pel que, a més a més, vostè m'interpellava, segons la literalitat de la interpellació, que és el Reglament 1/1958, pel qual es fixa el règim lingüístic de la Comunitat Econòmica Europea, en el qual es parla de l'ús en el Parlament i en el si de la Comissió, que era el motiu de la interpellació. En aquests moments, vostès saben que el Govern de l'Estat ha demanat una modificació d'aquest Reglament, i que s'està treballant en quin és el contingut d'aquesta modificació.

Aquesta modificació, jo li puc avançar que nosaltres ja estem d'acord en el contingut de la modificació, que anirà en tres punts. Primer, demanar que les altres tres llengües de l'Estat, que va ser lliurada a traducció oficial el dia 4 de novembre, per tant: gallec, basc i català, seran llengües..., serà la petició del Govern de l'Estat llengües de petició, llengües d'ús en el Parlament, en el Consell, i en la Comissió –llengües de treball en el Parlament, en el Consell i en la Comissió– i llengües de traducció legislativa.

Nosaltres el que demanem és que o prèviament a aquesta petició de notificació del Reglament es clarifiqui ja d'una vegada de manera clara sense subterfugis si són un, són dos, són dos però són un..., el tema de quantes llengües hi ha a l'Estat i quin és el seu nom, o que sinó que es faci en el mateix moment que es presenta aquest memoràndum, que de moment és *non-paper*, de modificació del Reglament.

El que jo li puc assegurar és que aquest procés a nosaltres ens satisfà pel que fa al seu final, que és un procés en el qual s'ha avançat més, molt més del que mai s'havia avançat, i que jo he coincidir amb vostè que hi ha un moment que es desaprofita l'oportunitat per deixar una cosa clara de manera rotunda, i es deixa clara d'una manera excessivament confusa...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller en cap

En tot cas, podem continuar parlant-ne en el segon torn.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller: no li puc replicar, perquè vostè no m'ha replicat, eh? Vostè no m'ha pogut replicar el que nosaltres, des d'una visió política, hem explicat i hem raonat aquí davant. El que és evident és que el Govern està treballant per una banda, i un dels partits que sostenen el Govern està treballant per una altra.

En realitat, jo crec, i vostè, conseller, que ha dit sovint, i quan tocava dir-ho, que és el cap del Govern, que és el conseller en cap, vostè sap que és el Govern qui té la responsabilitat. És el Govern qui ha d'assumir la resolució d'aquest problema, perquè, o bé és part del problema o bé ha de ser part de la solució.

I és amb actuacions polítiques que haurà de superar totes les dificultats. I això no ho ha fet fins ara. Crec que han d'analitzar què ha succeït, crec que han de declarar que la llengua no és moneda negociable i crec que l'han de defensar amb conviccions i sentiments. I a nosaltres, com a partit nacionalista de Convergència i Unió, ens hauria agradat, ens hauria satisfet que vostè hagués estat aquí amb tots els diputats i diputades que també creuen, del Govern tripartit i que el sostenen, que creuen que han de defensar...

Quan vostès portin a Europa i puguin aconseguir la realitat que tots desitgem, vostè està segur que tots els diputats i diputades..., i Convergència i Unió estarà al seu costat, perquè al costat del president Maragall hi era quan el president Maragall va dir que podria arribar fins a procediments judicials per aconseguir-ho.

En tot cas, senyor conseller, no sé si em dirà alguna cosa més, però jo ja no puc replicar, però li diré que sovint el Govern, vostè també, deu pensar una cosa, en diu una altra i en fa una tercera de diferent. I també, a vegades, em recorda un inventor famós, Lichtenberg. Famós, sap per què? Perquè va inventar un ganivet sense fulla al qual li faltava el mànec.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per la seva rèplica l'honorable conseller en cap, senyor Bargalló.

El conseller en cap

La llengua, senyora diputada, senyor president, senyores i senyors diputats, és un patrimoni social, és un patrimoni col·lectiu, és un patrimoni nacional, la llengua és una realitat. L'acció del Govern de la Generalitat, que ha estat una acció conjunta en la qual no hi ha hagut, davant del Govern de l'Estat, pel que fa a l'acció, ni una fissura; davant del Govern balear, pel que fa a l'acció, ni una fissura –i he d'agrair aquí, un cop més, la bona voluntat del Govern balear en aquest tema en especial–, i en l'acció del Govern de la Generalitat, davant del Govern valencià, que no hi ha hagut cap fissura, ha estat, és i serà la mateixa.

Primera, el reconeixement polític i institucional de la unitat de la nostra llengua no és negociable, com no és negociable tampoc l'aigua de l'Ebre. Hi ha coses que són fonamentals en el nostre país, en la nostra societat i en la nostra identitat que no són negociables, ni entren en cap carta de negociació pel Govern.

Segona, la fita en aquest tema del nostre Govern és el reconeixement de l'oficialitat del català a les institucions europees i del reconeixement de l'oficialitat del català a les institucions de l'Estat espanyol. El Govern de la Generalitat ha fet tot allò que havia de fer de la manera com ho havia de fer, i ha explicat, de tot el que ha fet, el que havia d'explicar per aconseguir ambdues fites.

Pel que fa a la primera, hem donat més passos per acabar amb els paranys polítics per segregar la unitat del nostre idioma en aquests darrers mesos dels que s'havien donat en els darrers anys.

Segona, pel que fa a l'oficialitat de la nostra llengua a l'Administració de l'Estat, jo li he de reconèixer que estem com estàvem, amb un pas endavant, petit, que és que qui demana l'oficialitat de la nostra llengua a les administracions europees no tindrà cap argument l'endemà mateix per no acceptar-la a les institucions de l'Estat espanyol. I pel que fa a les institucions europees, estem també millor que mai.

Aquí hem viscut, li ho torno a dir, la rèmor de la Transició en aquest aspecte lingüístic. Nosaltres estem, com a govern, primer, satisfets d'haver pogut demostrar, a la pràctica, que una traducció d'un text tan important com la Constitució europea feta pel Govern valencià és la mateixa que la feta pel Govern de la Generalitat de Catalunya; en conseqüència, una demostració definitiva que no hi ha cap argument, ni tampoc polític, per no defensar la unitat del nostre idioma.

I, en segon lloc, estem també satisfets que en aquests moments no hi ha cap institució europea que tingui cap document oficial que defensi la segregació del nostre idioma. Hi insisteixo. Sí que és cert que hi ha hagut algun pas que no era el contundent que havia estat i que tenim la certesa que en els propers dies aquesta contundència arribarà.

I aquesta és la posició del nostre Govern en aquest tema. Permeti'm que no hi faci ironies, perquè per un govern, que és catalanista, però per a un país com el nostre, aquest és un tema molt important, en el qual no és que hi hagi d'haver unitat, en el qual cadascú ha de fer el que ha de fer –cadascú ha de fer el que ha de fer– en el lloc que està ara; cadascú ha d'assumir la feina que ha de fer en el lloc que està ara (*remor de veus*), i el que aconseguim no ho aconseguirem gràcies a qui hi ha ara només i no ho aconseguirem a favor de qui hi ha ara només, ho aconseguirem gràcies a tothom i a favor del país, que això és l'única voluntat que té el nostre Govern en aquest tema.

Jo espero, doncs, que molt aviat puguem estar parlant d'aquestes mateixes coses però amb passos més endavant. I espero que, a més a més, doncs, com no pot ser d'altra manera, estiguem parlant abans, aviat, de l'oficialitat del nostre idioma a l'Estat espanyol, que aques-

ta és, hi insisteixo, del ventall que li n'he explicat, de moment, la fita que tenim, i sembla estrany, més allunyada i més llunyana, però no renunciem en cap moment de treballar-hi amb la mateixa voluntat que hi estem treballant fins ara.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la salut reproductiva (tram. 300-00042/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la salut reproductiva. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputades, diputats, hem volgut presentar des del nostre Grup aquesta interpellació sobre salut sexual i reproductiva, que tractarà, bàsicament, sobre la qüestió de l'avortament, de les interrupcions voluntàries d'embaràs i també de tot el que ha de prevenir els embarassos no desitjats, precisament perquè ens semblava que aquest és un moment important per poder reprendre un debat entorn d'aquestes qüestions.

Un moment important, per què? Perquè la regulació legal de la interrupció voluntària d'embaràs es va fer l'any 85. En aquell moment ja va haver-hi un gran debat social i polític entorn d'aquestes qüestions. Es va arribar a regular la interrupció voluntària en tres supòsits: quan hi havia el perill de vida o salut per a les dones, patologies greus o malformacions dels fetus, o en els casos de violació. I després de quasi vint anys..., tenint en compte que a partir d'aquesta regulació de la Llei es van començar a poder fer aflorar i a poder atendre les dones que necessitaven, per diferents raons, interrompre l'embaràs, doncs, i que fixem-nos que en aquell moment no és que no ho fessin, sinó que havien de marxar a l'estranger, que es feia en situacions clandestines, amb el que això implicava des del punt de vista del perill per a la vida de les dones.

Deia que quasi vint anys després és un moment una mica de fer-ne una avaluació i un nou debat, i més encara també quan des de l'Estat, l'actual president de Govern, el senyor Rodríguez Zapatero, ha anunciat la intenció de modificar aquesta Llei del 85 per ampliar aquests supòsits.

Per tant, des de Catalunya, que hem liderat moltes qüestions i també qüestions en l'àmbit de sanitat, val la pena que també en aquests moments puguem aportar la nostra visió o la visió que des d'aquest Parlament es pugui tenir.

Ja sabem que és una qüestió difícil, que té moltes implicacions morals, i no en parlaré, perquè, precisament, en tot allò que té implicacions morals, cal respectar el que pensa cadascú.

I precisament per respectar el que pensa cadascú, nosaltres continuem defensant el dret de les dones a poder fer una interrupció de l'embaràs de forma voluntària. Per què? Perquè regular aquest dret –i això ja es va establir en aquell moment–, evidentment –en aquell moment, en l'any 85–, no obliga ningú, sinó que, en tot cas, dóna possibilitats a qui es veu en aquesta necessitat; permet, per altra banda, el control sanitari i que es facin les coses en millors condicions. I, evidentment, cal subratllar una vegada més que jo no conec cap persona, cap dona que s'hagi hagut de sotmetre a una interrupció voluntària d'embaràs que ho hagi desitjat.

És a dir, són situacions difícils per a les dones, són situacions que és desitjable evitar, no haver-hi d'arribar. I precisament per això, la qüestió de la prevenció dels embarassos no desitjats és un tema cabdal.

I evidentment que s'ha avançat molt d'un anys ençà, evidentment que s'ha avançat molt, però encara avui, si veiem les xifres que es desprenen del registre d'interrupció voluntària d'embaràs, que dóna les dades el mateix Departament de Salut, abans el Departament de Sanitat i Seguretat Social, encara hi ha moltes dones que..., moltes dones joves que són les que majoritàriament fan interrupcions voluntàries d'embaràs, encara hi ha molts embarassos en adolescents. L'any 2003, 74 dones de menys de quinze anys van fer una interrupció voluntària d'embaràs; 2.225, entre quinze i dinou anys; 4.312, entre 20 i 24 anys; 4.112, entre 25 i 29 anys, però les franges d'edat més joves tenen un percentatge molt elevat de dones que han hagut de recórrer a una interrupció de l'embaràs.

Per tant, vull fer èmfasi, justament, en el tema de prevenció, que s'estan fent molts programes, i es tracta de reforçar-los, i es tracta, en tot cas, d'atendre com dues realitats que en aquests moments, diguéssim, hem de prestar-hi més atenció. Una, la dels joves, perquè, com deia, doncs, és un sector, precisament, que, pel que sigui, encara aquesta prevenció no hi ha arribat suficientment. S'estan fent moltes coses, però aleshores..., hi han diferents entitats que específicament s'adrecen a la informació i assessorament a joves. En aquest sentit, Catalunya és molt rica. Des del Departament de Salut s'estan fent programes també. Però nosaltres pensem que cal fer una miqueta més, precisament, per millorar aquesta prevenció, reforçar-ho, incrementar els recursos per a joves amb la instauració d'un telèfon gratuït; potser és una cosa que complementa recursos existents, no n'anulla cap, ofereix una certa possibilitat d'avançar. I, en tot cas, també tenir present l'especificitat de les dones immigrades, que tenen unes concepcions, podríem dir, diverses quant a aquestes qüestions relacionades amb la contracepció i la salut sexual i reproductiva.

Ens sembla molt bé el programa que s'ha tirat endavant per part del Departament de Salut, de la píndola del dia després, perquè va també en aquesta línia, va també en aquesta línia de la prevenció d'embarassos no desitjats. Ens sembla magnífic, i pensem que valdrà la pena fer-

ne una avaluació; primer, una inicial pocs mesos després que s'hagi posat en marxa; una posterior per veure, justament, els efectes que pot tenir en la prevenció d'embarassos no desitjats. I entenem, en tot cas, que aquells problemes que hi ha hagut que alguns centres, doncs, no han rebut el material suficient o se'ls han acabat els recursos aviat, doncs, cal solucionar-los precisament perquè és un programa molt interessant.

I tornant cap al tema de l'avortament..., és a dir, he fet referència als dos aspectes que cal reforçar. Amb què ens trobem avui? És a dir, què està passant en aquests moments amb la realització dels avortaments? L'any 2003 es van fer 16.605 avortaments a Catalunya legals; no sabem si n'hi ha hagut..., n'hi ha, sí que sabem que n'hi ha algun, d'il·legal, però els que s'han declarat són 16.605. D'aquests, un 96,6 per cent s'han fet en centres privats, i la resta, un 3,4 per cent, són els que s'han fet en centres hospitalaris –els primers s'han fet tots en centres extrahospitalaris, clíniques, per dir un terme més col·loquial–, que poden ser aleshores, aquest petit 3,4 per cent, privats o públics. Per tant, en conclusió, la immensa majoria dels avortaments es fan fora del sistema públic.

És cert que s'han establert programes específics per cofinançar alguna d'aquestes intervencions, però segons la Memòria de l'entitat que gestiona aquests programes, només un 21,4 per cent de dones que han avortat han rebut cofinançament, és a dir, ni tan sols se'ls paga tot; se'ls pot pagar un 25, un 50, un 75 per cent.

En conclusió, la major part de dones que necessiten una interrupció voluntària d'embaràs l'han de pagar tota o en part. I, si abans ja deia que ningú desitja arribar a aquesta situació, a sobre resulta que recau sobre les mateixes dones que tenen, que estan passant un problema en el moment d'haver de fer-se una intervenció d'aquest tipus, recau també el cost econòmic que suposa, quan nosaltres pensem que s'hauria de garantir que fos una prestació sanitària pública, com altres que hi ha. I aquí, evidentment, s'hi ha d'implicar l'Estat, però també des de Catalunya hem d'intentar fer una inflexió en aquesta situació i arbitrar tota una sèrie de mecanismes que puguin assegurar el caràcter gratuït d'aquestes intervencions i que, per altra banda, s'asseguri també l'equitat territorial.

Només unes dades per acabar aquesta primera intervenció. A la regió sanitària de Tarragona i a la de Terres de l'Ebre no hi ha cap centre, ni un, ni públic ni privat, on es pugui fer una interrupció voluntària d'embaràs. Però és que, a més a més, les dones de Lleida, de Girona i de Tarragona reben menys recursos pel cofinançament que les de Barcelona. És a dir, per tant, hi ha una inequitat també en el territori respecte a l'accés dels recursos que en aquests moments existeixen, que pensem que s'ha de corregir també.

En tot cas, en la intervenció que faré posteriorment acabarem de parlar d'alguna d'aquestes qüestions que queden encara pendents d'exposar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, gràcies per la seva interpellació, perquè permet tornar a debatre en seu parlamentària la salut sexual i reproductiva. Aquest és un debat, segurament, molt més serè i amb una societat molt més madura que el que vam fer fa vint-i-cinc anys, o fa vint anys. No hi ha la urgència de fer canvis legislatius, perquè en el marc actual podem, doncs, canalitzar moltes qüestions.

Per nosaltres, pel Departament de Salut, l'important, la gran prioritat és reforçar precisament això que en diem «salut sexual i reproductiva». «Salut sexual» vol dir que forma part de les prioritats de salut comunitària enfortir la capacitat individual de les persones, perquè puguin exercir la seva sexualitat com vulguin, però, evidentment, sense posar en risc la seva salut, i la dels altres, per descomptat, i també, doncs, intentar fer prevenció dels embarassos no desitjats.

Això és fonamental, per nosaltres. Això està ple de valors. No parlo de moral, sinó de valors, perquè els valors no són patrimoni de la moral, eh?, i aquest és el debat que s'ha de fer. És un debat importantíssim, és un debat des de la posició d'un govern, i de cap manera estem minimitzant els aspectes aquests, individuals, que cadascú decideix com vol gaudir de la seva sexualitat. Però enfortir el ciutadà perquè es pugui exercir amb tot el coneixement, en tot el seu exercici de la responsabilitat, ens sembla fonamental.

I per això estem enfortint els programes, no només des de la nostra pròpia xarxa sanitària; per descomptat, des de tots i cadascun dels centres de salut estem tornant a formar, tornant a insistir en els nostres professionals –metges i infermeria– que aquest és un debat, un tema importantíssim, prioritari, aprofitant qualsevol consulta, doncs, de qualsevol persona que acudeixi a la nostra xarxa primària, i també especialitzada, des del centre de salut sexual i reproductiva.

Però és evident, i especialment quan parlem de joves, que hem d'anar allà on són. I ho fem des de l'escola, donant el suport als consells escolars, als ensenyants, reforçant aquest programa de «Salut i escola», un dels eixos bàsics de salut sexual i reproductiva, a totes les escoles, amb un procés d'implementació progressiu, que els nostres professionals dels centres de salut vagin, doncs, a les escoles per enfortir aquest i altres aspectes –però ara parlem de salut sexual i reproductiva.

Estem preparant una web que permeti ser interactiva, on els joves de Catalunya puguin anar i no només demanar informació, sinó també *online*, en el mateix moment, respondre qüestions de dubtes amb relació a aquest i altres temes de la seva pròpia salut.

També estem formant els nostres professionals que atenen el telèfon de Sanitat Respon, un telèfon del Departament, vint-i-quatre hores al dia obert perquè puguin i sàpiguin respondre amb llenguatge adequat, amb concreció, a tots els joves que hi truquin. I aquest jo crec que és l'element més important, l'element més important de gaudir de la sexualitat, això que n'hem dit «sexe més segur», com una activitat de la vida que també s'ha d'enfortir, evidentment, en l'exercici de la llibertat i de la responsabilitat.

Amb relació, evidentment, que hem de prevenir els embarassos, que només han fet que créixer, entre adolescents..., i, per tant, això ho hem de viure com un fracàs –com un fracàs. I, per tant, això obliga també a revisar..., i per això els programes d'educació per la salut són l'eix troncal, també, de fer prevenció dels embarassos no desitjats, especialment entre joves i entre adolescents.

Per això varem implementar i millorar l'accessibilitat de la píndola d'emergència, de l'anticoncepció d'emergència en els nostres centres de salut, en els centres hospitalaris, en els centres de salut sexual i reproductiva, a més fent-la gratuïta.

Ja ho varem discutir en el seu moment, però ho vull tornar a dir clarament: això es tracta de prevenir fonamentalment els embarassos no desitjats, perquè és un anti-conceptiu i no un antiavortiu; però també serveix per fidelitzar aquestes persones que van a demanar la píndola d'emergència o l'anticoncepció d'emergència, per dir-los: «Aquest és un procediment absolutament extraordinari, i el que ha de fer vostè és revisar el seu comportament sexual, les seves relacions sexuals», per portar-los, diríem, cap a la no-necessitat d'haver d'acudir a l'anticoncepció d'emergència. I aquest és l'objectiu important d'aquest programa, que l'avaluarem –i estic d'acord que l'hem d'avaluar– per veure si hi ha repetició, per veure la fidelització, per veure si hi han dificultats d'implementació, per veure on acudeixen...

Els en puc dir les primeres dades: els centres de salut d'atenció continuada solen ser el centre habitual on durant aquest mes, des de l'1 d'octubre, s'acudeix, es va a buscar la píndola d'emergència, més que en els centres sanitaris. No li puc donar dades encara, evidentment, de reiteració, tot i que ho preguntem; hi ha una fitxa individual –anònima, per descomptat– on es pregunta si és la primera vegada, doncs, que es demana.

Al cap de sis mesos, aquest Govern, senyora diputada, es compromet a revisar-ho, i al cap d'un any, també, a creuar les dades de la píndola d'emergència o l'anticonceptiu d'emergència amb els embarassos, doncs, o les intervencions voluntàries de l'embaràs. Vostè ha parlat d'interrupció voluntària de l'embaràs, que és un debat que hem de tornar a portar a l'àmbit polític i social; hi estem absolutament d'acord.

L'any 85, es va despenalitzar la interrupció voluntària de l'embaràs fent-la legal en els tres supòsits de què vostè ha parlat: perill per a la vida o la salut de l'embarassada –salut física o mental–; presumpció de defectes fetals, i violació. Hem d'anar més enllà, però amb un debat serè; amb un debat serè per aconseguir l'objectiu fonamental i tornar a dir clarament el que he comentat al llarg de la meua intervenció: que és absolutament compatible i s'ha d'enfortir la prevenció de l'embaràs no desitjat, però també, evidentment, hem de donar la possibilitat de la interrupció voluntària de l'embaràs d'aquell fill no desitjat. I això és absolutament compatible, i no només compatible, sinó, des del nostre punt de vista, necessari. I això, hi torno a insistir, està ple de valors, i no de desvalors.

És veritat que hem de revisar –i tenim dades per fer-ho– el que ha passat a Catalunya del 85 ençà: només han fet

que incrementar-se les interrupcions voluntàries de l'embaràs. Però aquí partim d'una falta de dades anteriors, de quantes persones anaven a Londres o quantes persones feien avortaments il·legals i, a més a més, amb possibilitat de posar en risc la salut de la dona, eh? Però en tot, en tot han augmentat, i a més han augmentat en menors de vint anys. Per tant, vol dir que cal enfortir la prevenció en gaudir d'una salut sexual, per no haver d'arribar a la interrupció voluntària de l'embaràs. Han augmentat, de l'any 90 al 2003, una mitjana anual de vint anys, i els grups de població que més han augmentat són entre els vint i els trenta anys –ja ho he dit–, les menors de vint anys.

I també hem de revisar on els fem, si el mecanisme a través de l'Associació Salut i Família continua sent el propici. Nosaltres fem una valoració positiva del que ha passat a Catalunya durant aquests últims vint anys; creiem que es va canalitzar amb els instruments que teníem en el seu moment raonablement bé. Però és cert que la gran majoria –vostè ho ha dit–, el 96 per cent, es fan a centres acreditats, els deu centres acreditats privats, i que tenim una inequitat que haurem de solucionar, especialment en la demarcació de Tarragona, perquè recentment tant a Girona com a Lleida també hi ha un centre acreditat pel Departament on es pot fer interrupció voluntària de l'embaràs en els supòsits legals que en aquest moment tenim.

Però també cal saber el perquè passa això; ho hem estat analitzant. És evident que encara, segurament per l'estigma del que vol dir una interrupció voluntària de l'embaràs, la major part de les dones prefereixen anar a llocs menys públics, per dir-ho així; «públics», vull dir on no hagin de donar explicacions, en un hospital gran on cada dia hi ha molta més gent. I això forma part, no d'un debat de la dona, sinó d'un debat social, per què encara continua passant això, quan també en els hospitals públics es pot fer interrupció voluntària de l'embaràs. Perquè nosaltres, quan analitzem els pocs que es fan en els hospitals de la xarxa d'utilització pública..., fonamentalment són aquells en què el fetus, doncs, té greus tares físiques o psicològiques, o bé que el perill de risc de la mare..., té un alt risc si tirés endavant l'embaràs, eh? Aquest és el supòsit legal on –i les violacions– es fan..., els pocs que es fan en els centres públics.

A la segona part, senyora diputada, continuarem amb aquest debat, i també amb algunes aportacions amb relació a algunes de les idees que vostè em plantejava.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. En el torn de rèplica, té la paraula la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, vostè s'ha referit al creixement d'embarassos d'adolescents. En revisar les taxes en què es veu..., és a dir, quants embarassos hi ha per cada mil dones a Catalunya, es veu un progressiu increment. Aquest progressiu increment, què vol dir? Que hi ha més interrupcions voluntàries d'embaràs?, o

que en el transcurs dels anys n'han anat aflorant més, és a dir, s'han deixat de fer menys a partir de pràctiques clandestines, i s'ha passat a fer-ne més a partir dels supòsits legals?

Faig la pregunta perquè fins i tot, com que ara li direm d'arribar a la gratuïtat –ja li ho he dit abans, però ara hi insistiré– en aquest tipus d'intervencions, és possible que si s'arriba a la gratuïtat n'aflorin més, no perquè se'n facin més, sinó perquè se sàpiga més els que es fan realment. I és bo que tots els que s'hagin de fer es facin al sistema sanitari, com és bo..., i en això estem absolutament d'acord, que més val no arribar-hi. És a dir que s'ha de fer tot el possible per fer la prevenció d'embarassos no desitjats.

Ara, la qüestió de com arribem a la gratuïtat..., perquè coincidim, senyora consellera, en pràcticament tots els supòsits, i, quan vostè es referia al canvi legal que s'ha de fer per anar més lluny del que existeix ara, hi estem d'acord. Efectivament, no hem de ser hipòcrites en aquests temes, hem d'afrontar les situacions reals en què es troben les dones quan es troben embarassades i no volen tirar endavant aquest embaràs. Però resulta que si fem el canvi legal i després continua funcionant com ara, que la major part d'interrupcions voluntàries d'embaràs es fan fora del sistema públic i són les mateixes dones qui n'assumeix el cost, en la seva immensa majoria, doncs, haurem ampliat els supòsits de la Llei, però no haurem canviat gaire la situació en què ara es troben.

Miri, som conscients d'algunes coses, no? És a dir, va actuar, i possiblement encara pesa, l'objecció de consciència..., que ha sigut allò que explica que en alguns centres públics no es facin interrupcions voluntàries d'embaràs. Bé. En tot cas, aquí hauríem de discutir els drets de cadascú, quins prevalen, si la dona a ser atesa en aquestes situacions o el d'aplicar l'objecció de consciència.

El cas és que, des de l'any 85 quan va haver-hi aquella Llei, això va implicar que la major part d'avortaments es fessin en clíniques privades, que ho fan molt bé –que ho fan molt bé. Però s'ha arribat en aquesta situació que és contradictòria, eh?, que és contradictòria perquè volem que això s'incorpori com a dret –i, per tant, es faci o se subvencioni des del sistema públic–, però en la realitat és que això no passa.

Què hem de fer? Potser hem d'acceptar la realitat, que facin les interrupcions voluntàries d'embaràs aquells que tenen la formació i vulguin fer-ho, però no penalitzem les dones des del punt de vista que s'ho hagin de costejar econòmicament. Això..., per exemple, a Andalusia estableixen concerts directament amb els centres, amb les clíniques que fan aquest tipus de pràctiques. Pensem-hi. Una de les coses precisament que nosaltres volem plantejar amb la Moció és que garantim el caràcter de prestació sanitària de les interrupcions voluntàries d'embaràs; que hi hagi, per tant, recursos públics per assegurar la seva gratuïtat. I això, com ho podem fer?

Ho podem fer a partir d'una major participació dels centres públics. Això s'ha d'intentar, que hi hagi una inflexió, però també a partir d'establir progressivament concerts amb els centres sanitaris acreditats per arribar

a la gratuïtat. I, ja ho he dit abans, també s'hi ha d'implantar l'Estat. Perquè, evidentment, en aquestes qüestions, com en la píndola del dia després, doncs, per què s'ha de costejar tot des de Catalunya i no passa a ser, efectivament, una qüestió que s'incorpori de forma clara en la cartera de serveis, i, per tant, en les prestacions sanitàries que s'han d'oferir en el sistema públic. Sense això sempre hi haurà iniquitats, sense això hi haurà problemes, sense això sempre pot haver-hi una situació com la que hi ha ara, que finalment corre a càrrec de les dones allò que no hauria de ser així, perquè és una qüestió, en definitiva, que és un problema de tots.

En tot cas, sí que val la pena debatre a fons sobre la salut sexual i reproductiva, enfortir i reforçar tots els mecanismes que evitin els embarassos no desitjats.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. En el torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Òbviament, senyora diputada, ara hem de revisar alguns d'aquests conceptes; per exemple, l'objecció de consciència, que hi ha de continuar sent i..., individual, però no segurement de centre.

I m'explicaré amb un exemple: quan nosaltres vàrem implementar el Programa d'anticoncepció d'emergència va haver-hi un centre, un centre de la XHUP, però d'un patronat fonamentalment, diríem, religiós, que inicialment pensava que per objecció de consciència no la donaria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo, personalment, vaig anar al patronat d'aquest hospital a dir que qui decidia en un hospital de finançament públic, doncs, donar l'anticoncepció d'emergència, que no era cap antiavortiu, era el Departament. Això després simplement d'un diàleg simple dels membres del patronat es va canviar. Això no vol dir que individualment una persona no vulgui fer..., insisteixo que l'anticoncepció d'emergència no és antiavortiva, però, si una persona està en contra individualment com a professional de l'anticoncepció o de la interrupció voluntària de l'embaràs ha de tenir dret a no fer, i, per tant, no li ho podem imposar; però, com a centre, no hi ha objecció de consciència. Ho dic perquè hem d'anar recanviant aquesta idea del que és un dret, evidentment, individual d'exercici de la professió quan hi ha confluència amb valors individuals, que s'han de respectar. Però l'autoritat del Departament ha de garantir que hi hagin professionals que puguin fer en qualsevol dels centres, en aquest cas, interrupcions voluntàries de l'embaràs. Aquest és un canvi, senyora diputada, que estem treballant, que és compatible clarament amb l'exercici de l'objecció individual, però no de centre.

El segon debat és amb relació a la gratuïtat. És cert que ara el model que tenim a Espanya en termes generals, amb alguns canvis, com ha dit vostè, a Andalusia, és un model de subvenció a aquelles persones, doncs, que no

tenen recursos econòmics, i fonamentalment només cofinancem un 20 per cent, 21 per cent, de les interrupcions voluntàries, doncs, efectuades a Catalunya.

Hi ha d'haver aquest debat. És un debat de Catalunya, però és un debat també d'Estat. És un debat, perquè en aquests moments hi ha moltíssima iniquitat depenent dels territoris, de territoris de l'Estat espanyol. Per tant, s'ha de portar en el Consell Interterritorial aquest debat amb relació, globalment, a la salut sexual i reproductiva a canvis de supòsits de la interrupció voluntària de l'embaràs, de l'anticoncepció d'emergència, de la gratuïtat, de posar com una prestació de dret, etcètera.

De totes maneres, he escoltat bé..., vostè, la proposta que fa de passar en els centres acreditats privats a la subvenció al concert. Nosaltres estudiarem, evidentment, la possibilitat dintre de les nostres possibilitats pressupostàries i també organitzatives, per descomptat, incrementar el nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs que fem a dintre de la xarxa de sanitat pública i com podem canviar per donar més seguretat, per descomptat també, en aquest sector privat passant de la subvenció individual en el concert.

Per tant, això ha de ser motiu a Catalunya de debat. Jo crec que estem –i ho he dit i acabaré aquí, senyora diputada–, en aquest moment, en un moment absolutament òptim. I a Catalunya jo crec que ja no hi ha dogmatismes, hi ha coneixement de realitat, la compatibilitat absoluta de la prioritització de dir: «L'objectiu és que baixin la interrupció voluntària de l'embaràs.» Aquest és un objectiu, clarament, que les dones no hagin de prendre la decisió davant d'un embaràs no desitjat i, per tant, que puguin exercir la seva sexualitat sense associar-la a reproducció. Això és del que continuem parlant, del que continuem parlant...

Per tant, hem de ser rigorosos a l'hora d'intentar veure des de la globalitat, però des de l'avaluació després de vint anys, en una societat que jo crec que va fer un gran pas a principi dels vuitanta i que ara segurament està en condicions de molts dels elements que hem parlat de fer-ne un àmpliíssim consens polític i social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 300-00205/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades. Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula l'illustre senyor Joan López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López Alegre

Honorables consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, presentem una interpellació sobre la integració

social de les persones discapacitades que té –i creguin-me que ho dic amb tota sinceritat i sense cap finalitat encoberta– un to absolutament constructiu i no tant de grup d'oposició, com potser és el paper que ens pertoca més en aquesta cambra en aquests moments al Grup Parlamentari Popular.

La nostra voluntat és la de no només aplicar un increment de recursos, que reconeixem que en alguns aspectes ja s'ha fet en els darrers temps, tant en l'Administració anterior com en l'Administració actual, sinó que, d'alguna manera, volem posar l'accent i fer incidència en el fet que algunes de les decisions i de les plasmacions legislatives d'algunes mesures que s'han volgut prendre per part de l'Administració de la Generalitat, algunes vegades no s'han aplicat. I potser per la feina del dia a dia, potser perquè hi han hagut problemes, potser perquè no s'ha fet una bona campanya de sensibilització, potser perquè, a vegades, l'aplicació de normes té una dificultat a la seva plasmació pràctica. I, per tant, pensem que no només estem davant d'un problema de caràcter econòmic de dotació, sinó que també estem davant de la possibilitat de fer més amb el que ja en aquests moments tenim.

Les polítiques catalanes en el camp de la inserció social de discapacitats ofereixen un balanç d'alguna manera positiu i negatiu, una mica contradictori. Per exemple, nosaltres tenim la taxa d'ocupació més baixa de la Unió Europea –em refereixo a la Unió Europea dels quinze–, en cobertura amb el que és nivell d'ocupació de discapacitats; però, en canvi, juntament amb Dinamarca, som la regió –o com vostès en vulguin dir, no entraré ara en aquest debat– amb un major nivell de cobertura assistencial per a la invalidesa, amb la qual cosa hi hauria un balanç ambivalent del que ha estat, no?

Aquesta contradicció també es posa de manifest en altres camps. Els ho deia: tenim una legislació que en podríem dir potent en alguns aspectes, però que, en canvi, la seva implantació no ha donat els resultats que esperàvem. Per exemple, el compliment de la Lismi, que aquesta és una llei estatal, com vostès coneixen, només aporta el 4 per cent de l'ocupació total de discapacitats de Catalunya. La mateixa Generalitat, i se li ha de reconèixer a l'honorable consellera la valentia de reconèixer-ho, en bastants dels seus departaments no compleix la reserva de places que hauria de tenir per a persones discapacitades. I ella va tenir, doncs, la valentia de reconèixer-ho i de dir que sobre aquest aspecte prendria mesures.

També és veritat que, i seguim amb aquest balanç ambivalent, des de la Generalitat en el seu moment es va fer en la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'any 2001, i es va modificar en l'any 2002, una norma per la qual els centres especials de treball, que són centres que ocupen milers i milers de persones discapacitades, tindrien el dret d'optar amb adjudicació directa a certs contractes de serveis, de menor quantia, i que cada departament de la Generalitat al començament de l'exercici pressupostari hauria de presentar quines eres les reserves que feien, que no podia superar un 20 per cent del pressupost.

I en aquest camp, i aquesta era una mesura valenta perquè podia comportar moltes vegades la incomprensió

d'empreses petites que es trobaven, podríem dir, amb una competència deslleial o el que fos, després a l'hora de la veritat, per les raons que sigui, no ha tingut tot el recorregut d'aplicació que hauria pogut tenir.

També en el camp formatiu el resultat és molt ambivalent. Tant el Programa operatiu pluriregional del Fons social europeu com l'ONCE denuncien el fet que molts dels aturats que són discapacitats són persones que no han tingut la possibilitat de tenir estudis, que no tenen formació. I, per tant, aquí tenim molta feina per fer.

El Pla d'inserció laboral de persones amb disminució, del maig de l'any 98, parlava de la integració a l'empresa, parlava d'una campanya continuada de sensibilització, parlava de suport a centres especials de treball... Moltes d'aquestes coses s'han fet, però s'han fet només a mitges.

A fi de comptes dades que han sortit d'una fundació, que suposo que tothom donarem per vàlida la informació que ens ofereix, com és la Fundació Jaume Bofill, ens deia fa un any que més de la meitat, encara que sigui poc més de la meitat, dels discapacitats que tenim a Catalunya, gairebé un 10 per cent del total de la població del país, que busquen feina no tenen feina. I una dada que era, potser, més preocupant era que gairebé seixanta-cinc mil discapacitats a Catalunya donaven per perduda la possibilitat de trobar feina. D'alguna manera havien tirat la tovallola i deien: «Escolti'm, miri, ho deixo estar perquè això es fa molt difícil.»

La Generalitat té molts programes: els programes d'adaptació d'accessibilitat en el camp de l'habitatge... Però aquí també hi podem fer molt, perquè hi han marques senceres de Catalunya, com poden ser la Selva o com poden ser el Pallars, només per citar-ne dues, on no hi ha un lloc físic on la família o el mateix discapacitat pugui anar a fer la comanda per apuntar-se en aquest Programa d'accessibilitat i d'arranjament del seu habitatge; s'han de desplaçar fora de la seva comarca.

Els programes de supressió de barreres, als quals poden accedir els ajuntaments..., però on jo crec que també podem millorar moltíssim, perquè els períodes de convocatòria són massa taxats dintre de l'any i moltes vegades aquell calendari no encaixa en el moment en el qual l'Ajuntament i l'interventor i el secretari estan preparant el pressupost. Com vostès saben la majoria de municipis de Catalunya són municipis molt petits en habitants, i, per tant, potser haurien de ser programes que al llarg de l'any es mantinguessin oberts fins que la partida pressupostària finalitzés.

No els parlaré de les targes d'aparcament de persones amb disminució, ni de la cerca de productes per internet, que creiem que són bones iniciatives.

En el camp de l'economia, els programes que té la Generalitat també són força atractius, encara que, com hem vist, el seu resultat a nivell d'integració de discapacitats en el mercat de treball no han donat els resultats que ens esperàvem ni el que preveia el Pla d'inserció sociolaboral de maig del 98. Pla que, per cert, a la plana web de la conselleria segueix clavat en l'any 98 i segurament hauríem de fer quelcom per poder actualitzar la informació que en allà hi ha.

Les prestacions per invalidesa són veritablement baixes.

Els programes de «Viure en família» ja els hem discutit en aquest Ple, i, per tant, crec que avui no serà el moment de tornar a entrar en aquest debat.

Els ajuts d'atenció social a les persones amb discapacitats, en aquests moments estem encara dins de termini d'accedir a aquestes ajudes i, per tant, segurament en podrem fer balanç d'aquí a unes setmanes. I en el camp de la creació de llocs de treball, ja hem vist que els resultats, com a mínim, són discutibles.

Queda, finalment, la part de les subvencions. Un 14,5 per cent de les persones discapacitades accedeixen a la feina a través de les entitats. Segurament, moltes vegades, programes que es fan amb la voluntat d'ajudar acaben sent un punt de concurrència o de competència amb entitats que tenen un fi assistencial que és positiu. I també s'hauria de treballar, creiem nosaltres, a buscar una major coordinació amb el sector, jo no m'atreveria a dir-ne privat, perquè quan un no té afany de lucre..., es podria crear una confusió en el que vull explicar, però s'hauria de buscar una major concurrència perquè aquests 35.011 discapacitats que a Catalunya tenen feina, segons dades actuals, que a través d'entitats poguessin incrementar.

Per tant, el que nosaltres plantejem en aquesta interpellació, que serà la Moció subsegüent que presentarem avui mateix, és una mica la vocació d'anar més enllà, d'actualitzar i de potenciar el que va ser en el seu moment el Pla d'inserció sociolaboral de persones amb disminució, a base d'oferir més incentius a empreses pimes que ofereixin ocupació a persones discapacitades, una mica perquè la Lismi, com saben, ho limita a empreses que tinguin més de cinquanta treballadors, i la realitat econòmica i empresarial del país és una realitat basada en empreses familiars, en pimes, en micropimes i en treballadors autònoms que poden tenir altres autònoms que treballen per ells, i per tant, si volem aprofundir en la integració social d'aquestes persones, cal oferir programes atractius per al que és el gran gruix d'empreses que tenim aquí, en el nostre país.

Un segon punt que nosaltres voldrem proposar a través de Moció, i que esperem poder consensuar amb vostès, és l'aplicació de normes que ja en aquests moments estan vigents, que serveixin per potenciar els papers dels centres especials de treball, per exemple, a través del compliment de les normes de reserva de certs contractes de l'Administració per a aquests centres especials de treball. Aquí no demanarem res més que fer una certa feina d'organització interna de la pròpia Administració de la Generalitat, perquè es compleixin aquests paràmetres.

També demanarem que, d'alguna manera, es compleixi el compromís que té la Generalitat de reserva de places, i per tant, no entrarem tant en un debat de caràcter pressupostari-econòmicista, sinó més un debat de poder reordenar i ordenar tots els recursos de què en aquests moments disposem, en benefici d'un sector que, com dic, afecta pràcticament un deu per cent del conjunt de la població del país.

Per tant, la nostra –com he dit al començament– és una voluntat constructiva, òbviament de fer la nostra tasca

d'oposició, de posar l'accent en aquelles coses que poden millorar, però també una mica de fer d'incentivadors d'una tasca que en molts aspectes no volem criticar, perquè aquest creiem que és un camp en què hem de treballar plegats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè acaba de parlar de la voluntat d'incrementar recursos, acaba de parlar de fer complir la legislació vigent, i acaba de parlar –i crec que aquest fet ho sintetitza tot– de la vocació d'anar més enllà. No cal que li digui que aquesta vocació d'anar més enllà, afegida a la que vostè acaba d'esmentar de tasca d'ordenació, és la que ja hem dut a terme enguany i que impulsarem específicament a partir de l'any vinent.

Perquè la millora de la qualitat de vida i de l'autonomia de les persones amb discapacitat i amb disminució, en el sentit més ampli, incloses les persones amb problemes de salut mental, constitueix un dels principals reptes del Departament de Benestar i Família, a través, principalment, de l'ICASS, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

I en aquest sentit, doncs, l'objectiu de la conselleria és tan fàcil i tan complex, tan senzill de dir com ara fer possible que les persones amb discapacitat puguin gaudir d'una qualitat de vida adient, exigint i exigint-nos les administracions competents la igualtat d'oportunitats pel que fa a l'accés a l'educació, a l'ocupació, a les noves tecnologies també, al sistema sanitari, a l'oci i a l'esport. I això, evidentment, no només en totes aquestes activitats de la vida, sinó també durant totes les diverses etapes vitals de les persones i des d'un objectiu altament transversal.

Actualment, les actuacions d'atenció social a les persones amb disminució s'articulen al voltant de tres eixos que condicionen aquesta integració comunitària i la vida autònoma a què vostè feia esment.

El primer eix és el treball amb l'entorn, amb aspectes com la millora, per exemple, de l'adaptació tècnica de l'accessibilitat. El segon eix és el suport personal. Entre d'altres, doncs, ajudes individuals a l'autonomia o al que vostè ha fet esment de l'habitatge. I el tercer és el de la integració sociolaboral, entesa com a treball, o alternativa en treball per a aquelles persones que no puguin accedir al treball normalitzat.

Diguem-ne que les principals actuacions en aquests tres eixos es concreten, en el cas de l'entorn, en el Programa per a adaptació o accessibilitat d'habitatges a persones amb discapacitat, en tot el que és la qüestió de l'abordatge de l'accessibilitat per a persones amb mobilitat reduïda. Als aspectes del suport personal, tenim, primer de tot el que és el Programa Sírius, de Centre

d'Autonomia Personal, els PUA o programes d'ajut a l'atenció social, les accions de suport a l'associacionisme, a les quals vostè també ha fet esment, i els serveis de centres de dia d'atenció especialitzada bàsicament, a banda de la qüestió de l'habitatge. I la integració sociolaboral pivota bàsicament sobre els centres ocupacionals, els centres especials de treball i els centres de suport a la integració laboral.

Però abans de poder entrar en aquests aspectes i fer una mica de balanç dels pros i dels contres d'aquest panorama, que coincideixo amb vostè que és agredolç i contradictori pel que fa a punts forts i a punts febles, deixi'm que faci un incís pels dos aspectes que considerem clau no només per a la vida autònoma de les persones amb discapacitat, sinó per a qualsevol persona ciutadà o ciutadana d'aquest país, que és l'habitatge i la feina, l'accés a l'habitatge i l'accés a la feina.

Pel que fa a la feina, tenim plans de futur. És clar que després els hi concretaré, però en tot cas voldria, en la línia d'aquest repàs agredolç que vostè comentava, fer un parell de reflexions. Vint anys després de la Lismi encara continuem mantenint la mateixa aportació per lloc de treball creat d'aleshores. Més de vint anys i encara es paga l'equivalent als dos milions de pessetes d'aleshores, sense ni tan sols increment sobre l'IPC. I aquest és un aspecte greu que hem de resoldre, però està clar que en vint anys de desinversió d'una llei estatal, i el que hauria d'haver vingut acompanyat de transferència econòmica, no ho podem pas resoldre ni amb un any, ni amb dos, hem d'anar progressivament resolent-ho. Però m'agradaria fixar precisament aquests vint anys i ni un sol creixement d'aquests dos milions de pessetes per al lloc de treball creat.

Un altre aspecte és que, des de l'any 94, no surt cap convocatòria pública d'inversions pel que fa a la millora d'aquests centres especials de treball. I això també suposa un fre important. I també que alhora de poder revisar les dotacions de creació de noves places de centres especials de treball, a hores d'ara, per la generació de llocs de treball, ara estem començant a resoldre els del setembre de l'any 2002, és a dir, portem un retard de més de dos anys. Hem iniciat les converses amb el Ministeri de Treball i Assumptes Socials per fer front a aquesta demanda de creació i agilitar aquests traspasos, però hem de reconèixer que aquests són uns frens claríssims pel que fa a aquesta qüestió.

Quant a la qüestió de l'habitatge, quan jo parlava que les persones poguessin fer el seu itinerari de vida de forma integral, deia que el treball era un pilar bàsic, però que també ho era l'habitatge. I en aquest cas, el que ara estem fent són dos aspectes amb els sectors, el que hem anat fent durant aquest any. D'una banda és reordenar, com molt bé vostè deia; hem estat reordenant, i aleshores planificant els serveis, el que necessitem en places de llar-residència, en places residencials per a les persones amb discapacitat. En quina part del territori?, perquè el territori català està altament descompensat pel que fa a aquest tipus de serveis, com molt bé vostè també ha dit; a banda de la insuficiència hi ha un desequilibri territorial. I també estem parlant amb les federatives, amb les associacions federatives, que això es

traduirà, en un nou decret d'acolliment residencial de propera aparició, al consens per la regulació normativa pel que fa a acolliment residencial.

Els números que hem fet fins al moment, pel que fa a l'habitatge, ens marquen, doncs, la necessitat, durant la legislatura d'enguany fins al 2007, d'unes 1.500 places de llar-residència de psíquics, unes 362 de físics. I pel que fa a residència de psíquics, que és un dels aspectes que tenim més fluixos, al voltant d'unes 1.000 places més. I aquestes, doncs, repartides en el territori també, de manera bastant desigual.

Un cop dit això, m'agradaria poder fer un repàs, ràpid també, perquè el temps és el que és i el marc d'aquesta interpellació dóna per al que dóna, a aquestes principals actuacions que pivoten sobre aquests tres eixos que crec que són importants de remarcar.

Pel que fa als programes d'adaptació o accessibilitat d'habitatges per a persones amb discapacitat, que són ajuts a fons perdut, dir-li que, aquest any, el pressupost que hi ha és d'uns 741.000 euros, i que s'han concedit 234 ajuts, enguany, al respecte. El pressupost és una mica superior al que hi havia per a l'any 2003. I de cara al futur, aquest Programa s'emmarcarà ja, passarà a formar part del que és el Programa d'ajudes d'atenció social de les PUA, per fer un programa més potent.

Quant als aspectes d'accessibilitat, que a mi m'agradaria remarcar, ara estem efectuant una anàlisi dels dispositius de promoció de l'accessibilitat, per tal de plantejar, en properes etapes, el desenvolupament i l'impuls de millores del marc normatiu d'accessibilitat actual: la Llei i el Codi d'accessibilitat. En part també perquè bàsicament es fa esment a les barreres físiques, però pràcticament gens a les barreres comunicacionals, i és un aspecte també important. I la promoció de la transversalitat en l'àmbit interdepartamental i amb relació a les normatives específiques.

En aquest sentit de l'accessibilitat, enguany s'han fet diverses mesures, com anar continuant l'accessibilitat a les estacions de metro de l'àrea metropolitana de Barcelona, de les estacions de Ferrocarrils de la Generalitat, o les iniciatives pel que fa a emergències, des del Departament d'Interior, per a les persones sordes per exemple, per poder tenir l'accés o la formació els professionals de Salut i Benestar en el llenguatge de signes català.

Un altre aspecte que m'agradaria remarcar, pel que implica de suport en el territori a les persones, són els centres d'autonomia personal Sírius, que són uns espais de referència territorials, en termes d'autonomia personal, on s'informa, s'orienta i s'assessora sobre ajudes tècniques, etcètera, que l'any passat van atendre més de 7.000 persones, entre persones discapacitades, familiars i professionals, i que enguany, el que hem fet és treballar per estendre la xarxa Sírius a les entitats conveniades, és a dir, amb entitats conveniades.

A part dels vuit equips existents a 1 de gener del 2004, per entendre'ns, un a Osona, un a Tarragona, un a Lleida i tres a Barcelona, enguany hem impulsat quatre equips més: un a Granollers, un a Vilafranca del Penedès, un al Bages i un a l'Ebre.

Aquests dos aspectes, pel que fa als ajuts, entenc que van en la bona línia, que s'han de continuar dotant pressupostàriament..., i el que m'agradaria, si de cas, en el torn de rèplica posterior, és poder entrar bàsicament en el tema de la inserció sociolaboral i dels programes d'ajuda a l'atenció social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula, per a la rèplica, el diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, honorable consellera. No serà tant una rèplica, sinó alguns comentaris, perquè ja he dit en la meua primera intervenció que la nostra voluntat, en aquesta interpellació i la subsegüent Moció, és que pugui ser aprovada i que pugui ser consensuada per tothom.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ha dit vostè una cosa, que de fet és la clau de volta de la nostra intervenció, de la nostra preocupació, que és la transversalitat. Creiem que fins ara tothom una mica ha fet la guerra pel seu compte, i que aquí, tant a nivell intern de la Generalitat, com en altres administracions, entitats autònomes i empreses públiques, no hi ha hagut un treball de posada en comú, i que, d'alguna manera, hi ha una mancança de lideratge. Sembla que tothom tira pel seu compte, intentant fer coses, però no hi ha hagut una globalització d'aquests programes d'inserció social i laboral de discapacitats.

Per exemple, en el camp de l'educació, les federacions i entitats que treballen amb discapacitats es queixen que han percebut un increment de dificultat o de barreres per tal de poder integrar persones discapacitades en aules normalitzades absolutament. Per exemple, moltes vegades, una persona que tingui una malaltia com l'autisme, més que estar en una aula d'educació especial, necessita estar en una aula absolutament normalitzada, per les característiques que té l'autisme, que són persones que tenen una certa tendència a imitar les actituds i comportaments en què es troben. Per exemple, el darrer dissabte, l'honorable consellera, la senyora Cid, en una convenció que es feia a Tarragona de famílies de disminuïts psíquics, reconeixia que hi havien veritables problemes, i ho feia també la mateixa consellera, cosa que l'honora, per tal de fomentar l'autonomia de moviment d'aquestes persones. Per tant, hi ha un camp en què ha d'haver-hi transversalitat amb Educació.

Hi ha un camp en què Benestar, que potser és el Departament adient per, una mica, coordinar tot això, ha de poder recollir tots els programes i posar l'accent en els altres departaments, que potser no tenen aquesta tasca com a tasca essencial, sobre quines són les mancances que hi han en la seva feina. Per exemple, els ajuntaments. Alguns ajuntaments –i tampoc governats pel PP, com, per exemple, Cornellà– han tingut iniciatives molt positives, com la d'oferir ajudes perquè als blocs de l'època del Ministerio de la Vivienda on tècnicament fos possible s'hi poguessin instal·lar ascensors, que no

sempre és el cas, malauradament. Però en alguns es va fer la caixa i no es va ficar l'ascensor per retalls presupostaris d'aquell moment, o no es va fer.

Potser caldria fer, a través de l'Associació i de la Federació de Municipis, un recull de quines són les iniciatives municipals que en aquest camp hi ha, per veure com des de l'Administració de la Generalitat, a través del Departament d'Obres, juntament amb el Departament de Benestar es pot col·laborar. Aquí hi ha un altre exemple de feina transversal.

En el camp del Departament de Treball, la tasca transversal és tan evident, i l'hem comentada tant, i vostè ha dit que la comentarà ara, que crec que no val la pena fer-ho.

En el camp del Departament de Salut, per exemple, i vostè ho ha comentat ara molt ben comentat. Els malalts mentals són les persones que tenen la taxa d'ocupació més baixa de tots els discapacitats. Només un 29 per cent dels malalts mentals amb disposició de treballar, en aquests moments efectivament tenen una feina. I, per tant, hi ha una coordinació evident d'assistents socials, d'assessors d'integració laboral, de gent de les entitats i del Departament amb el camp de salut.

I òbviament, i també ho ha comentat vostè, en l'àmbit del transport. Per molt que tant Ferrocarrils Catalans com Renfe han fet una feina essencialment en estacions noves, en estacions que s'han remodelat, segueix havent-hi el problema que, a dia d'avui, per ficar un exemple que jo puc conèixer millor pel lloc on visc, de poc serveix que tinguin adaptada l'estació de Sants si després has de baixar, per ficar un exemple, a l'estació d'Arenys, i com que a aquesta fa vint anys que no s'hi han fet obres, et quedes a dintre del comboi, perquè ningú et pot ajudar a baixar, perquè el tren para poca estona i tothom té en aquesta vida molta pressa.

I, per tant, en tots aquests camps, queda molta feina, i nosaltres creiem que l'essencial serà la transversalitat i que algú assumeixi el lideratge de la unificació, coordinació, racionalització de tots aquests programes, per tal que en puguem obtenir un millor resultat, com a mínim, amb els recursos que en aquests moments tenim.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor diputat. Començant per l'aspecte de l'educació, és una qüestió molt controvertida entre les diverses entitats, i federacions també, si inserció a ultrança –normalització a ultrança a les aules–, si centres educatius especials. I fins i tot és un aspecte que ara vaig estar debatent, fa poc, per al tram d'ensenyament no obligatori zero - tres anys, en el cas especialment de persones amb pluridiscapacitat.

La tasca que s'està fent conjuntament amb el Departament d'Educació ja és així. Avui mateix, aquesta tarda,

la consellera d'Educació i jo mateixa tenim una reunió conjunta amb l'Associació de Pares i Mares d'Infants Sords, per tal de tractar com millorar l'atenció a les aules d'aquests infants. I aquesta reunió, ni és la primera ni serà l'última, en el cas de l'atenció de les persones amb discapacitats en l'àmbit educatiu.

Com tampoc no és que no hàgim fet cap iniciativa transversal amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb el qual estem parlant, i d'acord amb allò que vam acordar en el pacte del Tinell, de donar ajuts al món local per fer possibles els plans d'accessibilitat locals, en els quals encara estem, un any i mig abans que caduqui el termini per tal de tenir-los redactats, bastant endarrerere.

O en el cas de la conselleria de Salut, amb la qual en més d'una ocasió hem comentat –amb la consellera de Salut–, i s'ha arribat ja a acords de futur, per exemple, en el cas de les dones amb discapacitats, en el cas dels mamògrafs, per exemple, adaptats, o les cadires de reconeixement ginecològic, que no estan pensades per a persones que tinguin mobilitat reduïda. I aquest és un dels aspectes que s'han tocat i que ja s'hi ha començat a posar fil a l'agulla perquè hi hagi elements d'aquest tipus cada ics grup de població.

Un altre cas és el del transport adaptat, que és un problema..., és a dir, no tant la mobilitat en general, com vostè ha fet esment..., per exemple, doncs, en estacions que depenen de Renfe. Un cas més greu, li diria jo, en una iniciativa molt més recent com és l'AVE. L'AVE que ve fins a Lleida no està adaptat, no és accessible. I aquest és un aspecte bastant recent, que haurien pogut estalviar que això fos així. I així ho vaig fer notar també al Ministeri. En tot cas, el tema del transport adaptat és un altre problema complex que ara té el món local, que està amb una insuficiència financera importantíssima, i que ens obliga, i aquest any hem començat a fer-ho, a redefinir el model de què entenem per transport adaptat –aquesta és una altra– i què és el que s'està oferint ara com a transport adaptat.

No m'agradaria cenyir-me només a aquests aspectes, sinó que ja li comentava quins són els aspectes principals en els quals volem incidir. En el cas dels programes d'ajudes d'atenció social, les PUA a persones amb discapacitat..., doncs, que enguany hem atès ara per ara unes 10.280 ajudes, amb un pressupost de prop dels 14 milions d'euros per a l'any 2004, unes 700 ajudes més que l'any 2003, nosaltres, el que entenem és que per prendre mesures que signifiquin un canvi conceptual en les PUA, per avançar en el desenvolupament de conceptes de vida independent i d'autonomia personal, el que hem de fer bàsicament, també, és disposar d'un marc normatiu prou potent sobre el qual es puguin desenvolupar aquests plantejaments, pel que fa a l'atenció social. I la nova llei de serveis socials, això és el que ha de permetre. Mentre no arriba la nova llei, el que hem de fer és preparar el territori, preparar els serveis perquè estiguin a punt per respondre a aquests drets universals..., que hem de destinar. Però si no fem un tomb al sistema de manera legal, mai no podrem sortir d'aquests anar-hi anant amb increments presupostaris, com molt bé vostè comentava. Que també són necessaris, però que cal un canvi de normativa prou potent.

Pel que fa a l'associacionisme, enguany hem subvencionat 177 entitats d'aquest àmbit de la integració de les persones amb discapacitat, per valor d'uns 4 milions d'euros, unes quantes entitats més subvencionades que l'any passat i, per a l'any 2005, continuarem amb aquesta línia de suport.

Però en el cas de la qüestió sociolaboral, el que m'agradaria..., dir-los que amb el Departament de Treball hem començat a parlar sobre la transferència de la gestió dels centres especials de treball al Departament de Treball. No tant per fer un canvi de barrets, sinó que difícilment avançarem en la integració laboral si no avancem en una modificació conceptual del treball protegit. I que necessitem un pas intermedi, que és el que ja hem començat a treballar entre els dos departaments, en què Treball assumeixi la gestió dels centres i el Departament de Benestar assumeixi el que és el vessant social, entès com a serveis d'ajustament personal i social, el que en diem els SCAPS. Amb això, ja els dic, no només pel fet de fer un canvi de departament, sinó per millorar aquesta integració laboral, que també vol dir redefinir el marc de normativa laboral que regula els centres especials de treball de forma que s'ajusti a les peculiaritats –que en són moltes– de l'evolució del sector a Catalunya.

Cal crear, durant tota la legislatura, almenys 1.100 places més de centres especials de treball. Enguany, l'any 2004, la previsió pressupostària –amb vista a tancar el pressupost, encara– està en poc més dels 600.000 euros destinats a la creació de places.

I, a més a més, ens trobem davant d'un sector d'un creixement molt estable, però que cal millorar en dos aspectes clau. Primer, l'equilibri territorial que li deia, i aquest és un dels objectius de la programació territorial. Especialment la demarcació de Lleida i Barcelona ciutat són uns àmbits altament deficitaris i amb una pressió altíssima. I, com li deia, revisar l'actual sistema normatiu, per simplificar i flexibilitzar, per tal d'ajustar-nos a les necessitats de població sense rigideses i en base a un principi de proximitat. Per això, al Departament volem obrir la possibilitat que els centres ocupacionals puguin atendre diversos nivells de disminució, de persones amb més afectació, per donar resposta a les persones tributàries d'aquest tipus de centres.

També, amb el Departament de Treball, la voluntat del que jo li comentava, d'anar compactant el sistema i dividint-nos bé els papers. L'objectiu és d'evitar les duplicitats que hi ha ara. Aquest és un altre problema de no-coordinació dels sistemes d'intermediació laboral, entre el que fa l'ICASS...

El vicepresident primer

Honorable consellera, se li ha exhaurit de molt...

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, ja vaig acabant...

El vicepresident primer

No...

La consellera de Benestar i Família

Per tant, ha de ser el SOC el que assumeix bàsicament aquests aspectes.

I pel que fa als aspectes més residencials, tant de llars residència com de residències, els 2 milions i escaig d'euros destinats enguany..., en l'Avantprojecte de llei de pressupostos del 2005 ja veuran l'increment que hi ha respecte a això, per tal de fer possible a final de legislatura aquest increment de places residencials i de llars residència del qual feia esment.

Moltes gràcies pel seu interès i les seves propostes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00435/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós... (*Pausa llarga. Veus de fons.*) No hi ha cap diputat que en nom d'Esquerra Republicana vulgui substanciar aquesta interpellació? (*Pausa.*)

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia. És la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, que en nom del Grup d'Esquerra Republicana... (*Veus de fons.*)

Amb una mica de retard, però crec que és adequat recapitular, substanciar el setè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana, que, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, presenta l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

En primer lloc, demanar-li disculpes, senyor president. Senyora consellera, senyor president, avui volíem parlar, en aquesta interpellació, del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona.

Deu anys després de l'inici del desplegament a Osona, els Mossos arriben a la capital del país. Al llarg del 2005, els Mossos s'incorporaran a la seva tasca, la protecció i defensa de les llibertats, d'un de cada quatre residents o habitants del Principat. I s'arriba a Barcelona abans del que s'havia previst. I s'arriba a Barcelona amb un planteig del nou Govern d'esquerres i catalanista, diferent del que havia fet el Govern anterior, i jo diria, fins i tot, radicalment diferent.

I s'hi arriba després d'èxits a l'àrea metropolitana, com ha estat a Sant Adrià, on hi ha hagut una important recuperació de l'espai públic, recuperació d'espais de llibertat per als ciutadans de capes populars, que són els usuaris de l'espai públic. S'hi arriba després d'èxits a l'Hospitalet, d'èxits a Mataró, amb experiències innovadores i significatives, com les patrulles mixtes. I s'arriba a una ciutat que els espera amb ganes.

A Barcelona tenim una sèrie de punts calents, una sèrie de llocs on hi han problemes. Vam rebre fa poc aquí al Parlament, tots els grups parlamentaris, els veïns del barri de Porta, on hi ha una problemàtica complexa, que depassa l'àmbit estrictament policial. On se'ls espera, també, als Mossos, amb ganes..., a tota la ciutat, però també especialment a Ciutat Vella, on s'acumulen un de cada quatre delictes de la ciutat; al barri de Sant Genís, de la Guineueta, de la Trinitat, de Sant Martí, a la Barceloneta, a les Corts, per dir alguns barris que aquest diputat ha visitat darrerament per tractar moltes matèries diferents, però sempre apareixia l'aspecte de seguretat, no perquè hi hagin situacions extremadament alarmants, ni de lluny, però sí que s'observen modificacions en l'estat i la percepció de la seguretat que preocupen.

Aquesta setmana, també, s'inaugurarà la comissaria de l'Anoia. Més enllà de desplegar la policia, cal construir sistemes de seguretat, i responsabilitzar-nos integralment de la seguretat a l'Anoia, coordinant un conjunt de 270 agents. I dic 270 –no ho sé..., la xifra exacta potser és una miqueta més– perquè hi incloc també la policia local i perquè és bo concebre el sistema en conjunt, més enllà dels 116 mossos d'esquadra que hi seran destinats. Interessa també que el màxim d'efectius siguin de la mateixa comarca, per fer més ràpida la integració dels mossos d'esquadra i el seu coneixement del territori.

Com ja ha passat en d'altres casos, un primer objectiu és fer aflorar al màxim la xifra de delictes que no es denuncien. I això, quan els Mossos s'hi despleguen, es va aconseguint.

Però també, en el cas de l'Anoia, hem de citar una peculiaritat d'aquesta comarca, que és la important dispersió poblacional, la important dispersió..., la quantitat de població que viu o bé en municipis petits o bé en masies. I per això creiem que és important que hi hagin unitats que patrullin territorialitzadament amb una especial atenció als nuclis aïllats.

Però sempre que parlem de desplegament..., no hem d'oblidar –o sempre ens ve a la memòria i és important fer-ho ressaltar– les zones on no hi ha el desplegament, què passa allà on no ens despleguem i quina és la presència efectiva dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. En el passat, hem tingut episodis molt preocupants en aquest respecte, i també ens agradaria, consellera, saber quines gestions fa el Departament, en aquest sentit, per evitar que no hi hagi un abandó per part de cossos i forces de seguretat de l'Estat de les responsabilitats en seguretat en aquests àmbits, per exemple, en el Camp de Tarragona, un punt calent de la seguretat del nostre país claríssim, un lloc molt receptor no només en el camp sinó també en la mateixa costa, molt receptor d'una gran quantitat de turistes a l'any, que s'ha convertit, a vegades, en territori d'actuació de diverses màfies i xarxes organitzades de crim.

Preocupa, en l'evolució dels diferents tipus de delictes, una certa conflictivitat en la convivència i en l'ús de l'espai públic, i això sabem que no és feina només de policia, però també.

Preocupa –i molt, per cert– un cert increment de les agressions a les persones en el darrer any a Barcelona, malgrat una disminució global del nombre de delictes, especialment pel que fa a la violència domèstica; en la majoria de casos, per dir-ho clar, violència contra les dones. Han aflorat molt casos –i que aflorin és bo– i hi ha hagut un increment, si no recordo malament, d'un 680 per cent, l'últim any, de casos denunciats. I que aflori és bo, però estem davant d'una de les pitjors patologies socials que tenim en aquests moments, i cal una atenció acurada i especialitzada. És molt important que els nostres mossos d'Esquadra i que les nostres mosses d'Esquadra –que, per cert, no sé si es podria feminitzar també el nom del cos de Mossos d'Esquadra–, doncs, tinguin també una formació específica en aquest àmbit. És important que els nostres agents i les nostres agents tinguin una formació específica per atendre aquelles dones que, després d'haver patit molt i sovint en silenci, s'atreveixen a donar el pas i denunciar el maltractador.

Preocupa, i de manera creixent, el conjunt de delictes contra la llibertat de les persones per part de grups totalitaris, de grups feixistes, de diferents desviacions religioses equiparables a sectes, de grups que coaccionen la llibertat de les persones. Sabem que els Mossos, d'això, en saben, i que hi treballen i que tenen grups especialitzats. A Barcelona se'ls espera molt en aquest àmbit també.

Però d'altres delictes contra la llibertat són perpetrats per grups internacionals que trafiquen amb persones, i els Mossos creiem que estan preparats per perseguir-los, cal, però, facilitar la seva activitat informadora en aquest àmbit, cal facilitar la seva presència en organismes europeus i internacionals amb representació i veu pròpies –a la pràctica moltes vegades ja passa–, cal formalitzar-ho, reconèixer-ho perquè la seguretat catalana així ho reclama. Cal més sobirania d'actuació per a la Policia de la Generalitat, per diversos motius però sobretot per eficiència.

A Barcelona, també, és conegut el cas de com afecta el petit fur i la multireincidència dels seus provocadors, que estan maltractant el conjunt de la població i, en especial, l'activitat comercial i l'activitat turística. Cal afrontar aquest fenomen amb major efectivitat i flexibilitat. No pot ser que l'hora del canvi de torn –com passava abans, per exemple, al carrer Montcada, carrer que tenim ben a prop– sigui l'hora en què el delinqüent aprofita per actuar. I li dic el carrer Montcada, perquè ens consta que els Mossos de l'Operació Turisme ja hi han fet feina, ja han fet bona feina.

El predesplegament creiem que és una iniciativa encertada perquè avança l'arribada dels Mossos a Barcelona, perquè permet conèixer el territori, perquè permet conèixer els agents socials. Creiem que ha de fer una feina important de recaptar informació, de coneixement dels diferents agents socials, en diferents zones de patrutllatge, que s'hauria d'adaptar als barris de la ciutat. Sabem que en aquesta etapa transitòria no podrà ser, perquè s'haurà d'adaptar als cossos i forces de seguretat de l'Estat, però a mig termini hauríem de comptar amb les trenta-vuit zones estadístiques que l'Ajuntament té definides i que s'aproximen molt, o bastant acuradament,

en la majoria dels casos, als barris històrics de la ciutat, que tenen la seva personalitat.

Per tant, creiem que una de les grans virtuts d'aquest desplegament, i que suposa un canvi entre el Govern anterior i el Govern d'esquerres i catalanista, és el desplegament per districtes, que és la base territorial d'aquest desplegament.

Important, també, és estabilitzar plantilles de proximitat. Cal que els mossos que patrullin Sant Andreu coneguin Sant Andreu, es facin de Sant Andreu, siguin de Sant Andreu, a mig termini. I qui diu Sant Andreu, diu qualsevol dels altres districtes de la ciutat.

Voldríem saber, també, consellera, com van les obres, quines previsions hi ha, hi arribarem a temps? No hi arribarem? Creiem que sí, creiem que el pressupost del 2005, que aviat entrarà en aquesta cambra, ho ha de contemplar, però ens agradaria saber la seva visió.

El desplegament per districtes, del desplegament per barris, ens parla, també, i ens porta, també, a comentar el concepte de la policia comunitària. Les societats democràtiques i l'estat de benestar exigeixen i ens porten arreu d'Europa el concepte de policia comunitària, també coneguda com a policia de proximitat. És la policia concebuda com un servei públic que ha de proveir seguretat, un concepte que no es limita als fets il·lícits, sinó que va més enllà i abraça la funció assistencial, preventiva i proactiva de la policia.

Cal que reconeguem que la Llei, per ella mateixa, la policia i el sistema judicial resulten insuficients si no compten amb el suport de la ciutadania. Necessitem ser a prop de la ciutadania per resoldre els problemes, necessitem que els mossos, per dir-ho gràficament, aparquin el cotxe patrulla, baixin al metro, patrullin a peu, que patrullin en bicicleta també, que siguin a prop de la gent, que coneguin el barri, i per això també volia consellera demanar-li que no belluguéssim massa la gent del seu districte.

Acabo aquesta primera part de la intervenció –deixo alguns temes per a la segona part–, desitjant sort i il·lusió, il·lusió que compartim amb tots els mossos d'Esquadra que ja són als carrers de la nostra ciutat, i els desitgem la màxima sort en aquesta feina i que sàpi-guen que comptaran amb el nostre suport.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat senyor Amorós, la primera de les coses que li vull agrair molt cordialment és que ens hagi parlat del desplegament que s'ha efectuat el dia 1 de novembre a la comarca de l'Anoia. Ho dic amb molta sinceritat, perquè el fenomen que els Mossos d'Esquadra s'hagin predesplegat a la ciutat de Barcelona, capital de Catalunya, ha ofegat en part una tasca feta a l'Anoia, que ha estat una tasca jo crec que extraordinària. I em permeto senzillament de rectificar-li alguna

dada, perquè en quedi constància escrita, que no són només 116 mossos d'esquadra els que han anat a substituir els aproximadament vint guàrdies civils i vint membres del Cos Nacional de Policia que hi havia en aquella comarca, sinó que cal sumar aquí la dotació que efectua fonamentalment tasques de trànsit, però que per nosaltres configura també la dotació de la comarca de l'Anoia. I, per tant, el conjunt d'efectius de la comarca de l'Anoia són 152.

També, no només a l'Anoia, sinó a totes les comarques de Catalunya, que tots coneixem, doncs, que Catalunya té zones molt denses, que després en parlarem, perquè ha parlat en la seva interpellació molt de la ciutat de Barcelona, però té zones molt rurals, i les mateixes comarques anomenades metropolitanes tenen espais de ruralitat en el seu si. I, per tant, en totes les comissaries dels Mossos, doncs, s'han anat organitzant el que anomenem «unitats de proximitat rural» que arriben a tenir un coneixement amb el temps –això sí: amb el temps– de l'existència no només de petits municipis, no només de nuclis agregats d'aquests municipis, no només d'agrupació d'unes quantes masies, sinó fins i tot de les masies aïllades, escampades en el conjunt del territori.

De tal manera que fins ara no havia existit mai un inventari rigorós d'aquestes masies i de les seves condicions, en el sentit de si estaven habitades o no, si només s'habitaven el cap de setmana, quines persones hi vivien, amb quines condicions. I tota aquesta tasca s'està fent per part dels Mossos d'Esquadra amb aquest objectiu que vostè ens demanava de la proximitat, del coneixement acurat i aprofundit de l'àmbit en el qual s'exerceix l'activitat policial.

I alhora que li reconec la necessitat que la policia tingui, doncs, aquesta característica de la proximitat, de la relació cordial, afectuosa, a vegades, doncs, interessant-se per temes que no tenen a veure amb fets delictius, sinó només amb preocupacions o en atenció..., o amb cortesies de persones a persones. Permeti'm que li digui, però, que si volem tenir un cos de policia molt ben estructurat en el conjunt del territori català, adaptat al segle XXI i als nous riscos de seguretat del segle XXI –que no em donarà temps de fer aquí, doncs, la meua reflexió–, hem de permetre que aquesta policia tingui una formació continuada permanent, i hem de permetre que aquesta policia tingui accés a coneixement de delictes de tota mena que es produeixen en el conjunt del territori. I que aquesta globalització i que aquesta internacionalització que es produeix, a vegades, curiosament, aquest delictes també internacionalitzat i globalitzat nia en una masia aïllada d'algun indret.

Per tant, permeti'm que li digui que aquesta petició de fixar excessivament les dotacions policials en alguns moments, si ha d'anar en detriment de la formació i de la diversitat de coneixements que ha d'arribar a tenir una policia, perquè, cada vegada més, fer de policia en una societat complexa ens porta a haver de formar persones des d'un punt de vista de coneixements d'alta complexitat, doncs que una cosa no ens afogui l'altra.

I entenent el que vostè em transmet, jo també vull que quedi clar i explicitat que això serà així sempre que en-

tenguem que cal que es produeixi formació continuada i coneixement de tota mena de delictes.

Vostè m'ha parlat, certament, de moltes coses, de la recuperació de l'espai públic com a espai de llibertat i de convivència. Aquesta és una de les tasques molt importants que estem fent. O m'ha parlat de la violència domèstica. Aquest és un fenomen gravíssim, no només de la nostra societat, sinó de moltes societats. Hi ha una dada que a mi m'agrada explicar. Habitualment, quan ens comparem amb altres països, sempre ens surten índexs d'Europa central o del nord d'Europa millors que els nostres quant a desenvolupament humà i prestació de serveis; per exemple, en aquestes societats la violència domèstica també ha crescut en els darrers anys, i es troba per sobre de la que tenim nosaltres en aquests moments. Per tant, és un fenomen tan difícil d'abordar, que jo sempre hi sóc molt prudent.

I, tot i que avui tampoc no tindré temps..., el pressupost de l'any 2005 l'hem dotat amb més de 3 milions d'euros per a programes específics destinats al control, la protecció, la vigilància i el coneixement de la situació en què es troben les persones que pateixen aquest tipus de violència. També li he de dir que la violència que es produeix en l'espai no només privat, sinó en el més íntim i més difícil d'accedir, és una violència molt difícil, de vegades, d'intervenir-hi. I quan hi intervenim ja s'ha produït una situació molt greu perquè en tinguí coneixement la policia. Hi entrarem, però jo sempre sóc molt prudent i intento no fer promeses, perquè les persones que pateixen aquest infern no pensin que els el resoldrem de manera immediata, perquè hi insisteixo, és una anàlisi cas a cas, fet a fet, puntualment.

També em demana que actuem contra la intransigència, contra els grups violents, no només feixistes, contra la intransigència de tots aquells grups que alguns pensen fins i tot que la reivindicació de posicions que poden ser, doncs, més o menys raonables s'ha de fer, a vegades, des de la violència, des de la destrossa d'aquell espai públic, d'aquell mobiliari urbà que tant ens ha costat aconseguir, a més a més de les agressions físiques que es puguin produir entre persones. Però, en tot cas, demano que es demani a les policies en general que actuem sobre els grups violents, evidentment, i contra els intransigents en totes les seves formes d'expressió.

Els que trafiquen amb persones. Aquest és un tema que tampoc no em dóna temps d'explicar-l'hi, però li asseguro que quan es coneix aquest món, fonamentalment aquelles persones destinades després a comercialitzar amb el seu cos i obligar-les a prostituir, descobreixes un món fosc, d'aquests móns tan foscos que no sempre hem volgut saber que estaven entre nosaltres. Per tant, aquest és un tema que hi estem també treballant.

I, alhora, mentre apareixien elements d'aquesta gravetat en la seva interpellació, doncs, hi apareixia el petit furt, el petit delictes, aquest que genera inseguretat, aquest que a vegades, doncs, genera problemes en algun àmbit comercial, en algun carrer, en algun parc, doncs, efectivament, el que s'està demanant a la policia és que tinguí capacitat per ser propera, per atendre el petit furt, però també per estar preparada per descobrir la gran xarxa, el delictes internacional, aquest mercat criminal que s'ha produït de manera global. Per

tant, estem demanant a una policia que està naixent, que encara s'està desenvolupant, que encara li queda uns trossos molt importants per acabar de néixer, que s'especialitzi i que sigui molt millor que totes les altres policies. Bé, jo estic convençuda que ho aconseguirem. No n'amago les dificultats, perquè em sembla que plantejar un món de flors i violes en l'àmbit policial no és el que ens pertoca.

Abans que em quedi sense temps per respondre-li, m'agradaria dir que en aquest tema convivencial, en aquest tema de la via pública, en aquest tema del petit furt, cal no oblidar mai que els Mossos d'Esquadra treballen amb les policies locals i que, pel que fa al predesplegament i al desplegament a Barcelona, hi ha una policia local, que és la més potent de Catalunya, que és la Guàrdia Urbana i que, per tant, esperem treballar conjuntament amb aquesta policia, com ara ho estem fent, en període de coneixement de la situació, amb el Cos Nacional de Policia.

I també, abans que se m'acabi el temps –i ja li respondré les coses que no tinguí temps en aquest primer torn en el segon torn–, permeti'm que li digui quelcom referent al barri Porta i referent a molts altres indrets: la globalització afecta també el delictes, i algunes de les coses que passen en els carrers, i en els barris, i en les ciutats, i en les petites places tenen a vegades molt a veure amb el que està passant en el món sencer. I semblarà que no hi hagi relació entre una cosa i l'altra, però efectivament que hi és. I el que ha passat avui aquesta matinal amb la mort d'Arafat, i el que pugui passar amb el problema palestí, i el que pugui passar amb el conflicte mundial i amb com, a vegades, s'obté «la pau», entre cometes, en determinats espais del món, configura després problemes en el conjunt del món. Li ho explicaré molt breument...

El vicepresident primer

Honorable consellera, li agrairé que ho faci de forma ràpida.

La consellera d'Interior

Acabo, acabo amb aquest fet, perquè em sembla que és important que els diputats i diputades que estan presents aquí ho sàpiguen. És a dir, que es pacti una determinada «pau», entre cometes, a l'Afganistan, amb un acord de sobreprotecció de determinades drogues i que el mercat de l'heroïna en aquests moments hagi baixat de preu de manera significativa explica, en molts casos, per què allò que havia deixat de ser un problema torna a ser un problema a molts barris metropolitans: la presència de persones addictes a l'heroïna, perquè el preu, en aquests moments, de l'heroïna és el més baix de la seva història.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyora consellera, gràcies per la seva informació. No coneixia aquest cas de l'heroïna, ni el preu de mercat de

l'heroïna. I, en tot cas, la reflexió em sembla molt encertada, de buscar la relació entre allò local i allò global, i que és tan evident. I que en el cas del desplegament policial t'hi trobes més, perquè, per una banda, et trobes que els Mossos d'Esquadra, en el model administratiu, en el model de policia que ens hem trobat i que tenim i que va ser tirat endavant amb un acord ampli, vull dir, no és una qüestió que vulgui atribuir a un govern o a un altre, sinó que és una situació que ens hi hem trobat..., és clar, et porta, per una banda, per la banda de la proximitat, al frec a frec, a la intersecció, a compartir moltes situacions, moltes actuacions, moltes competències amb la Policia Local, evidentment, i, per altra banda, et porta la necessitat d'intervenció internacional, no?

I això és una altra de les qüestions que crec que hauríem d'anar pensant. És a dir, jo sé que ara la feina és fer el desplegament i que ara ens hem de concentrar que el desplegament vagi bé, i ens hem de concentrar que hi hagi coordinació Mossos d'Esquadra - policies locals, i ens hem de concentrar que hi hagi coordinació entre forces i cossos de seguretat de l'Estat i Mossos d'Esquadra i que hi hagi coordinació entre Mossos d'Esquadra i seguretat de l'Estat en l'àmbit internacional, perquè puguem treballar aquesta connexió no tan evident, a vegades, entre el barri de Porta i Afganistan, entre moltes altres connexions que es van donant en la ciutat.

Però, és clar, aquesta diversitat de funcions, aquesta diversitat de fronts a atendre per una administració pública, al capdavant, com són els Mossos d'Esquadra, ens portaria que hauríem d'anar pensant a posar les bases de com serà la policia d'aquí a deu, quinze anys. Ara la feina és que el 2007, el 2008, tinguem mossos d'esquadra a tot el territori i que aquests estiguin coordinats amb els que marxen i que estiguin coordinats amb els que es queden i que estiguin coordinats amb les policies locals.

Però també haurem d'anar posant les bases de quin és el model cap on hem d'anar avançant, perquè també, si un llegeix una mica què diuen els experts, doncs, també diuen: «Mira, el nombre d'efectius a vegades no és tan important.» Perquè, per exemple, al Regne Unit o a Suècia, doncs, tenen potser 400, 500 habitants per policia, i aquí en tenim 250, no? Què és important, aleshores? Home, hi han diferents factors. Doncs, la distribució de competències, la formació adequada i com estan presents al territori, entre d'altres factors.

Jo crec que en formació anem pel bon camí. És a dir, en el pla de govern tenim que l'Escola de Policia ha de créixer i ha d'anar cap a una escola de seguretat més integral, perquè, com dèiem ara, els problemes de seguretat cada vegada s'han d'afrontar i s'han de mirar des d'un punt de vista més integral. Per tant, per aquí anem bé.

Presència en el territori. Crec que el desplegament del model territorial, i en particular en el cas de la meua ciutat, de Barcelona, que és el tema de què parlem avui, doncs, és particularment encertat.

En el cas de les competències és on haurem de posar les bases perquè en el futur hi hagi un model que resolgui això, perquè, del cotxe patrulla estant, doncs,

tampoc quan observes el que passa a fora, el que passa damunt de la vorera, el que passa a la plaça, el que passa al carrer, no porta una etiqueta: «Això és competència d'aquest», «Això és competència de l'altre», sinó que ens trobem que ha d'haver-hi una multifuncionalitat. I crec que estem d'acord que la situació aquella que quan et saltaves un semàfor en vermell la policia general, doncs, feia la vista grossa, és una situació que no es pot repetir. O la situació aquella que si una policia local ha d'intervenir en un delictes en què pel mig hi ha violència o que és un delictes de Codi penal..., doncs, les seves dificultats d'actuació també siguin complexes. I crec que estem d'acord que aquesta intersecció s'ha de donar.

Per tant, hem d'avançar cap a un model més integrat. I no ho podem fer per demà perquè ara tenim una altra feina, hi insisteixo. Però hem de posar les bases d'això. I què vol dir posar les bases d'això? Doncs, home, vostè ha de presidir la Junta de Seguretat de Catalunya, per exemple, posar les bases en el comandament. O l'Escola de Policia ha d'acollir –com ja acull, de fet, i per tant està creant una cultura compartida– la formació de policies locals. O, per exemple, doncs, cal pensar a unificar el pla de carrera, unificar el telèfon d'emergències, etcètera.

Per tant, creiem que hem de posar aquestes bases per anar cap a un model més integrat. I, d'exemples i de referents, n'hi ha, i tots els coneixem, no?, des del belga o l'holandès, o d'altres. Hem de trobar quin és l'encertat i pensar el desplegament que estem fent avui, perquè el dia de futur també puguem resoldre aquesta qüestió.

El vicepresident primer

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Amorós i March

Bé, doncs, ja està. Només volia dir això: posar les bases per a aquest model futur, que hauríem d'anar iniciant aquest debat per decidir quin és, i, en l'àmbit de les competències, resoldre aquestes interseccions locals - Mossos, per una banda, per la banda de sota, però per la banda de dalt, també hem d'exigir poder intervenir en aquests aspectes internacionals que, amb aquest exemple tan il·lustratiu de connexió que ens deia, Afganistan - barri de Porta, ens en demostren la necessitat i la urgència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. L'honorable consellera té la paraula, per al torn de rèplica. Senyora Tura...

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Jo no crec que hàgim de copiar cap model; espero que algun dia ens copiïn el nostre. Pot semblar pedant, però és que crec que els Mossos d'Esquadra són un magnífic model. I la relació Mossos d'Esquadra - policies locals com a configuració de la policia de Catalunya és un magnífic model. I les relacions entre els cossos policials –a què, si tinc una mica de temps, em referiré al final– s'aniran aclarint i acabaran esdevenint un bon model.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Perquè aquests Mossos d'Esquadra que estan naixent neixen amb una vocació d'especialització i de formació i fins i tot –algunes vegades li ho he comentat al conseller d'Universitats i Societat de la Informació– amb una capacitat de desenvolupament de tecnologia pròpia que espero, sincerament –i no per pedanteria, eh?, sinó perquè em sembla que és bo que ens marquem objectius–, que, agafant aquelles coses interessants i bones que es fan a la resta del món –perquè alguna vegada, doncs, en algun lloc, s'han fet experiències importants que no s'han de desmerèixer–, intentem tenir un cos propi.

Els Mossos es despleguen al territori, i ho fan amb molta dificultat quant a temps, quant a efectius, quant a construcció. Construir deu comissaries a la ciutat de Barcelona en menys d'un any és una cosa molt difícil; vostè, que viu a Barcelona, sap el que costa construir algun edifici i les dificultats per trobar espais per fer-ho. Per tant, si ho aconseguim serà tot un èxit. Si no ho aconseguim i el novembre del 2005 tenim els 2.600 efectius a Barcelona en alguna instal·lació provisional, tampoc serà un fracàs. I jo ho he començat a dir, perquè ja m'ho conec, això del debat polític, i, per tant, ho començo a dir jo, perquè em sembla que és molt important que hàgim decidit fer deu comissaries, deu districtes, deu espais de proximitat, i si hem de funcionar uns mesos en una situació de provisionalitat ho farem, sense cap mena de problema.

Com també vull dir: no és cap error, ans al contrari, que en aquests moments estiguem treballant amb el Cos Nacional de Policia, que és qui té la informació. I, si no volem fer un desplegament a cegues, hem de treballar amb el Cos Nacional de Policia, perquè, jurídicament, allò que diu avui la llei, i tècnicament, els responsables de la seguretat a Barcelona són el Cos Nacional de Policia.

I ho dic per algunes crítiques que s'han llançat en aquesta etapa de predesplegament, i em sembla que no voler entendre la complexitat –no ho dic per vostè, eh?– que té la ciutat de Barcelona i intentar que els Mossos, tot d'una, vinguin i treballin aïlladament d'aquells que han estat responsables de la seguretat i en tenen la informació seria una absurditat.

Per tant, el model predesplegament un any, desplegament definitiu un altre any és bo. El reconeixement que jurídicament i tècnicament els responsables són el Cos Nacional de Policia és imprescindible. En canvi, l'explicació que hem canviat substancialment la idea que es tenia del desplegament a Barcelona per part de l'anterior Govern de la Generalitat, i que això té les seves dificultats però que acabarà sent un èxit, és bona. Però explicar que els 2.600 mossos que es desplegaran a Barcelona i que no només patrullaran en cotxe, sinó que també ho faran a peu, que no només faran això..., això de la bicicleta em sembla que és un tema molt secundari, que si li sembla avui no li ho contestaré.

El que em sembla important és dir-li que, paral·lelament, a Sabadell s'està construint un edifici extraordinari, en el qual s'ubicaran totes les unitats especiali-

zades, perquè donin suport a totes aquelles tasques policials que s'estan fent arreu del territori català. I això sí que té importància. Això és coneixement, és intel·ligència, és no només valentia i audàcia dels mossos que puguin patrullar, és dotar-los d'eines i d'instruments, d'unitats molt especialitzades de policia científica, de gent que sigui experta en delictes cibernètics –perquè la tecnologia evoluciona, però els delinqüents també evolucionen en el coneixement de la tecnologia–, d'unitats que siguin capaces d'analitzar les causes de la violència juvenil, les causes internacionals de per què en algun moment es produeix un delictes o un altre.

I, finalment, deixi'm que li digui que la feina ben feta dels Mossos d'Esquadra aconseguirà el reconeixement, no només a l'Estat espanyol, sinó fora de l'Estat espanyol, que la darrera operació, de la qual jo he mirat de no parlar perquè està sota secret de sumari, però em sembla que seria bo que tothom reconegués..., que l'Audiència Nacional hagi reconegut la bona tasca, en matèria de terrorisme internacional, feta pels Mossos d'Esquadra ve a demostrar que no només creixem en el territori, que fem esforços extraordinaris per anar fent comissaries i per cobrir més territori i més persones per protegir, per fer proximitat rural, per fer proximitat urbana, sinó que també fem actuacions de caràcter molt treballat, molt articulat, molt preparat, molt, per tant, d'intel·ligència i de coneixement policial, que és imprescindible, i algunes vegades amb èxit, altres no tant.

Per tant, amb aquest projecte de desplegament, amb algunes ensopegades, com tot projecte important, acabarem desenvolupant a Catalunya un model de policia, policia local i policia de la Generalitat, que esdevindrà, espero, model per a altres zones en què necessitaran, en els propers temps, reforçar el seu concepte de seguretat i de protecció a les persones, atès que la seguretat, en un món canviant i en un món que produeix incerteses, esdevindrà un element imprescindible i fonamental de l'estat del benestar.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 300-00545/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per tal d'exposar-la, té la paraula la il·lustre senyora diputada Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, «cohesió», «benestar», «no-discriminació», totes aquestes paraules, que són bandera de les polítiques que normalment fan els governs d'esquerra, són paraules que les tenim completament interioritzades i que les volem aplicar i que volem fer polítiques que compleixin aquests

ideals des de qualsevol àmbit de govern, des de qualsevol àmbit de l'Administració. I, per tant, ja que avui interpel·lem i tenim aquí amb nosaltres el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, parlarem de com fer aquestes polítiques d'esquerres en l'àmbit de la societat del coneixement.

Està reconegut que estem en un entorn canviant, que la nostra societat en molt pocs anys està evolucionant cap a una nova economia caracteritzada per una globalització de la informació, una globalització i un desplaçament dels processos productius, cosa que es tradueix en una deslocalització d'allò que fins ara a Catalunya era bandera de la nostra societat, com era la indústria. I estem transformant aquesta societat, s'estan deslocalitzant les empreses. I, per tant, tenim l'obligació de vetllar per veure com transformem el nostre teixit industrial cap a una nova economia més basada en el coneixement, aportant valors afegits i que ens permeti competir i continuar gaudint de les quotes de benestar que hem aconseguit.

Per tant, estem en un entorn en què hi han noves oportunitats, però les noves oportunitats també comporten nous riscos. I un dels riscos dels quals avui parlarem és el de la fractura digital, és el no-accés amb condicions d'igualtat per part del territori dels ciutadans de Catalunya a aquesta nova societat que volem construir, basada en la informació, en el coneixement, en el valor afegit, en la creativitat, en la innovació, en el disseny.

Combatre la fractura digital a nivell social, a nivell territorial i a nivell lingüístic és un dels objectius que ja des de la seva constitució aquest nou Govern catalanista i d'esquerres es va marcar. És evident que el nostre país pateix un desequilibri territorial pel que fa a infraestructures de telecomunicacions, i que això comporta una manca de competència real pel que fa a les condicions d'accés en situació d'igualtat dels ciutadans del conjunt del territori. I, per tant, hem de treballar perquè això deixi de ser d'aquesta manera. Cal dotar Catalunya d'infraestructures, de telecomunicacions; cal invertir en xarxes que arribin al conjunt del territori; cal fomentar la competència real entre operadors. Si no treballem en aquest sentit, anirem creant cada cop una societat més dividida en lloc de cohesionada, com és el nostre objectiu.

Per tant, avui demanarem al conseller responsable d'aquest àmbit què té previst fer el seu Departament per desenvolupar allò que en el Pla de govern descriu com a «Model català de telecomunicacions». Nosaltres entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que aquest model català de comunicacions està basat en tres eixos fonamentals: en primer lloc, treballar en tot el que són les infraestructures tecnològiques. El primer pilar d'aquest nou model de societat de coneixement ha de ser disposar d'una infraestructura tecnològica que permeti l'accés, en condicions d'igualtat, a una oferta diversa de continguts per part dels ciutadans. El segon pilar seria el que en diríem «digitalització de l'Administració», és a dir, la transformació dels processos administratius de les administracions públiques per tal d'adequar-se a aquesta nova societat i per tal d'oferir als ciutadans, amb l'ús de les noves tecnologies, un canvi en els processos administratius que permeti usar les noves tecnologies, que permeti evitar la redundàn-

cia de requeriments al ciutadà, que permeti no demanar al ciutadà aquella documentació de la qual l'Administració ja en té coneixement, i que permeti accedir a l'Administració de manera remota. Per tant, en primer lloc, pla d'infraestructures; en segon lloc, transformació de l'Administració.

En tercer lloc, què necessitem? Ja que som un país que tenim voluntat, doncs, de continuar essent-ho, necessitem que els serveis i els continguts que circulin per aquestes infraestructures tinguin un contingut divers, tinguin un contingut català, que el català sigui una llengua normalitzada en aquest àmbit, que hi puguem accedir amb normalitat i que hi puguem accedir en igualtat de condicions, doncs, que altres ofertes que hi hagin. I, a més a més, necessitem promocionar l'ús d'aquestes noves indústries lligades a aquestes tecnologies com a futura eina de desenvolupament de l'economia del nostre país. I tot això ho hem de dotar d'una visió catalana, per això parlem de «Model català de telecomunicacions», on la llengua no només ha de ser present com a instrument vehicular dels continguts, sinó que la concepció catalana hauria de ser present quant els continguts mateixos. És a dir, no ens podem plantejar un sector de l'audiovisual amb uns continguts només en català, sinó que ens l'hem de plantejar amb uns continguts fets des de Catalunya i amb una visió de país, diquem-ne, per avui, autònoma.

D'aquests tres pilars que he comentat, avui parlarem del primer, parlarem de les infraestructures. I, per tant, tal com diu el Pla de Govern, vostès van basar la seva actuació en dos punts: en primer lloc, desplegar les xarxes d'infraestructures de comunicacions per garantir l'arribada de banda ampla a tot Catalunya –s'entén per banda ampla més dos megues simètrics de capacitat–, i, en segon lloc, garantir la presència i ús del català en el sector.

Senyor conseller, han passat deu mesos des que es va constituir el Govern i, per tant, ens agradaria que vostè..., veure si ens pot detallar una mica més del que coneixem en què consisteix, quines actuacions tenen previstes per treballar en aquest primer eix que hem esmentat d'infraestructures de telecomunicacions.

Nosaltres sabem que vostès estan en fase de redacció d'un pla d'infraestructures i, per tant, penso que potser sí, encara que no estigui acabat de redactar, ens pot explicar quina és la metodologia que estan utilitzant per confeccionar aquest Pla.

Entenem que el primer que deuen fer potser és revisar el Pla anterior, perquè val a dir que el Govern anterior havia definit un pla. Un pla que no ens serveix. No ens serveix perquè, en primer lloc, és un pla que no considerava les necessitats internes del mateix Govern de Catalunya en relació amb aquest sector, tenint en compte que la Generalitat és el primer client de TIC, de noves tecnologies en el nostre país, és impensable fer un pla que no contempli les necessitats d'aquest gran client que és el Govern. A més a més, és un pla que no analitzava les eines de què disposava la Generalitat, que cal recordar que és titular de diferents infraestructures de comunicacions. I és un pla que no es va fer en col·laboració amb el sector implicat: amb altres operadors, amb altres administracions públiques, amb associaci-

ons professionals, etcètera. Per tant, entenem de manera molt clara que cal revisar-lo partint d'unes altres premisses, però també cal, per exemple, fer un inventari. En aquests moments, com podem planificar si no sabem quants quilòmetres de fibra òptica hi han a Catalunya? I bé... —ara aquí se m'està acabant el temps, no em puc estendre—, però és imprescindible per planificar les noves infraestructures saber què és el que tenim.

Per tant, senyor conseller, li agrairíem que ens expliqués qui actuarà, com ho faran, quin pressupost tenen, quina serà la relació entre infraestructures públiques i privades, com es gestionarà, si crearan algun ens que pugui ser el vehicle únic de gestió de totes aquestes infraestructures, de qui dependrà, com es finançarà, etcètera.

I per acabar, senyor conseller, també m'agradaria fer-li un petit esment d'una preocupació que en el territori està molt estesa. És ben conegut que hi han petits municipis que necessiten l'accés a la banda ampla i que estan, doncs, relativament allunyats en el territori. En aquests moments hi ha una preocupació per saber si l'accés a la banda ampla el tindran mitjançant un desplegament de cable o de fibra o bé es farà a través d'un sistema sense fils o un sistema d'antena.

El vicepresident segon

Senyora diputada, el seu temps s'ha acabat.

La Sra. Aragonès i Perales

Sí, acabo. Per tant, hi han moltes coses a debatre. I li agrairé la seva compareixença.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Té la paraula, per donar resposta en nom del Govern a la interpellació, l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitat, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, efectivament estem parlant d'una de les qüestions clau de la política del Govern en aquest camí que volem cap a una societat del coneixement desenvolupada degudament en la nostra societat. Efectivament també, són nombroses les qüestions en què l'acció del Govern amb el que podríem dir de la societat del coneixement i del desenvolupament de les tecnologies de la informació i la comunicació, en particular. I això fa que jo em limitaré a centrar la resposta de les qüestions que la il·lustre diputada ha plantejat, però no voldria deixar d'esmentar que l'acció del Govern en recerca i desenvolupament té un component molt important pel que fa a les tecnologies de la informació i la comunicació.

Un esforç que en la proposta, en l'avantprojecte de pressupostos, pel que fa a la recerca i desenvolupament que fa el Departament, representa un increment mai vist del 38 per cent del pressupost en recerca i desenvolupament. I que conté, entre d'altres accions, l'enfor-

timent de l'i2CAT, per exemple, o l'establiment a Catalunya, a Barcelona, en aquest cas, en combinació amb el Ministerio de Educación y Ciencia, del que és ja el superordinador més potent d'Europa, eh?, i que tindrà conseqüències molt importants en el sector, també de les tecnologies..., especialment, en el sector de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Tot dintre d'aquesta estratègia de Lisboa a Barcelona, que té aquest objectiu de construir una economia basada en el coneixement, la més avançada del món, com ha dit el Consell Europeu.

El Govern ha definit un model de societat de coneixement on vol que cap ciutadà hi quedi exclòs. En aquest sentit, les infraestructures tecnològiques, la digitalització de l'Administració —com ja s'ha dit— i dels continguts i la promoció de la indústria de les TIC han de ser els tres motors d'aquesta transformació.

És un fet evident, incontestable, que en matèria d'infraestructures de telecomunicacions el país pateix encara avui un fort desequilibri territorial i una no menys preocupant manca de competència entre operadors, que es tradueix en el fet que tenim un dels preus més cars de la Unió Europea, alhora que el servei de què disposem no es pot dir que sigui dels millors precisament.

Així, doncs, per combatre l'anomenada «fractura digital» cal dotar Catalunya d'aquestes infraestructures, invertint en xarxes que arribin arreu i que permetin la competència real entre operadors. Per a definir les línies de treball que ens han de permetre combatre aquestes i altres deficiències en l'àmbit de les telecomunicacions, s'està redactant el Pla director d'infraestructures, que ha de permetre disposar d'una eina que guiï les accions del Govern en aquest sentit, i que veurà la llum molt possiblement a principis de gener, si no és possible fer-ho abans de Nadal.

Aquest Pla director no només definirà el model de telecomunicacions i les línies estratègiques, sinó que també identificarà els projectes concrets necessaris per a desenvolupar-ho. I, en aquest sentit, els dos grans eixos que marcaran el model català de telecomunicacions són, d'una banda, que tots els ciutadans i empreses puguin disposar dels serveis més avançats, i que ho puguin fer en les millors condicions de preu i de qualitat, i, d'altra banda, també volem desenvolupar el sector de les telecomunicacions a Catalunya.

Cal deixar ben clar que no només estem parlant de la telefonia fixa o de l'accés de banda ampla, sinó que també estem considerant la telefonia mòbil de tercera generació i els serveis audiovisuals, com és ara la televisió digital terrestre.

El Pla director d'infraestructures de telecomunicació pretén donar resposta a les necessitats de connectivitat actual i futures de la població i les empreses, garantint la igualtat d'oportunitats al territori, i incentivar el sector de les telecomunicacions, alhora suplirà la manca d'inversió en xarxa per part dels operadors en les zones més deficitàries del país. Això és important remarcar-ho.

Un pla que ha de ser transversal, ja que implica diferents àmbits; consensuat, perquè és imprescindible que els objectius que s'hi preveuen vagin més enllà de la si-

tuació conjuntural i dels cicles electorals estrictes, i prou atractiu per a poder comptar amb la implicació i la complicitat de tots els agents del mercat i de totes les administracions. I aquí també vull remarcar: pel que fa a aquest darrer punt, la col·laboració amb Localret, consorci local per al desenvolupament de les xarxes de telecomunicacions i les noves tecnologies, és imprescindible.

L'aplicació del principi de racionalització i optimització de recursos ha de suposar lògicament assolir la compartició de les infraestructures per part de diferents operadors, i fomentar la diferenciació i segmentació per serveis, i no per les infraestructures. Són els serveis el que realment esperen els ciutadans i el que ens marcarà l'ús per part dels ciutadans i les empreses.

Estem convençuts que aquesta competència efectiva ens portarà a una millora substancial dels preus i a l'aparició de nous serveis que satisfaran les necessitats de ciutadans i empreses.

Alhora, aquesta xarxa, permetrà que les administracions públiques també puguin disposar dels millors serveis de telecomunicacions per a millorar la seva eficiència i oferir servei. A Catalunya s'ha de tenir en compte, i a Catalunya, a banda de les infraestructures generades pels operadors, hi ha moltes infraestructures que pertanyen a diferents administracions –i això va en el sentit de l'inventari que deia la diputada–, a diferents administracions públiques i organismes de la Generalitat, com ara el mateix Centre de Telecomunicacions, el PTOP, ajuntaments i altres empreses públiques.

Per tant, un ens gestor d'infraestructures agruparà totes les infraestructures públiques existents, i que depenen en aquest moment de diferents entitats i organismes, i que sovint estan infrautilitzades, i entre altres funcions, l'ens actuarà de finestra única entre l'Administració i els operadors que vulguin fer ús de la xarxa pública. Planificarà, també, la creació de noves infraestructures, tant troncales com d'accés allà on no n'hi ha, en aquells punts del territori on les infraestructures existents, ja siguin d'un sol operador o de múltiples, no garanteixin una situació de competència real en oferir preus poc competitius.

L'ens gestor posarà les seves infraestructures a disposició dels operadors. Serà un interlocutor per part de l'Administració a l'hora constituir l'operador neutre, juntament amb infraestructures de capital privat, ja siguin d'operador o que no hi volguessin participar.

I com a valor addicional, l'ens podrà funcionar com a òrgan coordinador en el desplegament de noves infraestructures, ja siguin públiques o privades, racionalitzant al màxim les inversions i permetent que part d'aquest estalvi impacti també en el preu final dels serveis al ciutadà i que no només vagi a millorar els resultats operatius dels operadors.

Vull també dir que en l'Avantprojecte de pressupostos que serà discutit es preveu ja una consignació pressupostària de 20 milions d'euros per a aquest Pla director d'infraestructures per a l'any 2005.

L'ens serà, és, l'aposta del sector públic, amb la participació del sector privat que hi estigui interessat, d'in-

tegrar totes les xarxes existents, tant públiques com privades, en un espai comú on tothom pugui operar en igualtat de condicions, i que jugaria un paper molt..., jugarà, de fet, un paper molt important per a desplegar noves infraestructures, buscant la manera de crear un marc real de competències.

El Pla inclou –que veurà la llum, com ja he dit abans– un calendari concret d'actuació i una avaluació del possible cost econòmic d'aquest desplegament d'infraestructures, que, coordinat amb el privat, començarà l'any vinent.

No es busca en cap cas crear una xarxa completa i alternativa a tot el país, sinó invertir en nova infraestructura allà on la situació actual no dona joc a una situació de competència real. Així, doncs, no tindria sentit invertir a Barcelona ciutat en noves xarxes d'accés, ja que més d'un operador ja ho ha fet, sempre que aquesta situació permeti preus competitius. Però sí que en tindria, en canvi, fer-ho en xarxes troncales metropolitanes i d'accés fora de Barcelona, on en la majoria dels casos només un operador té infraestructura disponible.

En definitiva es fa front al problema que representa que en algunes xarxes no existeixi prou competència de serveis entre els operadors. Davant d'això, l'Administració no pot esperar que sigui el mateix mercat el que es reguli, sinó que ha de ser activa i disposar d'un operador de serveis que actuï directament sobre el mercat, sempre respectant les regles del joc de la lliure competència i les directives que ens vénen marcades per la Unió Europea, i que operi allà on per temes de rendibilitat econòmica només ho fa ara mateix un operador.

Aquest esforç, però, per a posar infraestructures no tindria cap sentit si alhora no estiguéssim treballant perquè hi hagi serveis i continguts perquè aquestes xarxes s'usin i, a més, s'usin d'una manera efectiva per tal que contribueixin al creixement econòmic de Catalunya.

No oblidem tampoc, en absolut, que cal treballar també a fomentar la presència del català i a desenvolupar plans d'alfabetització digital, ja que sense aquesta visió completa, basada en el factor territorial, econòmic, social i lingüístic, mai serem capaços, només amb un operador neutre o un ens gestor d'infraestructures, d'evitar, realment, la fractura digital.

Em sembla que he exhaurit pràcticament el temps... *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Doncs, senyora diputada, considera que no ha d'utilitzar el torn de rèplica...? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 300-00337/07)

I, per tant, passariem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu. Aquesta interpellació ha

estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor diputat Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el projecte de regadiu del Segarra - Garrigues és probablement una de les obres de transformació de país i de creació de riquesa més importants impulsades per l'anterior Govern de la Generalitat. En l'àmbit agrari no hi ha dubte que és la més important, i sense risc de caure en la hipèrbole, podem qualificar-la d'històrica: per les terres que se'n beneficiaran i per al conjunt del sector hi haurà un abans i un després del Segarra - Garrigues.

Més de quinze mil explotacions agràries, setanta mil hectàrees transformades, de setanta municipis, de sis comarques de les planes de Lleida, una inversió en infraestructures comunes de reg de més de 1.500 milions d'euros, donen idea de l'enorme potencial de generació de riquesa i de creació de llocs de treball que implica, tant des del vessant exclusivament agrícola, com de la indústria agroalimentària.

El president Maragall en unes declaracions a Lleida el passat mes de juliol va dir que era una de les poques obres emblemàtiques de l'anterior Govern; afirmació que sens dubte feia justícia a l'obra en ella mateixa, però era d'una improbable objectivitat i d'una gasiveria notables pel que fa al reconeixement dels mèrits de l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Vostè, conseller, i els responsables del seu Departament han manifestat de manera reiterada el seu compromís amb la continuïtat del projecte de rec, eh?, que, pel que fa referència a les obres a càrrec del Govern de la Generalitat, van ser adjudicades i contractades en la seva totalitat en la legislatura anterior i es troben en execució, i, pel que fa referència a les obres a càrrec del Govern central, s'estan executant l'estació d'impulsió i la resta de fases estan en disposició de ser licitades en el moment en què es vulgui. Per tant, ens trobem davant d'una obra que està en marxa.

Per la seva pròpia naturalesa, un dels aspectes que suposa una major complexitat i una major dificultat en una obra d'aquestes característiques i d'aquesta magnitud és precisament trobar el punt d'equilibri entre el que són les necessitats agrícoles, econòmiques i el desenvolupament rural, per una banda, i els requeriments mediambientals, per l'altra. És complex i és difícil perquè uns interessos i els altres sovint són contraris. I en el cas concret que ens ocupa això no ha sigut pas una excepció. I no ho ha estat en la mesura que el Segarra - Garrigues és, d'una banda, la gran esperança i la gran oportunitat per al desenvolupament econòmic i social d'un territori, d'uns pobles que no tenen alternatives viables a la modernització del sector agrari, i de l'altra banda, perquè es dona la circumstància que tant a l'entorn de la superfície objecte de transformació com en alguns punts del seu propi interior, diversos estudis hi constaten la presència de poblacions d'aus estepàries que han de ser objecte de protecció d'acord amb les normatives comunitàries.

Aquesta contradicció d'interessos es va poder constatar d'una forma clara el juny del 2002, quan, durant el procés d'informació pública, vam rebre nombroses alegacions, alegacions que anaven en sentit contrari, unes en el sentit de considerar que eren del tot insuficients les zones que s'havien exclòs de reg i les mesures que es proposaven per a la protecció de les aus, i les altres, que les consideraven excessives.

La declaració d'impacte favorable que es va aprovar per la Ponència el 26 de setembre del 2002 va representar, en aquest sentit, el final d'un llarg procés d'anàlisi, d'estudi, amb la finalitat de què? Amb la finalitat de fer compatible, d'una banda, la major superfície possible de reg, i de l'altra, que això fos compatible, també, amb les directives comunitàries en matèria d'aus estèpiques, i òbviament –òbviament– amb la preservació de totes les zones incloses en la proposta de ZEPA estepàries que havia preparat i que estava preparant el Departament de Medi Ambient.

Entre altres coses, això suposava l'exclusió total de reg d'unes 5.800 hectàrees –no arribava ben bé a 5.800 hectàrees–, una exclusió total de reg. I malgrat que aquí s'establien una sèrie de mesures complementàries i compensatòries, és evident que això suposa i suposava, doncs, un perjudici per als sectors afectats, com així ho van fer notar, no?

A part de les mesures preventives i correctores proposades en l'estudi d'impacte, la declaració addicional..., la declaració d'impacte n'hi va afegir d'addicionals amb la finalitat que el conjunt del projecte no impliqués la desaparició de cap de les espècies protegides. I és amb base a aquesta superfície regable i a les condicions i als requeriments definits en el projecte, que es va adjudicar l'obra.

En paral·lel a tot aquest procés, i amb anterioritat a la definició final del projecte i a les mesures de protecció proposades, l'organització ecologista Sea Bird Life havia presentat una queixa l'any 2001 en el sentit que el projecte Segarra - Garrigues podria no complir la normativa europea en matèria de protecció de les aus. Val a dir que aquesta queixa es va formular amb base a una memòria descriptiva i a informació desfasada del projecte i de les mesures de protecció que s'havien proposat. Per aquest motiu, el Govern anterior va aportar informació actualitzada, tant a requeriment de la Comunitat com per iniciativa pròpia, precisament per demostrar que el projecte i les mesures proposades complien la normativa.

En quina situació ens trobem avui? De fa uns mesos, han anat apareixent un seguit d'informacions, de declaracions de responsables de les diferents administracions, sovint contradictòries, i que estan causant perplexitat i confusió en les persones interessades en el futur d'aquest projecte.

Així, a meitat de juny vam saber pels mitjans de comunicació que la comissària Wallström havia enviat un escrit al Govern espanyol amb relació suposem que a aquest expedient de queixa de Sea Bird Life, en el qual, a part de recriminar-lo amb duresa per haver aprovat el projecte del Segarra - Garrigues, perquè segons el seu parer destruïa de manera total i irreversible els hà-

bitats de les aus estèpiques, exigia l'ampliació de les zones de protecció de les aus, i, per tant, exigia l'exclusió de reg d'una major superfície, d'un major nombre d'hectàrees.

Tot seguit a l'aparició d'aquesta informació, el director general de Medi Natural de la Generalitat, el senyor Ramon Luque, manifestava que ja havien donat resposta a Brussel·les en el sentit que, efectivament, el Govern de Catalunya assumia que caldria excloure més terreny de la zona regable del canal, és a dir, que caldria augmentar aquesta superfície de 5.800 hectàrees d'exclusió total de reg, que caldria augmentar-la amb relació al projecte inicial, no? I, al mateix temps, afirmava també que havien demanat una moratòria a Brussel·les, per poder estar en condicions, a final d'any, de presentar, doncs, la nova proposta.

En el Ple del Parlament del passat 14 d'octubre, el conseller de Medi Ambient, en resposta a una pregunta de la diputada Bet Font, deia que tenim..., diu literalment: «Tenim el compromís amb Brussel·les de presentar l'extensió i ampliació d'aquesta xarxa d'espais de Natura 2000, en especial en relació amb els espais estèpics, abans de final del 2005. Així ens ho ha demanat la Comissió i així li ho hem fet saber.» Diu: «Aquest tema està ja negociat amb el Departament d'Agricultura i també s'està treballant amb el territori.»

A finals d'octubre, però, van aparèixer dues informacions que semblaven estar en contradicció amb la posició manifestada fins aquell moment pels responsables del Departament de Medi Ambient, en aquest cas, no? D'una banda, es va saber que el Ministeri havia contestat a una demanda que havia tramitat la Comissió davant del Tribunal de Luxemburg, en el sentit de considerar abusiu l'augment de zones de protecció de les aus que es demanaven. D'altra banda, el director general de Medi Natural, en una visita als municipis afectats per l'exclusió, afirmava, doncs, que les hectàrees afectades per aquesta exclusió podrien fer reg de suport.

Bé, per si encara quedava algú que es pensava que hi entenia alguna cosa, en tota aquesta situació, la ministra Narbona va arrodonir la cerimònia de la confusió anunciant que el seu Ministeri estava estudiant la possibilitat de declarar parc natural la zona estepària de Lleida.

Convindrà amb mi, conseller, que després de tot aquest reguitzell de manifestacions és del tot necessari que una veu autoritzada aclareixi els dubtes que tota aquesta situació suscita, i, en concret, jo li faré dues preguntes molt concretes, amb una de prèvia.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La prèvia és si el nou termini de presentació de les zones d'exclusió és el 31 de desembre del 2005 també pel que fa referència a l'exclusió de les zones d'aus estepàries del Segarra - Garrigues.

I les dues preguntes, en concret, són si, del conjunt de la superfície neta regable prevista en el projecte actual, la proposta que han negociat els dos departaments implica o no un augment per damunt de les 5.800 hectàrees de superfície total d'exclusió, si implica o no un augment i si són a marge dret o a marge esquerre, és a

dir, per tant, que ens digui si aquest augment afecta igualment a marge dret o a marge esquerre. Ja no li demano on, perquè sé que estan parlant amb el territori i això, doncs, podria ser objecte d'una certa..., en fi, d'un cert enrenou; però, en tot cas, quant a la quantificació, sí que crec que s'hauria de precisar. I la segona, l'ampliació de la zona de protecció, quantes hectàrees noves afecta del marge dret i del marge esquerre, i també quins serien els règims de reg que es podrien associar a aquesta ampliació.

Li agrairé, doncs, la precisió en aquestes preguntes que li formulo, però sobretot la hi agrairan la gent del territori.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que m'acaba de fer el conseller..., ai!, el diputat Ballabriga fa referència a un tema en què hem d'estar tots preocupats, inquiets i ser molt seriosos. Nosaltres, los agricultors, la gent del món de l'agricultura, som los primers preocupats perquè hi hagi una cultura de l'aigua adequada, un aprofitament d'aquest recurs que per nosaltres és d'un ús necessari i és un element cabdal de manteniment del territori, i la peça fonamental que fa que l'equilibri d'aquest ús de l'aigua que ve, senzillament, de la pluja o de les escorrenties de la neu té durant tot el cicle que passa pel territori. Per tant, hem de ser conscients que tot lo que fa al territori el pagès, no només en l'horta, sinó també al secà, és un element imprescindible per recollir l'aigua. Un secà sense conrear o conreat de forma inadequada, o un vessant d'una muntanya sense les parades agrícoles fetes artificialment, provocarien torrencies i escorrenties que no voldrien dir aprofitament de l'aigua, sinó uns circuits de l'aigua més ràpids i, per tant, malmetre més aquesta aigua.

Aquesta és una cultura de l'aigua que és necessari que l'expliquem a tothom. El pagès no és consumidor en el sentit final de l'aigua, sinó usuari i receptor de l'aigua que la naturalesa proporciona, per administrar-la correctament amb l'aprofitament a tot arreu: al secà i a l'horta.

Òbviament, un dels mecanismes millors d'aprofitar l'aigua és regular-ne la distribució a lo llarg del cicle de l'any, sobretot en un país com lo nostre, que té una climatologia, en aquest sentit, tan secanosa, de tanta temporalitat de lo que és el règim de pluges i el règim de no-pluges —estem comprovant ara com hi ha un període llarg de sequera, eh?—, en aquests països cada vegada es posa més en obvietat que tots los mecanismes que són d'acumulació de l'aigua i distribució a lo llarg de l'any faciliten no només los cultius, sinó que faciliten la vida de totes les espècies. És a dir, no ens confonguem en aquest sentit, perquè a vegades sembla que

deixar una zona estepària ja sigui el bé per a unes aus i, en canvi, si la deixem estepària i secanosa, també desapareixeran totes aquestes espècies, no?, perquè és un equilibri complet.

L'estructura d'un canal com el Segarra - Garrigues comporta –no sols el Segarra - Garrigues, perquè la pregunta que vostè havia fet ara més àmplia, sinó el d'Algerri - Balaguer, o els recs del Baix Segre, etcètera– fer un equilibri entre lo que és l'aprofitament de l'aigua per a nous cultius i per a noves zones de conreu, i preservar –cosa en què estem interessats tots– la naturalesa al nostre territori.

Això se va treballar a lo llarg del projecte –que no obra–, el projecte emblemàtic de l'anterior Govern, que venia ja de la història del nostre país i de la Segona República, que el projecte i les previsions de contracte d'aquest projecte, incloses la compra amb un preu singularment especial, com és la de Mas de Melons o la finca de Matxerri, no? –singular, eh?, hi apliquem una fórmula singular, etcètera–, van comportar una feina bona, en el sentit de fixar territoris que permetessen que hi hagués la compatibilitat d'usos d'aigua, d'usos restringits d'aquesta aigua, o lo que en diem un «règim de reg de suport» o «règim de reg deficitari», i poder respectar..., amb una normativa europea. Normativa europea que, en molts dels casos procedents de països del nord d'Europa, té una clara tendència a negar el pa i la sal de lo que és el reg. És evident que si nosaltres demanéssem zones estepàries a Dinamarca, doncs, seria bastant difícil, no? Per tant, en aquest sentit ja seria impossible perquè allí hi plou, i aquí plou i a més hem de regar i distribuir aquesta aigua a lo llarg del temps, no?

Què vam fer? El projecte inclou unes zones, aquestes hectàrees. Què hem fet nosaltres? Parlar amb la gent del territori, crear un clima d'atenció en aquesta gent que permeti pensar que no perdran les rendes pel fet que siguin declarades zones excloses i que podran tindre aquest rec, que potser en algunes zones..., de suport, que els permeti compatibilitzar l'ús de cultius que no són d'horta però que són més rendibles, i que tindran, a més, compensació de rendes per la doble fórmula: per la fórmula de la PAC i també per la fórmula de la Natura 2000, i pels déficits de producció agrària que es puguin considerar en aquestes zones.

Intentem amb Medi Ambient fixar les necessitats reals d'aquesta fauna que hem de protegir, i atomitzar-les en el sentit que siguin al més eficients possible, perquè coincideixin territori, característiques d'aquest territori, característiques d'hàbitat d'aquestes aus, i política que nosaltres fem amb la nova construcció d'aquest canal.

Hem demanat estudis sobre aquest tema, complementaris –a més, vostè els coneix perfectament, perquè alguns els ha fet el Centre Tecnològic Forestal–, en el sentit que es pugui, en aquest sentit, avaluar amb molta precisió. Per què? Perquè nosaltres a Europa no li hem de dir: «Ne volem més, ne volem menys, regategem», sinó que hem de dir: «Miri, científicament, això suporta aquestes característiques i necessitats que vostès fixen per a la zona que hem determinat.»

El diàleg amb Medi Ambient és viu, és actiu, és treballant amb aquest mateix supòsit, amb la mateixa característica, per fer possible la infraestructura i el desenvolupament

que representa el Segarra - Garrigues i fer possible que hi hagi els terrenys esteparis suficients perquè hi hagi aquesta activitat.

També és veritat que en aquests terrenys, en els terrenys de la Segarra Alta i el centre de Catalunya, cada vegada més, a les zones que no estan afectades pel rec però que algunes d'aquestes potser vindran afectades pel rec, però, en una gran extensió, lo cultiu ja es fa amb sembra directa i, per tant, hi ha més protecció del territori, no hi ha tant ús del material orgànic d'aquest territori, perquè hi ha una política, diguéssim, de conreu més respectuosa amb el medi i més aprofitadora de l'aigua, no? I això també facilita que al voltant d'aquesta zona del Segarra - Garrigues, com al voltant de l'Algerri - Balaguer, com al voltant del rec dels Monegres, hi hagi també moltíssima superfície d'aquestes característiques estepàries que permet, d'alguna forma, garantir que en un mínim espai de territori hi pugui haver la resposta.

A hores d'ara, nosaltres estem amb les mateixes característiques defensant lo mateix que el projecte feia, amb la voluntat de reubicar, si de cas, alguna zona, fent, com diria..., un projecte fi, en el sentit de buscar que si el turó aquell ho compleix i la vall del costat no, doncs, pugui haver-hi el rec que hi ha determinat en aquesta zona; dialogant amb el sector, que sorprenentment està demostrant una maduresa extraordinària, perquè han entrat en aquest joc de saber que la zona exclosa no vol dir que siguin ells les víctimes d'un procés de discussió entre Catalunya i Europa, sinó la realitat d'un projecte complet que, d'alguna forma, es determini en aquestes zones.

Tenim els estudis de Regsa i els del Centre Tecnològic de la fusta i..., Forestal, vaja, i tenim presentats els projectes Tetrax i Trenca, que, d'alguna forma, ens precisen en aquest tema.

Si vol, després li contestaré amb una mica més de precisió...

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula el diputat per a la rèplica.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, diverses coses amb relació al que ha comentat el conseller. En primer lloc, li agraeixo el to de la resposta, conseller, però de fet observarà que no ha contestat les dues preguntes que li feia. No m'ha contestat, perquè jo li he fet dues preguntes molt concretes i molt precises: dir si hi haurà o no, en aquest... –perquè el conseller de Medi Ambient va dir que estava negociat amb el Departament d'Agricultura–, si hi havia o no augment de la superfície d'exclusió total de reg per raó de les aus estèpiques –aquesta n'és una–, i segona, la identificació de les zones d'exclusió de reg, el marge dret o el marge esquerre, i com afectaria això, com afectaria aquesta nova situació, en fi, en el règim de reg. Bé, per tant, jo ara espero que a la segona part de la seva intervenció em precisarà aquestes qüestions que no han quedat respostes a la primera part.

Miri, sobre la nova cultura de l'aigua de la qual parlava, hi estem completament d'acord. És evident que l'aigua és un recurs escàs, que cal administrar amb la major eficàcia i eficiència possibles, i precisament en aquest sentit el Segarra - Garrigues és un model d'aquest aprofitament, d'aquest ús de l'aigua amb el màxim rigor i amb la màxima eficiència, no?, per això la distinció entre reg per aspersió i reg de suport, que optimitza precisament els recursos existents. Per tant, estem completament d'acord en això, no?

Sobre la maduresa que comentava que s'ha trobat, doncs, la sorprenent maduresa en el sector, no li ha de sorprendre tant la maduresa en el sector, doncs, perquè efectivament, és un sector que ha demostrat, en moltes ocasions, amb propostes coherents i amb diàleg –amb propostes coherents i amb diàleg–, doncs, s'arriba a acords amb facilitat, quan hi ha plantejaments racionals al darrere, no? Però, miri, jo en definitiva –i repeteixo que espero que en la segona part em contestarà la pregunta concreta que li formulava–, jo li voldria fer quina és la consideració general i quina és una mica la posició del nostre Grup amb relació a aquest tema, que era també la posició del Govern anterior, no?

Miri, hem de començar per una obvietat que de tant obvia tendim a oblidar-la, i és que quan estem parlant de transformar una superfície de secà a regadiu, estem parlant precisament d'això: de transformar de secà a regadiu. I, per tant, per fer-ho on? Per fer-ho en zones que per la pròpia naturalesa del seu terreny, per la seva orografia, per les seves condicions, doncs, estan en un gran desavantatge per desenvolupar una agricultura que sigui competitiva. Per això transformem a reg, i per això en els països nòrdics no els cal fer aquest tipus d'inversions, no els és necessari, no?

Ara, clar, escolti, no es pot fer una truita sense trencar ous –no es pot fer una truita sense trencar ous–, i, aleshores, si pretenem una altra cosa, ens estem enganyant. Quan un governa té el deure i la inevitable situació d'elegir, i, per tant, a vegades es trobarà en la contesa d'haver de decidir si el Govern a allò que dóna prioritat és al creixement econòmic, al desenvolupament rural, o si la dóna –o si la dóna– en exclusiva al manteniment exclusiu i estricte de les aus estèpiques en aquest cas.

I aquí nosaltres hem d'evitar la pressió que tindrem i que tenim d'una –permeti'm que li digui i em sembla que potser no ho dirà, però crec que hi estarà d'acord–, un cert fonamentalisme conservacionista de determinats buròcrates de Brusselles que tenen una visió del país, dels països, en general, absolutament idíl·lica, bucòlica i absolutament allunyada dels interessos i de la realitat, no?

Nosaltres no estem en aquesta... és a dir, nosaltres estem absolutament a favor, òbviament, de la protecció de les aus estèpiques, estem absolutament a favor de la preservació de la biodiversitat i del medi ambient, absolutament a favor, però entenem que la prioritat quan entri en conflicte una situació i l'altra, nosaltres ens declarem clarament a favor del desenvolupament. I aquí deixi'm dir-li –per acabar– que si vostès estan en aquesta posició, tindran tot el nostre suport. El nostre respecte pel xoriguer petit, per l'esparger cendrós, per

l'alosa becuda, per esmentar-ne alguns, és molt gran, són petites meravelles de la naturalesa que cal fer el possible per preservar-les, no? Però el nostre respecte per la gent que s'ha de guanyar la vida en el món rural encara és més gran.

Si compartim aquesta prioritat, que estic segur que sí, doncs segur que anirem endavant.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, jo encara que home respectuós, si hi cap, eh?, per la perdiu i per la guatlla i per altres animals, animalons, (*rialles*) que sort i gràcies a... La naturalesa és tan sàvia, a vegades, que com més ja ens entestem els homes a corregir-la, més ens surt tossuda, no? I jo dic sempre que no he vist mai cap berber, que viuen al desert, que quan arriba a l'oasi se quedi allí plantat sense entrar-hi, més aviat corren tots cap a l'oasi, no? Vol dir que, en definitiva, i m'agradaria en aquest sentit ser molt curós amb la..., d'espargers, a la horta, també n'hi ha, i de xoriguers, també, eh? I jo diria que n'hi ha més ara que abans. Per tant, no caiem en el mateix parany, en aquest sentit.

Jo sóc absolutament respectuós amb la naturalesa. Crec que el bagatge biològic que ens dóna la societat i que hem heretat nosaltres té tots els drets a ser protegit, i per això combrego en el sentit que s'hagi de fer un nou reg respecte a aquelles zones que d'alguna forma puguin posar en conflicte l'existència d'una au, d'una espècie, no? Eh? Segurament només seria belligerant contra els coloms, que m'han fregit quan he estat alcalde per la contaminació de coloms que tenim a totes les ciutats. Però bé..., en això sí que seria una mica belligerant i antiespècie. (*Remor de veus.*)

Però, tornant al cas. Estem d'acord –estem d'acord–, se té de fer el reg, se té de fer amb respecte a la naturalesa, se té de fer, sobretot, amb diàleg amb els ciutadans, i és el que estem fent; estem fent aquest diàleg que vostès s'atribueixen, però que nosaltres practiquem, no? Perquè nosaltres partim d'una base que no cal fer una guerra per guanyar una batalla, sinó que es té de convèncer –se té de convèncer. I els arguments hi són, nosaltres creiem que hi són amb els de producció agrícola, amb els de la vertebració del territori, amb els de l'aprofitament de l'aigua, amb la utilització del pantà de Rialb... Nosaltres vam defensar al seu dia la construcció del pantà de Rialb. Molts d'ells, molts de vostès ens ho negaven. Molts d'aquests vam presentar una batalla certa contra el pantà de Rialb. El pantà de Rialb és el que proporciona la possibilitat que ara fem el Segarra - Garrigues.

I li contestaré les zones on està, en aquest sentit zones de protecció i conservació d'hàbitats estèpics, no?: la serra de Bellmunt, 1.437,5 hectàrees; Bessons, espai PEIN, que és 500 hectàrees; Mas de Melons, 2.807 hectàrees; erms d'Aitona, 437; plana de Bellmunt, 2.973;

Agramunt, 547; Anglesola - Vilagrassa, 1.100 hectàrees, reg d'hivern; entorns de Mas de Melons i Alfés, exclusió del regadiu, 6.000 hectàrees, 6.300; entorns d'Utxesa, Torres de Segre, 795 hectàrees, exclusió de regadiu; Granja d'Escarp - Seròs, 2.074; Segarra - Noguera, 10.797, reg de suport; plans de Cubells i Preixens, zona a l'est de l'àrea regable, 30.000, més de 30.000 hectàrees, aplicació de mesures actives de conservació dels hàbitats estèpics; Algerri i Balaguer, 1.750 hectàrees, i zones de la depressió central catalana, 36.572,4 hectàrees, aplicació, també, de mesures compensatòries.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Senyor diputat? Una interpellació és, per definició, contradiccions. Trenta segons.

El Sr. Ballabriga i Cases

Trenta segons, no, només que les zones que acaba de llegir el conseller són les que estan a la Declaració d'impacte aprovada per la Ponència ambiental el 26 de desembre del 2002, i, per tant, senzillament, la precisió que això és el que va aprovar la Ponència ambiental l'any 2002.

El president

Gràcies.

Doncs se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

(Pausa.)

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa avinent que han estat posposades, a petició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les preguntes que figuren amb els números 11 i 12 al dossier de preguntes.

Pregunta al Consell Executiu sobre la remodelació de l'antiga travessia de la carretera A-260 a Castellfollit de la Roca (Garrotxa) (tram. 310-00111/07) (retirada)

Així mateix, es fa avinent també la sollicitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el sentit que sigui retirada la pregunta que figura al dossier de preguntes amb el número 17, i la posposició de la pregunta número 24.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acte de constitució de l'Euroregió Pirineus - Mediterrània, que va tenir lloc a Barcelona el 29 d'octubre de 2004 (tram. 317-00073/07)

Comencem, doncs, amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustra senyor Josep Casajuana. Té la paraula.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. L'Euroregió Pirineus - Mediterrània acaba de néixer, i en aquesta fase inicial aplega els territoris de l'Aragó, les Illes Balears, Catalunya, Llenguadoc - Rosselló i Migdia - Pirineus. L'Euroregió té vocació d'obertura, seguint els arcs pirinenc, mediterrani, les valls dels grans rius -l'Ebre, la Garona, el Roine- i les Illes Balears. Tenim a Catalunya mateix antecedents valuosos de xarxes transfronteres que depassen els àmbits estatals: la Comunitat de Treball dels Pirineus i la xarxa de ciutats C-6, entre d'altres.

Avui, és evident que l'escala regional -per parlar amb terminologia europea- no sempre és suficient per superar amb èxit els nous reptes: el primer, el d'una Europa ampliada i decantada cap a l'est, i el segon, l'acceleració del procés de mundialització de l'economia. Amb l'Euroregió disposem de la massa crítica necessària per crear al nord-est de la Mediterrània un pol de desenvolupament harmònic basat en la cultura de la innovació, la creativitat i la inclusió social i territorial. Parlem d'un territori de 157.000 quilòmetres quadrats, poblat per 14 milions d'hàbitats, que produïm una vuitena part del producte interior brut hispanofrancès o el 3 per cent de la Unió Europea.

Tant el Consell d'Europa com la Unió Europea han estimulat l'aparició d'euroregions, en el cas de la Unió mitjançant iniciatives com ara Interreg. Això ha fet que, per exemple, a la península Ibèrica es constituís la Comunitat de Treball Regió Nord de Portugal - Galícia. Celebrem que el nou tractat per una constitució europea reconegui formalment les euroregions i les potències. Esperem que la nostra, exercint la seva funció de *lobby*, ens permeti agilitzar la connectivitat internacional dels nostres territoris i jugar un paper força més important que fins ara en el «partenariat» euromediterrani.

Quina és la valoració que fa el molt honorable president de la Generalitat sobre l'acte de constitució de l'Euroregió Pirineus - Mediterrània, que va tenir lloc el propi 29 d'octubre a Barcelona?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, la valoració de la reunió de presidents ha de ser, crec, molt positiva. Com vostè ha assenyalat, efectivament, n'hi havia precedents en forma de xarxa de ciutats, i hi ha una vella tradició, per altra banda, des de Catalunya de tractar de reunir una colla de països, una colla de regions, amb els quals tenim interessos comuns i història comuna.

A Europa, efectivament, hem de ser més grans per ser algú. L'Europa que es va generant, que es va obrint, de 450 milions d'habitants, ens obliga a buscar segurament una talla mínima més gran que la que tenim. Catorze milions d'habitants, ha dit vostè. Tant de bo que fossin 18; hi hauríem de poder arribar.

Ho repeteixo, la valoració és positiva, la de la reunió. Hi va haver un acord, jo diria, total, tant sobre els objectius com sobre les següents passes a seguir. Hi ha un consens que va més enllà de les fronteres d'estat i de les fronteres de partit polític, i això és enormement interessant. Es va demostrar la voluntat i la capacitat política dels governs de l'Euroregió d'establir unes bases estratègiques compartides, un pol d'innovació, la superació de les insuficiències en matèria de comunicació i la defensa conjunta dels interessos regionals ampliat en la Unió.

Això ha tingut una enorme repercussió, com vostè sap, i el Govern de la Generalitat, per descomptat, ha començat a respondre efectivament a aquesta expectació, primer, amb el seu propi programa de creació de l'Euroregió –dins del Govern hem creat els instruments per portar-ho endavant–, i en segon lloc, amb una agenda de treball, que és molt ambiciosa, per activar activitats econòmiques i de transferència de coneixements, activitats que tindran, jo crec, un colofó amb la visita que farem aviat a Tolosa, el dia 19 de novembre.

En resum, ha nascut una regió europea, com altres hi han –algunes les ha citat vostè–, però en el nostre cas basada també no només en l'aeronàutica de Tolosa o la Universitat de Montpeller i els interessos que hi tenim, sinó també en el passat. És a dir, en aquesta Euroregió, el passat i el futur es donen la mà.

El president

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00074/07)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, com vostè sap, aquests dies se celebra la Setmana de la Mobilitat Sostenible, que pretén informar i sensibilitzar els ciutadans sobre l'ús responsable dels diferents sistemes de transport en els seus desplaçaments. N'hi ha molts exemples en totes les ciutats, el «Bus a peu» de Granollers o el foment de l'ús de la bicicleta en altres ciutats, no?

Però el que a nosaltres ens interessa són les actuacions que pensa portar a terme el Govern per potenciar la mobilitat sostenible; i utilitzo expressament aquest terme de «mobilitat» perquè abasta tots els sistemes de transport, no només el cotxe o el ferrocarril. Fer això significa un canvi radical del que s'ha fet fins ara, no? Vol dir planificar, i fer-ho amb criteris moderns, o sigui, sostenibles.

No podem acceptar que el sistema viari –les carreteres– sigui l'autèntic ordenador i articulador del territori, al qual cal condicionar la resta de planificació. Aquesta visió, des del nostre punt de vista, és obsoleta i ja no s'aplica a cap país. Fer-ho així l'únic que provoca és un increment d'infraestructures viàries –o sigui, bàsicament més autovies–, que va acompanyat en un temps relativament curt d'un augment de la demanda, més carreteres, contribuint així a una espiral d'ocupació i urbanització del territori i a un augment de la dependència de la societat respecte al cotxe. A més, si continuem construint autovies o carreteres, serà impossible complir els acords de Kyoto. Li recordo que el 40 per cent de l'energia que es gasta a Catalunya correspon al transport per carretera i que aquest sector és el responsable del 30 per cent dels gasos d'efecte hivernacle, sense oblidar, per altre costat, la pèrdua de vides humanes per accidents de trànsit. Tot plegat, senyor Maragall, és insostenible; el país no pot aguantar-ho ni socialment, ni econòmicament, ni ecològicament.

Per això, des del nostre punt de vista, el que s'ha de fer primer i amb certa urgència i per aquest ordre és un pla de mobilitat de Catalunya, que inclogui dintre aquest pla el de carreteres, el ferroviari i un pla de transport de viatgers i mercaderies. I en aquest pla caldria definir l'escenari de la mobilitat del futur, o sigui, gestionar la demanda, no gestionar l'oferta, com fem fins a aquest moment, perquè si no, evidentment, podem arribar al col·lapse, i, a partir d'aquí, quins són els mitjans de transport que l'han de cobrir i que són els millors per als ciutadans i per al territori, sempre, evidentment, donant prioritat al transport públic.

Per nosaltres, aquest és un dels grans reptes del país o que té el país, i hi hem de fer front, des del nostre punt de vista, amb idees i propostes modernes, o sigui, sostenibles. En definitiva, què en pensa, de tot això, senyor Maragall?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, la mobilitat en aquest moment és una de les preocupacions essencials del nostre Govern, com vostè coneix. Una mobilitat que ha de ser més sostenible i més segura integrant un nou mapa d'infraestructures, però no solament un nou mapa d'infraestructures, sinó efectivament una gestió d'aquestes infraestructures, com vostè diu, amb una prioritat del transport públic, transport públic urbà i interurbà, incloent-hi, per descomptat, el metro i els ferrocarrils.

Catalunya és una xarxa, és una xarxa de ciutats, però és una xarxa de ciutats mal comunicades. I quan un té densitat, però aquesta densitat no té sortides des del punt de vista de la comunicació, el valor de la densitat i de la dimensió –aquests milions d'habitants de què parlàvem abans– és com si no existís. Per tant, hem de viabilitzar precisament les comunicacions entre els diferents nuclis de població.

El pressupost del 2005 ja va en aquesta direcció. Hi ha un increment molt important de la inversió en la xarxa d'autobusos urbans i altre servei de transport públic urbà i interurbà, incloent-hi, per descomptat, el metro i els ferrocarrils, i li esmentaré –vostè la coneix perfectament– la prioritat de despeses que s'estan fent en la línia 9 del metro.

Noves actuacions previstes: un increment d'un 32 per cent de l'aportació de la Generalitat al finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità i desenvolupament dels consorcis de transports de Tarragona, Lleida i Girona; perllongament de la línia de Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell; inici del Pla pilot de millora d'accessos en els polígons industrials, fins ara molt desatesos; Pla de millora del transport per carretera i del transport urbà de viatgers; renovació de la flota d'autobusos interurbans –que s'ho mereixen–, i per primer cop s'inclou també una partida de suport al sector del taxi.

Espero, d'altra banda, que la millora de la mobilitat general que representen l'AVE i la reforma de l'aeroport tindran el recolzament efectiu de tothom, perquè hem de jugar totes les cartes. Hem d'obrir, hem de..., en fi, de concatenar, de lligar bé allò que és l'accés a la nostra plataforma territorial amb la mateixa mobilitat interna d'aquesta plataforma que es diu Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines iniciatives té previst emprendre el Govern per a garantir la unitat del català i assegurar-ne la presència als òrgans i les institucions de la Unió Europea (tram. 317-00075/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president... Senyor president de la Generalitat, fa dies que parlem, no sense certa fatiga, del tema del

català. D'entrada, el nostre Grup Parlamentari valora positivament que per primera vegada des que el món és món un govern espanyol hagi situat en l'agenda política, en un lloc destacat, el tema del català i la seva projecció. Hi ha qui parla que això és un èxit. Probablement nosaltres no diríem tant; diríem que és un èxit encara no culminat.

Perquè el que és indiscutible, senyor president, és que el Govern espanyol en aquesta qüestió ha fet una gestió, com a mínim, diguem-ne que erràtica: quan inicialment proposava l'oficialitat del català, després un ministre, el senyor Moratinos, es va encarregar de malbaratar aquesta possibilitat distingint entre català i valencià; quan finalment quedava clar que era la mateixa llengua, aleshores el senyor Zapatero es va encarregar de dir que no reclamava l'oficialitat de la llengua; finalment va venir el darrer episodi, de tots conegut, sobre les dues traduccions, a català/valencià, de la Constitució europea, que es va lliurar a Brusselles, i quan ens hem queixat, no sense raó, de l'aberració científica i de la confusió creada a l'entorn d'aquesta qüestió, se'ns va dir que tot plegat era una gresca contínua.

Jo sé que vostè convindrà amb mi que, evidentment, això no és una gresca contínua i que denunciar que qui dóna ales al secessionisme lingüístic per una causa política espúria, com ha fet el Govern valencià del Partit Popular, o per exemple qui s'ha aferrat sovint a la lletra de l'Estatut del País Valencià per anar en contra de la comunitat científica internacional, evidentment, això no és una gresca. Potser algú, per cert, hauria de dir en alguna ocasió que, encara que l'Estatut del País Valencià digués que la terra és plana, s'equivoca, no?

Bé, ara el que cal, senyor president, és redreçar el rumb d'aquesta qüestió, en la línia del compromís adquirit ahir mateix pel president del Govern espanyol amb Esquerra Republicana de Catalunya. En primer lloc, perquè ara cal una acció decidida del nostre Govern, i de vostè en primer lloc, per tal d'evitar continuar fent, en certa manera, el ridícul a Europa, és a dir, evitant que hi hagi dues traduccions de la mateixa llengua –i, per tant, a ningú sensat no se li acudeix de pensar a comprar dos diaris en la mateixa..., dos exemplars del mateix diari cada dia per estar més informat; per tant, el mateix val per a la Constitució europea–, i de manera que el memoràndum en què en aquests moments està treballant el Govern espanyol plantegi el dret de petició, la traducció amb efectes jurídics del tractat constitucional i la modificació, també, del Reglament d'usos lingüístics.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Creiem, senyor president –acabo, senyor president–, que el tema pot ser avorrit, pot ser pesat, segurament hi ha temes molt més importants...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...però si no ens plantem, haurem de claudicar, i, per tant, això no ens ho podem permetre.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Estimat diputat, la veritat és que jo no considero que sigui un tema avorrit –i vostè tampoc, em consta. En tot cas, ens avorrirem tot el que calgui per tractar de resoldre'l i el resoldrem, no?

És veritat que hauríem pogut fer el ridícul, i no el fem. Jo crec que vostè ha fet un bon resum de la situació. És evident que sobre aquest tema tot depèn del punt de vista que s'adopti. No tothom hi ha participat, en això que n'han dit «la gresca»; tot depèn, ho repeteixo, de quin és el punt de vista que s'adopti. No vull una guerra de llengües, no vull una guerra de llengües. I aquesta cosa que no és una guerra, tanmateix, l'hem de guanyar. I l'hem de guanyar, i la guanyarem, perquè no n'hi han dues, n'hi ha una, i ja ens entenem...

Hi ha una realitat que és evident, que és la unitat de la llengua. I no ho dic jo, ho diu la sentència, per exemple, número 75/1997, del Tribunal Constitucional, la qual admet com a expressions igualment vàlides per denominar la llengua que es parla a la Comunitat Valenciana –i cito– «tant l'acadèmica –llengua catalana–, com la recollida en l'Estatut d'autonomia, valencià».

S'ha d'avançar, doncs, amb rigor, amb discreció, amb fermesa, allunyar la politització. Sobre això, s'ha de partir d'una base d'optimisme, que jo per descomptat que tinc. Vull citar el conseller en cap, perquè penso que féu una bona definició de quin és el moment quan un diu: «Hem entrat en una via de no retorn. I caldrà avaluar –evidentment, al final– el resultat del procés.» El camí del reconeixement del català ha estat molt llarg, no crec que fins ara s'hagués fet l'avenç, o s'hagués volgut fer, o pogut fer l'avenç que ara s'ha fet. Ningú no pot discutir que aquí, a Madrid i a Brusselles hem caminat més en vuit mesos que no pas en vuit anys. L'actuació dels nostres responsables, tant d'Anna Terrón, secretària general del Patronat Català Pro Europa, com del secretari general de Política Lingüística, Antoni Mir, ha estat decisiva i ho vull remarcar aquí.

Jo estic orgullós del meu Govern, dels departaments que s'han ocupat d'aquest tema i de tot el que s'ha fet en l'any transcorregut des de les eleccions.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment del programa legislatiu del Govern (tram. 317-00076/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta queda formulada tal com la coneix aquest Parlament i el senyor president de la Generalitat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, la valoració del compliment del programa legislatiu és enormement positiva, senyor Piqué.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, amb tots els respectes, em deixa estupefacte. (*Rialles.*) Li diré per què, li diré per què, li diré per què. Permetin-me. Vostès saben que nosaltres hem criticat la inacció d'aquest Govern, i la seguim criticant. I arran d'unes crítiques que vàrem fer abans de l'estiu, vostès varen reaccionar i varen treure una nota oficial, si no ho recordo malament, del Departament de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana, la qual deia que hi hauria un pla legislatiu, una agenda legislativa del Govern català –la tinc aquí–, segons la qual el mes de setembre presentarien set lleis, el mes d'octubre, nou, i el mes de novembre, quatre. Jo sé molt bé que el mes de novembre encara no ha acabat, però, si no és que la Terra és plana, els mesos de setembre i d'octubre sí que han passat.

I sap quantes lleis han presentat, senyor president? Cap. Cap. Han presentat la Llei de pressupostos i la Llei d'acompanyament, que estava prevista per a l'octubre, el novembre i, de la resta, no n'ha tingut entrada cap. M'és igual que siguin dues –que estic disposat a discutir-ho–, estem parlant de setze. Jo, el que li vull preguntar, senyor president, és que aquesta valoració tan positiva que fa de la iniciativa legislativa del Govern, en què es basa? Perquè, no només vostès no tenen iniciativa legislativa, sinó que a més, en el seu moment –i permeti'm l'expressió–, varen enganyar els ciutadans dient-los que hi hauria una iniciativa legislativa durant el mes de setembre, durant el mes d'octubre, i durant el mes de novembre, que no s'ha portat a terme. I això és molt greu.

I l'única excusa que se m'acut és la següent: estan vostès tan ocupats en aquests debats tan importants, tan seriosos i tan de fons, com Macau, com el dret de l'autodeterminació, com si fóssim Ruanda - Burundi i Espanya - Anglaterra, l'Anglaterra victoriana. O estan vostès tan ocupats ara amb aquesta polèmica absurda entre el valencià i el català, que l'únic que fa és ofendre sentiments en un tema que estava raonablement resolt... (*Remor de veus.*) I que tots estem d'acord, tots estem d'acord que no hi ha cap discussió respecte a la unitat de la llengua, però que, a partir d'aquí, estem malbaratant les nostres energies i les energies de tots els membres d'aquesta cambra i de tota la classe política catalana amb problemes que tenen molt poc a veure

amb les preocupacions dels ciutadans, que no tenen temps de fer acció de Govern. I a mi això em sembla molt greu.

Facin el favor de governar, facin el favor de complir els seus compromisos davant de l'opinió pública... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

...i deixin de marejar els ciutadans d'una vegada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, si vostè troba algun document oficial en el qual es parli de trenta-cinc lleis, me'l fa arribar. En tot cas, el que sí que li puc dir és que m'hauria agradar veure el seu entusiasme dialèctic d'avui en la legislatura passada, quan vostè recolzava un Govern que, que jo sàpiga, no va fer pas més lleis de les que nosaltres estem fent ara. (*Forta remor de veus i rialles.*) En tot cas... Ho reitero, ho reitero.

Miri, la meva valoració de les lleis aprovades... (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí, ja ho documentarem, això sí que ho documentarem... La valoració que faig, senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor president, senyor president, perdoni un segon. Si ens permeten les senyores diputades i els senyors diputats, podríem continuar... Tots els senyors diputats, totes les senyores diputades. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

La valoració que faig de les lleis en tràmit i dels projectes de llei presentats és positiva. Jo crec que són passes endavant en els objectius del Govern. Li posaré alguns exemples: Llei 2/2004, de millora de barris, aprovada; Projecte de llei sobre l'adopció i la tutela de les unions estables de parella, en tràmit parlamentari; Projecte de llei d'horaris comercials, en tràmit; Avantprojectes de llei que reflecteixen l'ambició d'aquest projecte polític, i que presentarem en els propers mesos... (*Remor de veus.*) Transport i infraestructures; Avantprojecte de llei del sector ferroviari de Catalunya; Avantprojecte de llei del paisatge. En el camp del progrés social, Avantprojecte de la llei d'habitatge, Avantprojecte de la llei de complement de les pensions. En el camp de l'economia, Avantprojecte de la llei de contractes de conreu. I, en el camp de les reformes institucionals i de la transparència, Avantprojecte de la llei de reforma de la Sindicatura de Comptes.

Però, evidentment, nosaltres no serem presoners del calendari. Pel que vostè diu, dels grans debats que hi

han hagut, el debat del català és un debat important. I si a vostè no li ho sembla, em temo que quedarà molt fora de la centralitat de l'espai polític d'aquest país, en el qual vostè, en altres ocasions, ha sabut estar; espero que en aquesta també ho estarà. I, per descomptat, sobre el debat de Macau, no sé a quin debat es refereix...

———— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció de govern dels darrers dies (tram. 317-00077/07)

El president

La següent pregunta, la formula l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Espero, senyor Maragall, que en la resposta a aquesta pregunta estigui un pèl més afinat que en l'anterior. (*Rialles.*) La decisió més important que ha pres el seu Govern en aquests darrers dies és la presentació del Projecte de pressupostos per a l'any 2005. Aquesta és la decisió més important, de llarg. En aquest sentit, sembla ser que el pressupost s'incrementa entre un 15 i un 18 per cent. No està malament, és un augment molt fort. No crec que els salaris augmentin tant, ni de bon tros. No crec que els beneficis de les empreses augmentin tant i, per tant, podem dir que és un increment realment considerable.

Tenint en compte que, segons vostès, no es van trobar ni un euro a la caixa, amb el canvi de Govern, i tenint en compte que a més a més el sistema de finançament, segons vostè, no va donar ni un euro —el pactat per Convergència i Unió—, m'agradaria saber com s'ho han fet per poder apujar el pressupost de l'any 2005 entre un 15 i un 18 per cent.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, veig que, en fi, vostè s'interessa, com és lògic, pel tema del pressupost, i és efectivament absolutament cardinal, per a nosaltres. Els pressupostos són aquí, en temps i forma i jo crec que són enormement interessants, no només pel seu creixement, sinó també per la seva composició.

El primer que li vull dir és que si hem estat en condicions d'incrementar el que incrementem, i sobretot en el camp de la inversió, és perquè s'ha fet, al meu entendre, una bona gestió dels cabals que teníem. Vostè em podrà dir: «És que la despesa corrent creix més del que vostès havien dit.» La despesa corrent creix exactament allò que cal, que calia que creixés (*remor de veus*), per permetre un increment de la inversió que se'n va per sobre del 25 per cent, cosa que vostès no van ser capaços de fer en cap moment. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Em temo molt, senyor Maragall, que no coneix el pressupost que ha presentat en el Parlament, cosa que és molt greu. Perquè vostè presideix un Govern, i l'obligació d'un president és conèixer la decisió més important que pren durant un any sencer.

Si vostè conegués el pressupost sabia que aquest estalvi que vostè diu, de la despesa corrent, s'ha transformat en un increment de l'11 per cent, de l'any 2004 a l'any 2005. El conseller d'Economia li ho pot confirmar. Un 11 per cent. Per tant, d'estalvi de despesa corrent, re de re. I no ho critico, simplement ho constato. Re de re, d'estalvi de despesa corrent.

A mi m'hauria agradat molt, senyor Maragall, que vostè m'hagués contestat d'una altra manera. Primer, reconeixent la demagògia quan vostès deien que el sistema de finançament no donava ni un euro; això l'hauria honorat. No ho ha fet. Espero que ho faci en el torn de resposta.

Segon, encara m'hauria agradat més que vostè ens hagués dit: «Aquest increment del pressupost de la Generalitat és com a conseqüència de les negociacions que el Govern de la Generalitat ha fet a Madrid.» Però resulta que no ho pot dir, perquè vostè, realment, no ha aconseguit –això sí que és veritat– ni un euro del Govern central, i això que és un govern amic, que ens hauria de fer fàcils les coses.

Per tant, escolti'm: vostès han fet aquest increment del 18 per cent del pressupost gràcies a tres coses. Primer, gràcies al sistema de finançament pactat per l'anterior Govern de la Generalitat, que és molt millor del que vostès demagògicament negaven. Segon, perquè fan operacions d'endeutament extrapressupostari, que tant criticaven quan estaven a l'oposició, dient que eren poc transparents i no sé quantes coses; en fan ús i abús. I tercer, perquè apugen els impostos. I aquest és el mal ús del sistema de finançament que vostès fan...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

Per tant, senyor Maragall, millors negociacions amb Madrid per obtenir diners, i menys impostos a Catalunya. (*Remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

L'estalvi ha incrementat d'un 65 per cent, senyor diputat, doncs, en fi, en comparació amb els pressupostos anteriors que vostès havien fet. L'increment dels recursos dels quals disposem, i que ens permeten anar a un increment de la inversió que vostès mai no van fer..., i

vostè va ser conseller d'Economia i després conseller en cap i, per tant, n'era responsable. Aquest increment ha sigut possible, justament..., hauria sigut possible, exactament, sense la reforma del sistema de finançament que vostès van pactar amb el Partit Popular, en condicions –ho haig de reconèixer– que no eren segurament les millors.

Miri, per a nosaltres aquest 25 per cent d'increment de la inversió..., per fer-lo no ha calgut fer baixar la despesa corrent més del compte. No hem volgut. Hem preferit augmentar el nombre de mestres, jubilar els metges de més de seixanta-cinc anys –mesura dolorosa– i augmentar, tanmateix, el personal en assistència primària, i li haig de dir que jo que m'he passejat per Catalunya aquests mesos he notat tant a les escoles com en els centres d'assistència primària i als hospitals, una injecció de moral que no havia vist en els darrers anys. A alguna cosa es deu deure. (*Remor de veus.*)

Deixi'm que li digui –deixi'm que li digui– que espero, senyor Mas, que a Miravet, sobre aquests temes i sobre altres més importants com és l'Estatut, ens entendrem, tant en la forma com en els continguts de l'Estatut i de la seva elaboració. Ho intentarem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vostè s'ha preocupat, i jo li ho agraeixo...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...pel paper del Govern –ara acabo, senyor president– i jo li ho agraeixo. Penso que és important que es digui que es pot parlar també de continguts, i ho admeto. Vostè m'admetrà a mi, per altra banda, que és important també que es parli de formes i que es reservi a les instàncies parlamentàries que a última hora són les autores...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de l'Estatut –acabo–, que facin la seva feina en les millors condicions.

El president

Gràcies. Passem al torn de preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'aprovació i la publicació del Decret de desplegament de la Llei 18/2003, de suport a les famílies (tram. 310-00109/07)

La primera, la formula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el desplegament de la Llei de suport a les famílies.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la pregunta és quan pensa el Govern aprovar i publicar el Decret de desplegament de la Llei de suport a les famílies, ja que pràcticament en l'any que portem de Govern encara no han desplegat el conjunt d'actuacions que preveu la Llei esmentada.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera, per respondre-li.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. En resposta a la seva pregunta, li he de dir que la Llei va entrar en vigor el 16 de gener i, segons la disposició final tercera, tenint-la en compte, el Departament de Benestar i Família ja està desenvolupant la Llei.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, té la paraula, per al torn de rèplica.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. El dia 17 de gener de 2004 entrava en vigor la Llei de suport a les famílies, una llei promoguda pel Govern de Convergència i Unió i aprovada per aquest Parlament, una llei que disposa prestacions econòmiques per a les famílies amb fills menors i altres prestacions que es reconeixen com a dret: ajuts per a l'adopció, ajuts per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida, mesures fiscals de suport a les famílies –tot al contrari que fan vostès apujant els impostos–, suport a les famílies amb persones amb dependència, etcètera. I tot això, reconegut com a «drets subjectius de les persones beneficiàries», cita textual de la Llei.

Vostè anuncia moltes coses, anuncia que crearà un fons, per exemple, de garantia per cobrir l'impagament de pensions alimentàries, l'anuncia i no el fa, i la Llei ja disposa que es faci. No és una idea seva, és una idea, una proposta de la mateixa Llei. O, per exemple, aquesta setmana anunciaven un servei de mainaderes, que també ho disposa la Llei, i moltes i moltes coses que disposa la Llei i vostès no apliquen. Anuncien coses que no les fan. Les Lleis són per complir-les, i qui primer les ha de complir és el Govern.

Aquesta Llei és una llei progressista, una llei que dona un suport global a les famílies. Entenem que vostès ho vegin difícil quan fa poc les definien com a nuclis de cohabitació, però la família entesa com a tal requereix suport, i aquí hi ha uns suports globals, uns suports integrals a la família.

Recordo que Esquerra Republicana va donar suport a aquesta Llei, una llei que vostès no estan aplicant, porten deu mesos governant amb aquesta Llei en vigor i

vostès no l'apliquen. És una llei que..., estan vostès vulnerant drets de les persones i de les famílies, i per això preguntem quan ho pensen fer de forma integral i global.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable consellera té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor diputat, ja que ho ha esmentat i com a prèvia, dir-li que es va portar el debat en aquest Parlament durant la cinquena legislatura perquè Esquerra Republicana va presentar una proposició de llei, un tema que va decaure, que es va deixar decaure durant la legislatura i que Esquerra Republicana va repescar amb motiu de l'elecció de la presidència de la Generalitat l'any 99, en què es va posar com a condició *sine qua non* per a l'abstenció del vot. Per tant, deixi'm que resitui les coses.

Una altra qüestió, diu que anunciem això, allò i allò altre, i que això és una proposta de la mateixa Llei i no pas nostra. En què quedem? Desenvolupem o no desenvolupem la Llei?

Per un altre tema, aquest any hem estat ampliant el ventall de famílies beneficiàries d'acord amb la disposició addicional cinquena de la Llei, apartat cinquè de l'article desè, pel que fa a la prestació econòmica per infant a càrrec equiparable de famílies monoparentals a les famílies nombroses, i un ajut de nova creació per a famílies en situació d'especial vulnerabilitat. Aquesta Llei és una llei altament transversal, i això fa que hàgim estat treballant amb tots els departaments, enguany, per tal de fer possible el desplegament dels articles que necessiten una reglamentació o una planificació concreta.

En els pressupostos per al 2005, que s'han presentat aquesta setmana, hi ha una partida molt determinada pel que fa als ajuts a les famílies, ja en podem parlar a bastament en el seu moment, i el Departament de Benestar i Família estem elaborant un decret, que pugui entrar en vigor l'any 2005, pel que fa a la prestació econòmica universal bàsica per a totes les famílies amb fills i filles, la prestació econòmica complementària a la bàsica, però també universal per a les famílies amb fills i filles a càrrec, menors de sis anys, monoparentals nombroses o que es trobin en una situació d'especial vulnerabilitat, la prestació econòmica complementària a la bàsica, però aquesta sotmesa als ingressos familiars per a les famílies en situació especial de vulnerabilitat en part o adopció múltiple, amb fills i filles menors de dotze anys, i el desplegament de l'article 11 de la Llei, que és la prestació única per a totes les famílies amb part múltiple produït durant l'any 2005.

A banda de totes les qüestions que ja s'han anat desplegant en els diversos departaments, durant enguany, que fan referència a la llei.

El vicepresident primer

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris, els acords i les ajudes per a promoure la mobilitat dels alumnes universitaris en programes del tipus d'Erasmus (tram. 310-00164/07)

La següent pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre els criteris, els acords i les ajudes per a promoure la mobilitat dels alumnes universitaris en programes del tipus d'Erasmus, la formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, convindrà amb mi que ara mateix per a un expedient acadèmic d'un estudiant universitari cada vegada és més necessari estudiar a una universitat estrangera, i fins i tot haver-se d'enfrontar a un idioma, a un nou idioma, a una nova cultura, a un nou pla d'estudi i, fins i tot, a una nova forma d'ensenyar i d'aprendre. En un futur probablement això haurà de deixar de ser un mèrit, ans al contrari, potser hauria de passar a ser un requisit.

També en virtut de la igualtat d'oportunitats i per permetre i per possibilitar que una gran majoria d'alumnes universitaris puguin enriquir-se amb experiències de mobilitat estudiant en universitats estrangeres, és imprescindible poder comptar amb un sistema de beques i ajuts que pugui permetre això, que pugui permetre que estudiants, independentment de la família d'on proveninguin, puguin realment optar a una experiència d'aquest tipus.

Com molt bé sap, el conseller, la quantia de les beques del Programa Erasmus o de programes tipus Erasmus no permet finançar totalment aquestes estades, sinó una part molt petita. I en tenim l'exemple en altres països, i fins i tot aquí a l'Estat espanyol, també a altres comunitats autònomes, com poden ser Castella - la Manxa o com pot ser València, on es complementen, aquests ajuts, per poder possibilitar que estudiants procedents de famílies amb una renda baixa o relativament baixa també puguin beneficiar-se d'aquest tipus d'experiència.

És per aquests motius que des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi volem conèixer quins són els plans que té el seu Departament respecte a això.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Carles Solà, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies. Senyora diputada, efectivament, un dels objectius del Pla de govern 2004-2007 és augmentar la qualitat i la competitivitat del sistema universitari de Catalunya. Per tal d'assolir aquest objectiu s'ha previst un conjunt d'actuacions entre les quals cal remarcar el desenvolupament de mesures de foment i potenciació de la mobilitat d'estudiants.

Precisament en el marc de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, promogut pel Govern de la Generalitat, conjuntament amb les organitzacions sindicals i patronals, s'estableix que l'educació superior, i en particular l'educació universitària, ha de jugar un paper cabdal en l'adopció de polítiques que vulguin promoure l'adequada formació que requereix una ocupació de qualitat.

La internacionalització i l'adaptació a l'espai europeu d'educació superior són uns dels grans reptes del sistema universitari català dels pròxims anys. Podem ja anunciar que el Pla pilot Bologna de titulacions adaptades al futur sistema universitari europeu, pioner en tot l'Estat, tindrà l'any que ve una dotació pressupostària d'1,3 milions d'euros. Aquest Pla, que s'ha iniciat en el curs actual 2004-2005 i que es desenvoluparà fins al 2006-2007, ha de permetre que les universitats adquireixin experiència per a la successiva adaptació de tots els seus títols, i justament, un dels increments més destacats és el dels recursos per al programa de mobilitat Erasmus, per a les beques, per a l'ajuda complementària que també es fa a Catalunya, que l'any que ve augmentarà en un 61,11 per cent exactament.

En aquesta línia es preveu, també, el desenvolupament de programes interuniversitaris que prioritzin la internacionalització de les universitats catalanes i el disseny de plans d'estudis conjunts amb universitats d'altres països, que porten també a titulacions compartides. Un bon exemple d'aquestes actuacions és el programa Erasmus Mundus, de la Comissió Europea, 2004-2008, l'objectiu del qual és augmentar la qualitat de l'ensenyament superior a Europa per mitjà del foment de la cooperació amb estats tercers, particularment Amèrica Llatina, per tal de millorar el desenvolupament de recursos humans i promoure el diàleg i el coneixement entre pobles i cultures. Pla que hem reactivat des del Departament...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...i que ha tingut un èxit notable especialment per a la Universitat Politècnica de Catalunya.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per establir vies de finançament vinculades a l'assoliment d'objectius específics, per a les universitats públiques catalanes (tram. 310-00165/07)

La següent pregunta al consell Executiu és sobre els criteris per establir vies de finançament vinculades a l'assoliment d'objectius específics per a les universitats públiques catalanes. La formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el finançament de les universitats públiques catalanes, com molt bé sap, es determina a partir de l'aplicació del model de distribució, precisament del finançament de les universitats públiques catalanes, d'acord amb una moció que es va aprovar en aquesta cambra el dia 8 de juny de 2000 i que va ser aprovada per unanimitat de tots els grups.

Una part d'aquest finançament o d'aquest ajut o d'aquesta transferència és una part complementària i està lligada als objectius específics de cada universitat mitjançant el que podríem anomenar contractes programa o bé —a mi m'ha agradat fins i tot referir-m'hi— a vinculades a l'assoliment d'objectius específics.

En aquest sentit, nosaltres des del Grup Parlamentari volem conèixer quins són els criteris que ha fet servir el Departament i quins són els criteris que farà servir el Departament, si és que té previst canviar-los en els propers exercicis, per poder determinar aquesta part complementària.

També ens agradaria conèixer quin és el percentatge, en l'actualitat, que representa aquesta part complementària del finançament respecte al total, i si és igual per a totes les universitats, i si també el Departament té previst anar incrementant aquest percentatge en futurs exercicis. Per nosaltres és important conèixer, per tant, quins són els criteris, quins són els plans pel que fa al percentatge respecte al total, i si actualment és igual per a totes i com tot això podria evolucionar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula per replicar.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, president. Il·lustre diputada, l'assoliment d'objectius específics s'articulen principalment, com vostè mateixa ha dit, a través de contractes programa entre el DURSI, el Departament, i cadascuna de les universitats. Està previst que aquests contractes programa continuïn essent l'instrument que utilitzarà el Govern per a l'assoliment d'objectius de millora de la qualitat de les nostres universitats, i preveiem que en el pròxim exercici 2005 el finançament lligat als contractes programa

ma s'incrementarà en un 15 per cent respecte de l'any 2004.

Addicionalment als objectius específics de cadascuna de les universitats, que s'estableix en els seus contractes programa, mitjançant el pressupost 2004, ja es va preveure posar a la disposició..., s'ha posat a disposició de les universitats un finançament addicional de 19,9 milions d'euros, vinculats a la millora de la recerca i a noves accions de millora de la docència i de la gestió de les universitats que han de dur a terme.

Pel que fa als contractes programa, fins ara es dedicava un 2 per cent, aproximadament, de recursos totals distribuïts del model de finançament de les universitats públiques. De cara al pressupost de l'any 2005 hi haurà un increment important: passarem al 10 per cent dels recursos totals distribuïts del model.

L'aposta dels contractes programa té com a objectius principals millorar aspectes cabdals de la formació i l'aprenentatge, la recerca i la transferència de tecnologia, el foment de la internacionalització de les universitats catalanes, incloent-hi lògicament la mobilitat, la vinculació de la universitat en el seu territori, la gestió de recursos, així com l'adaptació a les tecnologies de la informació i la comunicació, la millora de les capacitats lingüístiques tant de la llengua pròpia del país com de les llengües oficials de les universitats, amb una aposta decidida per l'anglès com a eina de comunicació que actualment és en el camp de la recerca i de la societat del coneixement, sense oblidar òbviament les altres llengües que integren el bagatge cultural europeu.

Totes aquestes mesures estan parametritzades, quantificades i amb uns objectius concrets, en funció dels quals es realitza finalment l'atorgació de recursos econòmics.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'elaboració del mapa universitari i del seu calendari (tram. 310-00166/07)

La següent pregunta sobre l'elaboració del mapa universitari i del seu calendari, que també la formula la diputada senyora Pilar Díaz, és adreçada al conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Té la paraula.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Des de fa molt temps, honorable conseller, hi ha una forta preocupació en la comunitat universitària, principalment per part del personal acadèmic, per la manca de mapa universitari. Aquest va ser un reclam durant molts anys que es va fer a l'anterior Govern, però que, doncs, no va voler escometre, i per nosaltres el mapa universitari també té molta relació amb el que és la programació desprogramació universitària en què a l'hora de programar, doncs, potser

no s'ha necessitat prou valentia, però a l'hora de desprogramar sí, i tampoc vam trobar signes de prou valentia com per fer-lo.

Pensem que des del Departament, després d'escometre temes molt importants i molt urgents –com, per exemple, la creació de la Mesa d'Universitats, que celebrem per la rapidesa i també per com s'ha fet i com s'ha constituït, i per nosaltres realment representa una gran satisfacció–, ara probablement és el moment de començar l'elaboració, el disseny de temes que també preocupen molt la comunitat universitària i evidentment també preocupen molt el nostre Grup Parlamentari, com és l'elaboració del mapa universitari, de tenir un mapa universitari clar i de tenir un futur clar per a les universitats públiques catalanes.

En aquest sentit, la pregunta realment és molt concisa i molt clara: quins són els plans del Departament respecte a això i quin és el calendari pel que fa a l'elaboració d'aquest mapa universitari?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, president. Il·lustre diputada, per tal de definir un mapa universitari que respongui a la realitat de la demanda social del país, s'ha previst, en primer lloc, avaluar la situació actual dels diferents estudis universitaris i les noves necessitats socials de titulats i titulades universitàries, i definir noves propostes que responguin a aquesta realitat i necessitat de Catalunya, tenint en compte alhora el procés de convergència europea i la lliure circulació de professionals a la Unió Europea, a més a més de l'evolució demogràfica.

Aquesta avaluació haurà d'incloure una anàlisi comparativa de la realitat dels estudis universitaris a la resta del Estat espanyol i a Europa. Es durà a terme en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya, és duu a terme realment ja en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya, i amb la intervenció de persones expertes.

Aquest procés preveu de manera destacada promoure l'equilibri territorial en un marc d'eficiència en la utilització dels mitjans materials i dels recursos humans del sistema universitari de Catalunya, dels costos econòmics i llur finançament.

Es preveu també, d'una banda, fomentar l'ús de metodologies d'innovació docent per a l'aprenentatge, procurar la formació integral de les persones, com ja s'ha dit anteriorment, i contribuir al desenvolupament de la formació al llarg de tota la vida, i, de l'altra, establir mecanismes que facilitin la vinculació entre la formació professional especialitzada i els estudis universitaris.

En definitiva, es preveu que el proper dia 16 d'aquest mes de novembre la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya proposi els criteris per a elaborar la pro-

gramació universitària, i que, finalment, després del vistiplau de la Direcció General d'Universitats i de la mateixa Junta del Consell Interuniversitari, la programació s'aprovi abans de l'1 de gener de 2005, previsiblement el 21 de desembre.

A partir d'aquest moment i fins a l'1 de març del 2005, les universitats podran enviar les propostes de programació que hagin estat aprovades al Consejo de Coordinación Universitaria, per tal que doni el vistiplau als plans d'estudi.

És d'esperar que aquesta programació per al curs 2005-2006 sigui limitada, perquè aquestes titulacions seran les darreres que s'implementaran en el sistema de titulacions establert els anys noranta, ja que hi ha un nou real decret de grau, que és probable que s'aprovi definitivament entre desembre d'enguany i gener de l'any vinent, que establirà, estableix, de fet...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...les noves directrius generals comunes a què s'hauran d'adaptar els nous plans d'estudi. Hi haurà, per tant, un *impasse* d'un parell d'anys en la programació.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre si hi ha prevista una moratòria de la Llei 5/2003, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata en la trama urbana (tram. 310-00187/07)

La següent pregunta és sobre si hi ha prevista una moratòria de la Llei 5/2003, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata en la trama urbana. La formula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la Llei 5/2003, sobre la prevenció d'incendis forestals a les urbanitzacions sense continuïtat immediata en la trama urbana, estableix l'obligació de l'ajuntament de realitzar un plànol de delimitació per determinar les urbanitzacions, les edificacions i les instal·lacions afectades per aquesta Llei –un plànol que s'hauria hagut de realitzar dintre dels sis mesos següents a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, és a dir, el maig del 2003–, així com la presentació d'un pla d'autoprotecció de les urbanitzacions afectades dins dels sis mesos següents a l'aprovació del plànol de delimitació abans esmentat.

Com veiem, lleis, se n'han fetes, en l'anterior legislatura i en els anteriors governs, moltes, que sovint s'han

incomplert, massa sovint, i no s'han dotat dels recursos necessaris. És a dir, no sabem si val la pena fer tantes lleis per acabar-les incomplint.

Jo i vostè, senyor conseller, de benestar, no hi entenem massa i no sabem exactament les que es poden haver incomplert en benestar, però en el nostre àmbit, en el del medi ambient, sabem que la Llei 6/93, de residus, s'ha incomplert reiteradament, que s'ha incomplert la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, la Llei d'accés al medi rural, la Llei d'urbanisme, i fins i tot el Pla territorial general de Catalunya.

Per tant, per incomplir lleis, diguem-ne, se'n podrien fer moltes, però creiem que el que val la pena és de mica en mica, i dins dels recursos i mitjans que tenim, anar fent-les complir. Estem segurs que és la línia del Govern en aquest sentit.

Actualment, de les 1.097 urbanitzacions existents a Catalunya, només 181 han presentat l'esmentat pla d'autoprotecció que la Llei obliga a tenir. A més, recalcar que moltes de les urbanitzacions mancades de pla estan situades en zones d'alt risc d'incendi forestal.

Per aquests motius, Esquerra Republicana de Catalunya ha copsat l'opinió de diversos ajuntaments d'arreu de Catalunya, alguns d'aquests dins les jornades celebrades a Maçanet de la Selva sobre el finançament de mesures legals de prevenció d'incendis a les urbanitzacions, que s'han posicionat per una moratòria de l'esmentada Llei i recursos econòmics per a l'efectiu compliment de la mateixa Llei. Hi insistim, doncs: està bé que hi hagi les lleis, però el que cal és dotar de recursos.

Per tot això, honorable conseller, volem saber si es té previst, per a la Llei 5/2003, l'aprovació del desenvolupament reglamentari d'aquesta o l'atorgament d'una moratòria de l'esmentada Llei, que en qualsevol cas hauria d'anar acompanyada de la reserva de la dotació pressupostària necessària que permeti als ajuntaments afectats comptar amb els mitjans econòmics necessaris i adequats per permetre fer front a les despeses de planificació i implantació de mesures de prevenció dels focs a l'entorn de les urbanitzacions.

Si és així, quins són els recursos previstos i el calendari que ha de permetre una ràpida però racional adequació a la Llei per part dels municipis. Per tant, saber si tenen previst donar un cop de mà als ajuntaments perquè puguin complir la Llei com caldria.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, el Departament durant els mesos anteriors a la campanya d'estiu ja va tenir contacte, juntament amb el Departament d'Interior, amb una sèrie d'ajuntaments

que ens feien arribar la preocupació bàsicament per tres aspectes de l'aplicació d'aquesta Llei: els problemes tècnics, físics, de configurar aquesta franja de protecció, en especial, en zones d'orografia difícil; problemes econòmics, de com fornir els recursos atesa la dificultat de poder cobrar les taxes corresponents als parcel·listes, i problemes jurídics de temes de servitud i de com imposar aquestes actuacions sobre els propietaris dels terrenys.

Malgrat tot, les nostres dades no són tan escadusseres com les que vostè ha referit; les meves dades parlen del voltant d'un 35 per cent de les urbanitzacions que disposen de franja de protecció perimetral. I el que ens varem emplaçar en aquest moment va ser que, passada la temporada, concretament tenim data per a l'11 de gener, convocarem les entitats municipalistes per, juntament amb els grups que s'havien configurat de municipis afectats, examinar l'experiència d'aquest estiu i veure com podem actuar.

Nosaltres proposarem les següents línies d'actuació. Primer, perquè és un dels aspectes essencials, doblar –doblar–, com a mínim doblar, en el període 2005-2006, les ajudes econòmiques, que en l'anterior període van ser de 204.865 euros, i incrementar el preu unitari, que és molt important també, perquè sabíem que l'ajuda per unitat de mesura no era suficient. Per tant, doblar aquest import.

I d'altra part, plantejar-nos un desplegament reglamentari com a primera mesura per flexibilitzar el període d'adaptació, és a dir, de tal manera que permeti als ajuntaments disposar d'un termini legal o en aquest cas reglamentari per ajustar-se millor a l'adaptació.

Però, més enllà, el que els proposarem serà la creació d'un grup de treball per veure quines modificacions legislatives s'haurien d'introduir per resoldre aquests problemes econòmics, de cobrament de les taxes, i jurídics, d'establiment de les servituds, per fer possible el que volem amb aquesta normativa, que és, en definitiva, que les urbanitzacions sense continuïtat en els nuclis urbans estiguin protegides.

És a dir, recursos, reglament com a situació transitòria per incrementar els terminis per actuar i possibilitats d'adaptació legislativa a partir de l'experiència de les dificultats que ens hem trobat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el desplegament reglamentari de la Llei 15/2002, d'ordenació vitivinícola (tram. 310-00267/07)

La següent pregunta és sobre el desplegament reglamentari de la Llei 15/2002, d'ordenació vitivinícola. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bertomeu Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, tots los presents som conscients de l'aprovació de la Llei 15/2002, del 27 de juny, referent a l'ordenació vitivinícola. La producció vitivinícola és un dels components més importants del sector agrari català. Lo Llibre blanc del sector agrari proposava l'elaboració d'una llei que estructurés el sector vitivinícola amb la finalitat de conservar i millorar la qualitat dels productes i garantir la singularitat i l'especificitat de les comarques vinícoles, on la vinya i el vi són elements substancials que vertebraven el territori i bona part de la societat.

L'objectiu d'aquesta Llei fou crear instruments vàlids que servesquen perquè el sector pugui encarar el futur de les denominacions d'origen qualificades, les indicacions geogràfiques, els vins de taula, els vins de la terra i les denominacions d'àmbit geogràfic més reduït amb garantia d'eficàcia, tant des del punt de vista social com des de l'econòmic i el professional.

Una altra finalitat de la Llei és la protecció dels consumidors, destinataris finals dels vins. I, per tant, té per objectiu la preservació de la qualitat dels productes vinícoles mitjançant l'aval que els confereixen les denominacions d'origen; aval que garanteix i certifica la procedència dels raïms, els mostos i els vins, l'elaboració, l'envelliment, l'embotellament i l'etiquetatge, amb uns procediments de control de la qualitat perfectament definits i regulats.

Al *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* del 29 de maig de 2002 es pot comprovar la satisfacció de tots els grups parlamentaris per l'aprovació d'aquesta Llei, que indiquen que era un dia important per al món agrari i també per al Parlament per comptar amb el consens de tots els grups parlamentaris. Es va comptar durant la sessió amb la presència dels presidents de les onze denominacions d'origen de Catalunya, motiu pel qual tots els grups parlamentaris van aprofitar per agrair la seua presència i reconèixer que el sector va treballar prèviament, que va fer arribar les seues propostes a través d'un estudi de tècnics; per tant, era una llei més tècnica que política, i els principals protagonistes van ser lo mateix sector.

Honorable conseller, aquesta Llei va entrar en vigor lo dia 9 d'octubre del 2002. Estem esgotant l'exercici 2004 i resta pendent l'aprovació d'una normativa.

Per tant, li pregunto: quines són les previsions del Govern de la Generalitat pel que fa a l'aprovació de la normativa de desplegament reglamentari de la Llei 15/2002, del 27 de juny, d'ordenació vitivinícola?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, és cert que la Llei va ser aprovada per unanimitat i amb tot lo consens

dels presidents i de les denominacions d'origen, però també és cert que d'alguna forma alguns sectors del vi van impugnar aquestes aprovacions, de la denominació d'origen Catalunya i les denominacions d'origen en el seu inici. Per tant, ha estat un procés llarg, que nosaltres vam trobar, amb un procediment jurídic que ens bloquejava l'aprovació d'aquestes denominacions d'origen. Hem treballat des del principi, hem fet possible que aquests reglaments fossin corregits i posats al dia i que no tinguessen cap pega de tipus legal i que tothom hi estigués d'acord.

Jo comparteixo amb vostè que el paper que canvia la Llei en relació amb el sector és la implicació del mateix sector a autoregular-se, implicar-se i fer-se responsable, en definitiva, del bé del sector. I, per tant, tot aquell procediment que s'havia encetat amb lo tema de la reconversió de la vinya havia de ser regulat, fins i tot en la seva producció, en les seves condicions de qualitat, fins i tot en les seves sancions, pels consells reguladors i les denominacions d'origen.

Ara estem en el tràmit final dels reglaments, els reglaments que han estat a informació pública i que donaran lloc a la denominació d'origen, a l'aprovació definitiva dels reglaments d'aquestes denominacions d'origen. Caldrà fer llavors un esforç enorme perquè aquestes denominacions d'origen imposin el seu criteri de qualitat a tots els seus viticultors. I que puguem, amb la denominació d'origen Catalunya, determinar que aquelles denominacions de més prestigi o de més possibilitats de comercialització tinguin el seu marc separat del que és un vi de taula o d'un vi d'un consum més normal, diguéssim, més generalitzat.

Estem..., l'Incavi, sap vostè que hi està treballant a fons i que molt aviat..., pensem que en aquests moments estem en la recta final. Hem superat totes les barreres, diguéssim, procedimentals, jurídiques que estaven en marxa, i espero que el Consell Assessor de l'Incavi podrà portar a la Comissió Jurídica Assessora ben aviat aquests reglaments i podrà aprovar-se abans de final d'any el reglament de la vinya, i, per tant, aconseguir que aquestes onze denominacions d'origen comencin a fer la seva feina.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Amb això hem acabat el torn de preguntes...

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 300-00308/07)

Reprenem el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner. En nom del Grup de Convergència i Unió, la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'interpel·lem avui en relació amb un

dels temes que són uns dels temes més emblemàtics o, com a mínim, vostès ho han plantejat així, de l'acció del nou Govern de la Generalitat.

De fet, vostè ja en la seva primera compareixença, en la Comissió de Política Territorial, ens plantejava la necessitat d'impulsar un pla adreçat a la protecció del litoral català. De fet, amb relació a l'objectiu, nosaltres no podem fer cap altra cosa que estar-hi radicalment d'acord. De fet, l'anterior Govern, el Govern de Convergència i Unió ja va avançar, amb relació a aquesta matèria, elaborant uns treballs preliminars, però, en tot cas, en parlarem. La coincidència és que en aquests moments el litoral constitueix, en la Catalunya actual, un espai d'interès crucial, fonamental, per moltes raons, però permetin-me que en destaquí com a mínim tres. La primera és que s'hi concentra una bona part de la població del país. De fet, la part més important de la població del país des d'un punt de vista quantitatiu. Segon, la seva creixent vulnerabilitat fa que calguin mesures específiques de protecció amb una doble finalitat. Primer, preservar el seu valor ecològic, i, en segon terme –i aquest no volem oblidar-ho–, mantenir la seva capacitat de generació de riquesa en condicions sostenibles, i d'acollida de la població amb qualitat de vida. I, en tercera instància que, evidentment, la zona costanera, el litoral català és un factor d'atracció turística i, per tant, també, de generació de riquesa.

Com li comentava abans, a l'inici, al 2003 es va iniciar per part del Departament de Política Territorial, aleshores de Convergència i Unió, els treballs previs per a la protecció urbanística del litoral català. Partint d'aquells treballs intuïm o ens agradaria creure –vostès han concretat– com a mínim, dues normes. Una ja està en un procés bastant avançat, l'altra està en un procés encara inicial: el Pla director urbanístic del sistema costaner.

La protecció urbanística ha de ser un primer pas per tal de disposar d'una estratègia de gestió integrada de la zona costanera. Aquest, diguem-ne, seria l'element d'acord; la voluntat comuna, compartida, de protegir el litoral català. Però amb aquesta afirmació de disposar d'una estratègia de gestió integrada de la zona costanera, és quan comencem a discrepar amb el Pla que vostès han elaborat.

Per què? Perquè creiem que, si bé l'objectiu és correcte, si bé la filosofia és adequada, els mitjans que vostès han emprat, i, sobretot la concreció final, no hi podem estar, ni molt menys, d'acord.

Quin era el nostre plantejament? Li ho resumiré en cinc objectius. Primer: consolidar els espais no urbanitzables del litoral amb l'adopció de mesures per impedir la seva futura transformació urbanística. Dos: establir criteris d'integració ambiental dels espais ocupats. Tres: crear unitats de protecció amb sentit territorial i ecològic i dotar-les d'instruments de gestió –i aquí hi ha una de les diferències fonamentals, essencials del què vostès han fet, del què nosaltres proposàvem. Quart: una altra diferència rotunda, fomentar el diàleg institucional i social. I cinquè: establir els mecanismes de cooperació entre la Generalitat i l'Administració local.

I vostès, senyor conseller, han anat pel camí del mig; han anat per la via més fàcil, més còmoda, més senzi-

lla, menys eficaç, que és, des d'un despatx –i em permet dir-li-ho així i ho lamento, atesa la seva ascendència territorial gironina–, des d'un despatx de Barcelona, vostès han decidit com havia de ser aquesta protecció del litoral, sense tenir en compte la realitat de cadascun dels sectors que pretesament havien de protegir. Han optat per aquesta línia dels cinc cents metres, sistemàtica, i, a través d'un mecanisme absolutament confús, de classificar i d'atorgar diverses categories al sòl no urbanitzable costaner, que enlloc no expliquen a què responen.

No ho expliquen; no expliquen quins usos ha de tenir un sòl C1, quins usos n'ha de tenir un C2 i un C3, no ho expliquen enlloc. I això fa que, home, ens plantejem una seriosa acusació d'arbitrarietat a l'hora de plantejar això.

Enlloc de catalogar els espais, cadascun dels espais que caldria, en el territori, en el litoral, vostès han dit, tractarem tot igual, de la mateixa manera, de manera homogènia. Un excés de visió centralista de les coses, que fomenta el desequilibri territorial; perquè vostès no plantegen cap mesura en aquells municipis que ja tenen més que exhaurit el seu sòl, cap ni un. Després de..., si em permet, després de l'actuació en l'àmbit de Barcelona, de la ciutat de Barcelona, amb el Fòrum. Escolti: vostès no plantegen res per corregir aquesta situació. Hi ha una part del país que diu: «Miri, escolti, ja han arribat a temps, vostès ja han fet tot el que havien de fer; escolti, nosaltres no plantegem cap mena d'actuació.»

No estableixen cap mecanisme de gestió; estableixen que hi haurà limitacions en el territori, però no ens diuen cadascuna de les àrees que hauria de ser pretesament protegida, quin mecanisme de gestió hi ha. L'altre dia ens venia tot un municipi, el municipi de Cubelles, al Garraf, tots els grups municipals han subscrit un acord, una moció, i diuen: «Escolti, quin sentit té que no comptin amb nosaltres a l'hora de fer-ho o que protegeixin uns terrenys que hi ha darrere exactament del nucli urbà, que bàsicament és un espai que, si no s'hi actua, si no s'hi inverteix, si no es fan coses, quedarà sotmès a la marginalitat i a la degradació.» I vostès no han plantejat absolutament res d'això.

No han dit quina era l'alternativa. Han plantejat la no-gestió, una foto: a partir d'ara no es pot fer res en relació amb aquest tema. No, no, però és que nosaltres no plantegem això, plantegem recuperar les zones que poden ser recuperades, a través de mecanismes potents de gestió. I des d'un punt de vista econòmic, què ens diuen? «Home», destinarem, durant tres anys, 600.000 euros cada any. Si es fan números molt, molt ràpid del què vostès plantegen, escolti, no arriba ni a 16 euros per hectàrea. Així és realment com es vol fer una política operativa de protecció del litoral, impedint que no es pugui fer res de manera generalitzada, però renunciant als mecanismes concrets de gestió.

Hi ha massa interrogants en la seva actuació. I m'agradaria que en la seva intervenció vostè em pogués respondre alguna de les preguntes que té el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que responen, en molt bona mesura, al que ens estan demanant des del territori. Quins criteris s'han establert per determinar cadascuna de les categories i subcategories de sòl?

Segon: té sentit que el Pla director urbanístic del sistema costaner modifiqui un pla territorial parcial que ja ha estat aprovat, com per exemple, el de les Terres de l'Ebre? Té sentit que hi hagi una mesura tan contundent, tan categòrica quan els altres plans no estan elaborats, i vostès amb una resolució en el debat de política general ens diuen que fins al 2007 que ens n'oblidem de veure els plans territorials aprovats? Quins mecanismes de gestió té previst el Govern per a cadascun d'aquests espais? Davant de la no-gestió, davant d'«aquí no ens movem», nosaltres el que demanem és una actuació efectiva, potent, de poder negociar amb tot el sòl, el no urbanitzable, però també l'urbanitzable delimitat i no delimitat i fins i tot el sòl urbà. Vostès no ens diuen res d'això. Quin diàleg ha plantejat amb la societat civil?, i sobretot amb el Govern local, han plantejat un pla d'imposició, no de concertació. I la protecció del litoral, o es planteja des de la concertació amb el món local, o, escoltin, vostès hauran fet una protecció nominal, però no una protecció real.

Quina participació han tingut la resta de departaments del Govern? Escolti, el senyor conseller de Medi Ambient em sembla que no s'ha assabentat absolutament de res amb relació a aquesta matèria. És així com vol fer una gestió realment integral? Aquí el que hi ha són dos models, i ens agradaria poder arribar al punt de consens. Un model de concertació, que és el que prediquem des de Convergència i Unió, davant d'un model d'imposició; un model de gestió davant del seu model de rigidesa; un model de tenir en compte les realitats diferenciades i coherents de cada zona del territori o model d'uniformitat? Del regle al compàs, des d'un despatx de Barcelona. El model de l'estudi davant del model de l'arbitrarietat; el model de l'ordenació integral, tenint en compte infraestructures, tenint en compte corredors biològics davant del model d'ordenació fragmentària que vostès ens plantegen. Són massa preguntes amb massa poques respostes per a un tema tan fonamental. Esperem que en la seva primera intervenció el conseller sigui capaç de desvetllar totes i cadascuna d'aquestes incògnites.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Per a la seva resposta té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats: amb un to relativament seriós, senyor Rull, vostè ha acabat de fer una interpellació, amb perdó, esperpèntica, esperpèntica. (*Remor de veus.*) És a dir, fixin-se bé. Fixin-se bé..., la seva conclusió última és un devessall de retòrica i d'adjectius que no porta enlloc. Parlem en plata. Hem de parlar de model a model. Si hem de parlar de model a model, hem de parlar, no d'uns suposats objectius d'un suposat pla, del qual, com a molt, hi havia alguns estudis cartogràfics, i no gaire res més avançat, però cap dels criteris que avui

vostè ha enunciat sobre una base que significa, amb tota claredat, una construcció teòrica i retòrica «ex-post», diu: «Ara que ja ho tenim i l'han fet, allò que nosaltres no teníem i no sabíem com havíem de fer, ara direm en quin marc i amb quins criteris nosaltres potser l'hauríem fet...», però no el van fer.

La primera qüestió és clarament aquesta: nosaltres l'hem fet i vostès no van ser capaços de fer-lo. Per tant, el debat no és entre un model teòric retòric, suposat, presumpte, desconegut, mai publicat, no ensenyat per ningú, i un model real, concret en tràmit i en exposició pública i en discussió amb el món local, i amb la societat civil, digui el que digui vostè –digui el que digui vostè. I llavors, la veritat és que la proposta a la seva discussió té clarament una contraproposta: el model és el model heretat conegut, real, físic, material... (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) Allò que toquem i tenim, i el model teòric, plantejat i definit en el Pla director del litoral. Quina és l'herència? Què és allò que vol abordar? Què és allò que, en paraules de vostè, tenia un excés de vulnerabilitat? En què residia la vulnerabilitat de la no-planificació? Sap en què residia i en què consistia? La política del deixar fer, deixar passar.

Que passi allò que Déu vulgui amb consentiment per omissió de qui tingui l'autoritat per evitar-ho, i que, per tant, allò que el Pla director intenta regular per definició, aparegui en l'herència rebuda de vostès com una contradicció en els seus propis temes. Diu: «Ah!, han fet un pla que és tan restrictiu, que és tan regulador, que és tan intervencionista, que és tan d'imposició, que és tan de dalt cap a baix..., que no deixen marge per a res.» En els sòls no urbanitzables i en els urbanitzables no delimitats. O és que no és per definició que en el sòl no urbanitzable no s'hi pot fer res d'allò que entenem com a procés urbanitzador? I com és que ho havien consentit? I com és que ho havien tolerat? I com és que s'havia produït l'esquitxada? I com és que havia proliferat l'ocupació de l'espai no urbanitzable d'una forma indiscriminada? I com és que era absolutament imprescindible i necessari fer aquest Pla director? Per quin grau de condescendència concreta calia fer aquest Pla director?

Després, naturalment, parlarem de les qüestions en positiu, dels instruments de gestió i de les respostes concretes a problemes concrets, però hem de contraposar dos models que són un model conegut acumulativament durant vint-i-tres anys que ha produït el resultat que coneixem? Quin és el resultat? Aquí el teniu. Què podem fer? Alguna cosa per arreglar-ho, per corregir-ho, per apuntar en una altra direcció, per insinuar algun canvi, per deixar clar que la ratlla dels cinc-cents metres no és una ratlla fictícia des de la ratlla de l'horitzó per, a partir del litoral, dir «fins aquí i prou». Perquè, quan es concreta el Pla, en la seva aprovació inicial, té tants accents, tants matisos, tanta sensibilitat, tants racons en els quals s'amplia la línia dels cinc-cents metres cap al sòl no urbanitzable d'espais no protegits pels espais PEIN i a protegir per connectar-hi, que allò que hem fet –que allò que hem fet– és, justament, un intent de superació d'un model heretat que tenia molts defectes, no tant en positiu, per afirmació –no era un model explícit, no era un model manifestat–, sinó que era un

model implícit, era el model de la condescendència i de la omisió.

Bé, I, davant d'això, el Govern tramita un instrument, previst en la Llei, amb una tramitació impecable i no conclosa –amb una tramitació impecable i no conclosa. I, a més a més, tramita diferenciadament dos instruments per deixar clar que en la definició de com aquell instrument, que per llei se'n diu «Pla director urbanístic», ens permetrà regular supramunicipalment i d'intervenir en el sòl no urbanitzable, té una tramitació que és: primer, d'audiència prèvia, de consulta, de fixació de criteris i objectius, de consulta en el món local d'aquests criteris i objectius, d'audiència pública, de presentació d'allegacions, que té, després, la seva tramitació a la Comissió d'Urbanisme de Catalunya que –no sé si és que no s'hi senten representats– aprova per unanimitat aquests criteris i objectius. I diu: «Anem a fer bé allò que ens està proposant el Govern, que considerem que és bo, que és positiu, que és favorable i que respon a una problemàtica molt concreta del litoral català en l'àmbit», hi torno a insistir, «del sòl no urbanitzable –del sòl no urbanitzable– i de l'urbanitzable no delimitat –no delimitat.»

Per tant, amb un interès per, deixi'm-ho dir, ras i curt, amb una enorme simplicitat, però jo crec que amb molta eficàcia, si el paisatge és un valor patrimonial essencial del turisme i de l'economia del país en el seu conjunt, aquest Pla director és una eina imprescindible per corregir algun dels defectes d'una evolució perversa de l'ocupació del litoral i del territori en l'àmbit de tota la costa catalana, de nord a sud.

I, en conseqüència, la gran pregunta, la qüestió de fons és, a la vista de la seva interpellació, una pregunta alarmant, preocupant: «Què està protegint la seva interpellació? El territori? –el territori?–, el món local? Algun món local o alguns interessos inconfessables?»

Senyor Rull, en el fons jo he arribat a la conclusió que, de fet, vostè intenta una desacreditació radical d'un instrument de primeríssima línia per protegir i ordenar el litoral català i que ho fa sota una parafernàlia i un embolcall d'una suposada bona disposició cap a la major participació, però que en el fons oculta la raó de fons per la qual vostè formula la interpellació que és l'intent de defensar determinades legitimitats, només suposades, per continuar intervenint en el litoral sense ànim de protegir-ne els espais que avui encara queden verges i naturals, disponibles per sumar-se al patrimoni natural i cultural d'aquest país.

Aquesta és la meva impressió, amb tota sinceritat, amb el benentès que, vista tota la seva disquisició, no he sabut veure cap contraposició de model real, contra el model proposat, sinó que el model real, si ens atenem a la realitat, no respon per a res a cap de les seves bones intencions desmentides sistemàticament per vint-i-tres anys de mala gestió.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Il·lustre diputat, senyor Josep Rull, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, escolti, l'argument del discurs retòric és el que empra cada vegada de cada vegada amb relació a les interpellacions que li fa aquest diputat, i, sobretot, renuncia a entrar en el fons de la qüestió, com a mínim, en les preguntes que en una interpellació, legítimament, se li poden fer.

Escolti, la discussió és entre fer-ho bé o no fer-ho bé. La discussió és entre ser eficaç en la protecció del litoral o fer com... Vostè coneix un ball brasiler que es diu capoeira?, que és una gran gesticulació però que no porta absolutament enlloc. Doncs, escolti'm, vostès, el que plantegen amb això, ho torno a repetir, és una protecció estrictament nominal, però no verbal. Deia: «Home!, quin és el punt de partida?» Perfectament millorable. I per això en la Llei de l'urbanisme Convergència i Unió va plantejar la necessitat d'incorporar una nova figura que són els plans directors urbanístics, que entre altres coses li permeten fer això.

Actualment, el 39,64 per cent del litoral català es troba sota protecció de la figura del Pla d'espais d'interès natural; el 8,16 és sòl no urbanitzable de molts ajuntaments que han decidit, ells, renunciar a actuar. I vostè intenta donar lliçons d'alguna cosa a Convergència i Unió? Vostès, que són els reis de l'especulació? (*Remor de veus.*) Escolti'm, què han fet a Barcelona –què han fet a Barcelona? Què han fet en tota la zona del Fòrum? Han ocupat l'espai per terra, mar i aire, si em permet, com diu, el senyor Puigdomènech, amb Diagonal Mar; amb el Fòrum, que ha aconseguit recuperar espai al mar, que és una cosa pràcticament sense precedents; amb el Port Vell... (*Veus de fons.*)

Escolti..., o aquesta actuació en el litoral no té també alguna coresponsabilitat per part d'un partit polític que com a mínim governa una part molt important d'ajuntaments d'aquest país? Escolti, no parli en tercera persona, senyor Nadal, que no és creïble, gens creïble. Escolti, no ens vingui amb plantejaments virginals. Aquí estem per resoldre els temes i per aplicar una estratègia que sigui eficaç. I vostè em diu: «No, escolti, nosaltres ja en parlem amb els municipis.» No tenen aquesta sensació. Perquè en la seva actuació, sap quin és el moment de trencament d'aquest possible acord amb el món local que hauria anat molt bé per fer el que estem a punt de fer? És en el moment en què vostès plantegen els criteris de la Comissió d'Urbanisme, però, entre els criteris i els plans no hi ha res a veure. Els criteris nosaltres també els compartíem, i vam presentar una proposició no de llei en aquest Parlament, justament, demanant que s'anés més enllà; però és que entre els criteris i la concreció final, escolti, hi ha una diferència absolutament abismal. Per què?

Expliqui exactament com funciona aquest mecanisme, aquest plantejament, que és: vostès renuncien actuar sobre la segona línia. Què ens diuen? Ens diuen cinc-cents metres i s'inventen un nou concepte que són les unitats territorials de regulació que permeten entrar més enllà de cinc-cents metres, però els municipis de segona línia no hi fan absolutament res. Com volen protegir els corredors biològics, per exemple, si només actuen en els municipis de la primera línia de costa?

Hi ha massa interrogants que li torno a repetir que vostè no ha estat capaç de poder-los resoldre. Diu: «Quin és el seu model, teòricament, diguem-ne, ideal amb relació a aquesta matèria?» Jo li ho he dit al principi, i ho resumeixo en tres temes, que són els que fonamentaran la Moció subsegüent.

Primer, crear unitats de protecció en sentit territorial i ecològic i no des d'un regle i un cartabó a Barcelona; conèixer el territori; adaptar-se al territori; catalogar els espais que creiem que val la pena de protegir i invertir-hi: Fluvià Nàutic, Pinya de rosa, la platja del Castell... Això és una acció potent, és una acció, la que va fer l'anterior Govern, no simplement plantejar el tema sobre un mapa.

Parlar amb els municipis, i li poso dos exemples de municipis governats per Convergència i Unió: Roses i Lloret. O no hem desclassificat sòl urbanitzable en aquests moments? Què demanen? Demanen ajut del Govern, no demanen que el Govern, desconeixent la seva realitat, digui on poden fer coses i on no en poden fer. El discurs estrictament nominal l'està plantejant vostè.

I, en darrere instància, establir aquests mecanismes de cooperació entre la Generalitat i l'Administració local. En la Moció subsegüent nosaltres plantejarem tots i cadascun d'aquests elements.

Escolti, vostè té la possibilitat de fer bé les coses, no amb una actitud virginal, sinó amb una actitud de Govern responsable. Facin-ho.

I una última darrera reflexió: no ens ho creurem fins que en els pressupostos de la Generalitat vostès no siguin capaços, també en aquesta matèria, d'intentar traduir amb capacitat econòmica bons desitjos i retòrica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè planteja el tema Barcelona amb una rotunditat que no li és permesa, perquè m'està dient que tot allò que s'ha fet a Barcelona no fou aprovat pel darrer Govern de Convergència i Unió? Tot allò que s'ha estat fent a Barcelona durant el Fòrum no va tenir l'aprovació amb els instruments urbanístics corresponents, en la subcomissió de Barcelona per part de l'últim Govern de Convergència i Unió? I tant –i tant!

Ara, miri, vostè, per un costat, contraposa Barcelona –contraposa Barcelona– a la platja del Castell, Pinya de rosa i Fluvià Nàutic. Hi passaré, senyor Rull, només molt de puntetes, i no hi voldré passar més a fons. Però, u, Fluvià Nàutic han suspès, però han deixat el problema allà i no van resoldre res. És a dir, qui ho haurà de resoldre, qui ho haurà de pagar, qui ho haurà d'enderrocar, qui ho haurà d'ordenar, qui haurà de, més enllà de la suspensió aleatòria produïda, trobar la solució concreta d'un problema concret, que, naturalment, serà

objecte de total desclassificació, enderroc i recuperació patrimonial per a la collectivitat, serà de zero l'actual Govern.

Pinya de rosa, que va ser objecte d'una llei conjunta promoguda per tots els grups d'aquesta cambra, és també un tema, avui, encara no resolt. Tant no resolt, senyor Rull, que avui penja l'Hospital de Blanes, construït i acabat, d'una solució no conclosa i no adequada del tema de Pinya de rosa. I, qui ho haurà de resoldre? Qui ho haurà de resoldre? Ho haurà de resoldre aquest Govern.

I l'únic tema que han acabat bé és la platja del Castell, tan bé l'han acabat que el van pagar a un preu impensable. Amb sentències de tribunals acreditant que allò era sòl no urbanitzable, vostès en van pagar allò que no era raonable.

Però, dit això, és igual. Fixi's bé, passem sobre aquests tres punts que serien la mostra emergent del model que vostè proposa. No tingui por, ja ho arreglarem –no tingui por, ja ho arreglarem. I, en canvi, respecte a tot allò altre li he de dir, amb tota sinceritat, que el model general que planteja el Govern és molt clar. Miri, en tot l'àmbit del Pirineu hi ha dos plans directores que hauran de garantir que tot el fenomen de l'excessiva ocupació de sòl i l'excés de consum de sòl en el territori sigui regulat, ordenat i reconduït adequadament en benefici d'un model turístic i del creixement econòmic; en l'àmbit del Pirineu.

En l'àmbit de la costa, els dos plans directores del sistema costaner, el del sòl urbanitzable no delimitat i el del sòl urbanitzable delimitat sense pla parcial. I, en l'àmbit de la segona línia de costa, del rere país, en un escalat que no va més enllà d'un any i mig tots els plans territorials establiran el marc, els criteris, les línies que permetran ordenar i regular aquest territori amb una mica de seny i amb un cert criteri de caràcter global i de país. I això s'ha fet, naturalment, en un procés de consulta als altres departaments del Govern, prèvia la tramitació del Pla director, en un procés d'audiència pública, en un procés d'explicació en el territori, en un procés d'allegacions obertes en els municipis que ara, abans que el conseller firmi l'aprovació definitiva del Pla director, abans de final d'any, haurà de ser objecte d'un informe favorable de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya en resolució de totes i cadascuna de les alegacions presentades, tants dels ajuntaments com de sectors afectats que amb raons diverses plantegen, per exemple, en l'àmbit dels usos agrícoles en la línia de costa, com un determinat tipus d'edificacions, per exemple, hivernacles, han de ser compatibles amb la protecció de la línia. I tot això...

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president. I tot això –tot això– és el que aquest Govern farà en un procés participatiu que ha estat, pel que fa a la tramitació, impecable, que no està acabat, que no hi ha cap dels presumptes conflictes d'àmbit local que vostè planteja resolt en el sentit que

no s'ha decidit com es respon a l'allegació i com es concreta el Pla director i la seva aprovació definitiva, i que serà en aquell moment quan tots plegats podrem jutjar amb quin capteniment el Govern ha posat les bases d'un futur millor per a aquest país, pel que fa al territori, la seva costa, el seu turisme i la seva capacitat de creació de riquesa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 300-00647/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els Pirineus que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formula l'illustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. En primer lloc, salutacions a una sèrie de càrrecs electes que ens acompanyen des de la tribuna: l'alcalde de Vielha, l'alcalde de Les, l'alcalde de Gavet de la Conca i el tinent d'alcalde de Rialp.

Senyor conseller, d'entrada l'he de felicitar, l'he de felicitar per la feina que va fer amb el Pla d'obres i serveis, que vostè va aconseguir, i fins i tot li puc dir que estic satisfet d'interpellar un conseller exalcalde pirinenc, que, d'alguna manera, hem estat companys durant uns anys de fatigues i feina; però no l'interpello pas, conseller Carretero, per afalagar-lo, ni per tirar-li floretes. L'interpello, bàsicament, per un seguit d'intervencions que ha fet vostè sobre la vegueria del Pirineu. L'interpello per demanar-li més prudència, més diàleg, més sensibilitat quan abordi els assumptes d'Aran i l'Alt Pirineu.

Parlem d'Aran. Vostè s'esbatussa, un cop i un altre, amb electes locals de l'Aran d'un signe i també de l'altre. Vostè vol fer entrar el clau per la cabota, que és fer entrar l'Aran a la vegueria de l'Alt Pirineu. I ells es fan cada cop més forts al voltant de l'article 3 de la Llei de règim especial d'Aran, la Llei 16/90. Des d'aquí li demano consens, entendre que per unes condicions històriques i lingüístiques concretes els aranesos són a Catalunya però no són catalans. Respecti, doncs, els drets dels aranesos i passem a parlar de l'Alt Pirineu sense l'Aran.

Miri, conseller Carretero, parlant de la vegueria de l'Alt Pirineu, si vol que li ho digui, trobo a faltar continguts i objectius –continguts i objectius–, i em sobra i m'avorreix un debat sobre la capitalitat que realment és antiquat. Vostè ha frivoltitzat el debat de la creació de la vegueria de l'Alt Pirineu, en comptes de parlar dels aspectes positius, dels potencials d'aquesta nova divisió que contempla l'especificitat de l'Alt Pirineu, de totes les possibilitats que té aquest territori, dels continguts que possibilita el fet de tindre un govern, una vegueria..., o sigui, del territori pirinenc. Com, per exemple, poder desenganxar de certs criteris urbanites els

habitatges socials al Pirineu, tractar de forma seriosa la continuïtat de la ramaderia extensiva i les possibilitats de la ramaderia ecològica a les nostres comarques.

Per cert, cal que estigui vigilant que les últimes fires de bestiar que s'estan fent a l'Alt Pirineu no siguin realment les últimes històricament, tal com va anunciar a Esterri d'Àneu a la Fira de Santa Caterina el president de l'Associació de Vaca Bruna, que va alertar els pagesos que podia ser que estiguessin assistint als funerals de les fires ramaderes de les comarques pirinenques.

La promoció industrial i agroalimentària, la diversificació i millora qualitativa de l'oferta turística... Tot això és del que penso que hem de parlar, d'això: la recuperació de nuclis abandonats al Pirineu fruit de l'abandonament que es va produir a la diàspora pirinenca dels anys seixanta... (*Veus de fons.*)

Bé. Toquem de peus a terra. I la viabilitat econòmica de la vegueria, senyor conseller? Què passarà si realment trenquem la Diputació de Lleida? Vostè ha fet números dels diners que aniran a la vegueria provinents d'aquests Fons de la Diputació? Perquè si alguna cosa té el pirinenc és que toca de peus a terra i primer els objectius són mesurar on som a nivell econòmic.

Però vostè, li ho torno a dir, no ha parlat de continguts, no ha parlat de viabilitat econòmica. Vostè no ha estat prudent ni discret i ha tornat a tocar l'assumpte problemàtic i enquistat de la capitalitat. No ha parat de llançar globus sonda i, sense cap mena de consulta, proposa un cop i un altre tres capitals: Puigcerdà, la Seu d'Urgell i Tremp, a l'Alt Pirineu, enfonsant en l'angoixa les comarques de l'Alta Ribagorça i el Pallars Sobirà.

Jo mateix, com a diputat, li he adreçat recentment unes preguntes per escrit sobre si preveu fer una consulta popular sobre les característiques de la vegueria de l'Alt Pirineu als pobles –als pobles–, no a un alcalde o a algú que coneix vostè, als pobles, un per un.

Vostè em contesta que el Govern està mantenint un debat obert amb les forces polítiques amb representació parlamentària i en el territori per consensuar la proposta d'organització territorial. Jo li dic una cosa, senyor conseller, i els ajuntaments? Que els ha consultat? I els ajuntaments?

Vostè parla amb la premsa, senyor Carretero. Vostè amb la premsa sí que hi parla. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., amb la premsa sí que hi parla. Això sí que ho fa. Quan li posen un micròfon al davant es precipita –es precipita–, i diu coses que, tal vegada, després voldria no haver dit.

Vostè, senyor Carretero, consensua tot allò que expressa amb els seus socis de Govern? Realment és així? Perquè jo tinc entès que tots els temes de la vegueria s'ha creat una comissió amb tres consellers, no cal dir-los perquè tots els que estan en aquesta sala els coneixem. Realment, consulta totes les seves intervencions en premsa amb aquests consellers, amb aquesta Comissió que s'ha creat?

Bé. Li faré una altra pregunta: vostè consulta la seva gent? La seva? La gent de casa seva? Vostè ha consultat amb la gent de casa seva del Pallars Sobirà? Em pot contestar, si us plau?

Senyor Carretero, vostè beneficia les ciutats consolidades pirinenques, les ciutats sòlides, les ciutats que funcionen i castiga les comarques més dèbils.

Conseller, si estem parlant avui d'Alt Pirineu és pel Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça. Entengui que els estudiosos, els geògrafs, els sociòlegs, la gent que coneix aquesta regió defineix el Pirineu com aquella regió de Catalunya amb la densitat més baixa de Catalunya, amb un territori d'alta muntanya, amb una alçada mitjana molt superior a la resta de Catalunya, amb uns trets meteorològics que la diferencien essencialment de la resta de Catalunya, amb una dificultat de desenvolupament agrícola clara, amb grans possibilitats de ramaderia extensiva i de ramaderia ecològica, amb un grau d'industrialització molt baix i gairebé nul, i, a més, es tracta d'una industrialització moderna, tardana i que no ha tingut reculada del tèxtil entre altres coses perquè no hi ha hagut mai indústria tèxtil en aquestes comarques. L'arribada dels accessos va ser molt i molt tardana.

Bé. Totes les característiques que li he especificat les encarnen exactament el Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça. Però vostè quan busca capitals les busca fora, les busca a les comarques que realment no han tingut els problemes reals de la gran diàspora pirinenca, dels problemes de la meteorologia i els problemes de la topografia extrema. Allí busca les capitals, a Puigcerdà i a la Seu d'Urgell.

Parlem de la nacional 260, de l'eix pirinenc. Vostè proposa de les cinc capitals de comarca, dos capitals de la vegueria que estan a l'altra banda del cantó: la Seu d'Urgell i Puigcerdà, separats dels dos Pallars i l'Alta Ribagorça pel port del Cantó. Fixi's que li dic separats, no pas units.

Avui l'eix pirinenc entre la Seu d'Urgell i Sort no és un vincle d'unió, és un immens mur amb una carretera tortuosa, i indigna d'anomenar-se així, que separa, aïlla la Cerdanya i l'Alt Urgell de la resta de l'Alt Pirineu. La gent de l'Alta Ribagorça es posa les mans al cap: la distància horària entre Pont de Suert i Puigcerdà són tres hores –tres hores–; i, en canvi, la distància horària de Pont de Suert a Lleida és una hora. Com ho farem?

Parlem de la Ribagorça, senyor conseller. Pont de Suert no solament és la capital, una capital que en aquests moments està en puixança de l'Alta Ribagorça catalana, sinó que dona serveis a gairebé tota la Ribagorça aragonesa: Areny, les Paülles, Bonansa, Sant Feliu... La canalla d'aquests poblets van a la llar d'infants de Pont, els serveis sanitaris es fan a Pont, el transport sanitari és de Pont, pel mercat van a Pont. És a dir, el lideratge sociològic, econòmic i lingüístic –i lingüístic– de la Ribagorça aragonesa rau a Pont de Suert. Què farem? Debilitarem Pont de Suert?

La nova vegueria de l'Alt Pirineu permetrà la creació del jutjat de Primària Instància de Pont de Suert? Restituirà el jutjat de Primària Instància de Sort eliminat per decret franquista l'any 1965? Sigui coherent, senyor conseller, amb el motiu essencial de la vegueria, que és atendre particularitats essencials de comarques castigades per una geografia concreta.

Senyor conseller, no engreixi el «tocino» gras –no engreixi el «tocino» gras. Fer un govern en un territori

diferenciat històricament castigat ho pot fer, és nou; beneficiï els més dèbils –beneficiï els més dèbils. Té tres ciutats consolidades: una per la proximitat amb Andorra, l'altra pel túnel del Cadí i Tremp per la proximitat amb Balaguer i Lleida. Tenim les puntes, les que donen el sentit real a l'Alt Pirineu, aquelles castigades. Vostè em diu: «Bé, aquestes seran les que han de centrar-se en la gran capitalitat de la seva comarca.» No, senyor. L'Alt Pirineu no es farà si no hi ha consens entre les cinc comarques de l'Alt Pirineu. I, per haver-hi consens entre les cinc comarques de l'Alt Pirineu hem de conversar, enraonar, no parlar, enraonar, no parlar pels diaris, enraonar...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López i Pla

Té una solució fàcil: reparteixi els elements...

El vicepresident primer

Senyor diputat, ha acabat la seva intervenció.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

El seu temps, em referia. Gràcies. Té un torn de rèplica, senyor López.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Honorable conseller..., té la paraula, per al torn de rèplica, el senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustríssim diputat López, miri, el que em sap més greu de tot és que faci la demagògia tan brutal que acaba de fer, perquè que digui vostè aquí, primer, que em felicita pel Pla d'obres –amb perdó per l'expressió, perquè si aquí es diu «amb perdó per l'expressió», imagini's el que es diu fora, que no saben què és el Pla d'obres–, està fent trampa. Vostè ha de dir, a tots aquests que aplaudeixen i espero que digui a tots els ciutadans de Sort que Sort, aquesta ciutat que aquest Govern i aquest conseller marginen i castiguen, és el municipi que, en números absoluts, té més diners de tot Catalunya. Imagini's, en termes relatius per persona! O sigui, més d'un milió cent mil euros, que no té cap altre municipi de Catalunya ni, per descomptat, de l'Alt Pirineu. És a dir, el municipi que té més diners, amb diferència, de tot Catalunya..., i això ho ha d'explicar als seus ciutadans de Sort, no només dient el PUOSC, perquè no sabran de què els parla, però els podrà explicar que farà una piscina coberta gràcies als diners de la Generalitat de Catalunya. Per cert, que no els hem donat a Tremp, sinó que els hem donat a Sort. I a Pont de Suert els podrà explicar que té un pla d'obres superior a moltes altres ciutats del Pirineu, incloses aquestes que vostè mencionava. I no cal parlar del Feder, que també s'ha tractat de manera

adequada. Perquè, als governs, se'ls jutja bàsicament –i vostè que governa una ciutat ho hauria de saber– pel que fan.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Si vostè vol discutir les meves declaracions a la premsa, jo li he de dir que, de rodes de premsa, no en convoco ni una. El que passa, que tinc un mal costum, i és que vaig per tot arreu. I, a tot arreu on vaig, bàsicament la premsa que està en contra de la vegueria del Pirineu, em pregunta coses sobre aquesta vegueria, i jo tinc el mal costum de contestar. I tinc el mal costum de contestar el que jo penso. I, aquest costum, espero que en una democràcia consolidada vostè no voldrà que el deixi de fer.

Quant al fet que no em dedico a parlar amb els electes, al Departament de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya hi ha una oficina permanent, que no hi havia estat mai, del Govern d'Aran. El Govern d'Aran, cada quinze dies, té un espai que no havia tingut mai al Departament de Governació. Per cert, la bandera de l'Aran, que jo respecto molt, oneja permanentment al Departament de Governació, amb respecte a aquest petit poble, germen o no –ja ho veurem–, d'una gran nació occitana, a la qual tinc tot el respecte del món.

Per cert, li he de dir que he parlat més d'una vegada, més de dos i més de tres amb tots els presidents dels consells comarcals de l'Alt Pirineu i Aran. Li he de dir que la setmana passada vam valorar adequadament els serveis traspassats a l'Aran; que això els ha suposat més de dos milions d'euros per pagar els serveis ja transferits i no ben quantificats, i això, en definitiva i governant, és el que compta, els recursos que es donen a les ciutats, als municipis i als pobles.

Li he de dir que jo precisament no he fet com vostè, que s'ha passat la meitat de la intervenció fent demagògia sobre les capitals. Jo no parlo de capitals; jo del que parlo és que a l'Alt Pirineu, com vostè mateix reconeix, hi han dues ciutats i una vila que ja ara exerceixen un lideratge supracomarcal, i que és evident que amb una nova ordenació territorial el que no farem és desmuntar aquestes centralitats que ja existeixen. Per tant, l'únic que estic descrivint és una realitat, que ja ara Tremp, la Seu i Puigcerdà exerceixen aquesta capitalitat i aquest lideratge a l'Alt Pirineu.

M'estranya que digui que sotmetem a una angoixa l'Alta Ribagorça. Escolti, jo, la setmana passada, a l'Alta Ribagorça, vaig estar molta estona amb l'alcalde de Vilaller i l'alcalde de la Vall de Boí, moltes hores, hi he anat dos cops, a veure'ls, hi he parlat moltes hores... Per cert, pel que vam poder discutir i parlar –perquè parlo bàsicament amb els electes–, estan absolutament d'acord amb la proposta de l'Alt Pirineu.

Per cert, sap què hem de fer?, i sap què ha de fer vostè, que no sé si ho ha fet mai? Demanar el túnel de Xerallo; això, hem de fer. *(Remor de veus.)* Perquè el túnel de Xerallo unirà la comarca de l'Alta Ribagorça amb el Pallars Jussà, i farà que s'hi arribi més d'hora. Per tant, aquí el que hem de fer és... Escolti, les muntanyes, als pirinencs, mai ens han separat, ens han unit.

Les muntanyes ens han unit al llarg de la història, i això és el que volem que continuïn fent.

Per cert, la vegueria de l'Alt Pirineu ha de ser com qual-sevol altra vegueria de Catalunya, ni més ni menys. I això és el que reivindicuem els que la volem, la desitgem i l'hem reivindicat sempre, no aquells que sempre hi han posat traves. I a mi em sembla que, amb actituds com la seva, el que ens passarà..., sap què ens passarà, d'aquí a relativament poc temps? Que es començarà a sentir allò que el romànic de Boí, les pistes d'esquí del Pirineu i, fins i tot, el trinxat formen part de la sisena corona, o que som el quart arc metropolità. I amb actituds com la seva l'únic que estem pretenent és desmotivar els ciutadans, confondre'ls..., vostè, que és qui parla de capitals, no jo. Jo l'únic que dic és que hi han tres ciutats que ja exerceixen –i ho dic aquí, i ho dic allà, i ho dic a tot arreu– aquest fet que hem de reconèixer, i que nosaltres el que volem és una vegueria de l'Alt Pirineu i una Catalunya en xarxa, ben comunicada, potenciant les múltiples centralitats i potenciant-ne de noves, i justament algunes inversions al seu municipi i al municipi de Pont de Suert van justament perquè puguin augmentar la seva centralitat, la seva capacitat d'atracció, i, en definitiva, donar més serveis als seus ciutadans i a les seves ciutadanes, que això és el que pretén sempre el Govern de Catalunya.

Li demano, en tot cas, que..., vostè és dels pocs alcaldes del Pirineu que, malgrat que jo l'he convidat a discutir tantes vegades com vulgui això, no ha demanat ni una sola vegada cap entrevista amb mi, cap ganes de... Jo he vingut a Sort dues vegades, cap he tingut la sort de trobar-lo, però sàpiga que jo estic a la seva disposició, com a la disposició de la resta d'alcaldes de Catalunya, i per descomptat de l'Alt Pirineu, per discutir tot allò que faci falta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'illustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Miri, parlem d'una cosa que és circumstancial. O sigui, parlem de Sort, però no en volia parlar. Si s'hi fixa, he parlat d'Aran, he parlat de Pont de Suert, he parlat... No he parlat de Sort, he parlat de l'Alta Ribagorça. No he parlat del Pallars Sobirà gairebé. Ho he fet perquè crec que ho he de fer. Però, si vostè m'hi entra, jo hi he d'entrar.

Escolti, segurament, si m'ha donat el PUOSC més alt de Catalunya és perquè és dels municipis més ingovernables de Catalunya a nivell econòmic i amb més dificultats. Escolti bé: catorze nuclis, cap de comarca, municipi turístic que rep uns estressos fluctuants, de tant en tant, impressionants... De tota manera, jo li ho he dit, i li ho dic de tot cor, li repeteixo el que li he dit: li tinc un respecte, tant per l'habilitat amb què ha aconseguit els diners com pel fet que estic segur..., i aquí li demano que l'habilitat que tenia vostè com a alcalde, li demano que la tingui ara. De la mateixa manera que

vostè agafava la gent d'un barri i els posava, els asseia al damunt de la taula, arreglava les friccions i al final tenia clar quin era l'objectiu municipal, i fins i tot que era positiu per al barri, li demano que ho faci ara.

Ara, jo..., m'agradaria fer una altra vegada aquell dinar que vam fer a la Seu d'Urgell fa cinc anys. Vam parlar de coses interessants. Jo el convido on sigui, on vostè em digui, però sobre la base de repartir els elements de capitalitat de l'Alt Pirineu amb els cinc caps de comarca de l'Alt Pirineu. Del contrari, vostè no tindrà, de cap manera no pot tindre l'assentiment de l'Alta Ribagorça i el Pallars Sobirà. I això..., em penso que vostè, si realment es posa en la pell, per dir-ho d'alguna manera, dels pallaressos i dels ribagorçans, faria el mateix. És que no hi ha més que això.

Miri, a mi em sembla bé la vegueria del Pirineu, i em sembla fins i tot correcte que..., penso que podem avançar. En sóc defensor; la defenso pels carrers i pels pobles. Però no es pot fer en base a fórmules fetes, a consignes donades a nivell de premsa... Faci una consulta, que és el que li demanaré a la moció subsegüent..., el segon punt de la moció subsegüent és una consulta als ajuntaments de l'Alt Pirineu sobre tota una sèrie de motius. I, aquesta consulta, després l'examinem. No vagi als pobles. Vostè té la paella pel mànec, té els calés. És clar! Escolti, si em ve a l'Ajuntament i vostè em diu: «Què n'opines?», home, evidentment... Però fem un debat, un debat seriós, un debat ras –ras–, d'opinions, de sensibilitat, d'història, d'economia, de futur. Això és el que necessito, el que necessitem i el que penso que vostè ha de liderar.

I ho pot fer. Té en aquests moments un càrrec i, a més a més, té una experiència, i crec que ho pot fer. Li demano tan sols això. Si realment entrem en una dinàmica de diàleg, una dinàmica de respecte, de no tocar determinades sensibilitats de les comarques de forma frívola, sinó enraonant –enraonant, no pas parlant–, llavors em tindrà al seu costat per tirar endavant la vegueria de l'Alt Pirineu. Però pensi una cosa: tant l'Alta Ribagorça com el Pallars Sobirà –perquè els aranesos ja els dono..., perquè sabrà resoldre el problema– no hi entrarem si no hi ha elements de capitalitat en aquestes dos comarques, perquè pensem que és el moment de beneficiar comarques que han patit al llarg de la història i que econòmicament són molt més dèbils.

Bé, escolti, l'N-260 em diuen que és la meua mania, i ho és. O sigui, jo crec en l'Alt Pirineu i crec en l'eix pirinenc. I crec en l'eix pirinenc, tot: des del Monestir de Leire fins a Portbou. Perquè l'he fet. L'he fet una i una altra vegada i una altra vegada. L'he fet perquè m'agrada viatjar per allí, i no pas per altres llocs, anar a buscar a la línia «quebrada» aquesta cap a Barcelona, o cap a Igualada, o cap a Cervera. Bé, posem-nos d'acord. Però jo no he vist que ningú qüestionés els pressupostos de Madrid en funció de les obres de l'N-260 pendents, concretament de la famosa variant d'Adrall a Canturri, que ens porta, a tots els pallaressos i als de l'Alt Urgell, a passar per una carretera que realment, realment... Per exemple, a la Parròquia d'Hortó és indigne absolutament. Pensi vostè que està posant dos capitals de comarca l'altra banda –l'altra banda. O sigui, la Ribagorça, com queda de Puigcerdà i la Seu?

Li insisteixo, senyor conseller, en dos aspectes fonamentals: diàleg, consens, no ferir sensibilitats, prudència i asseure'ns, i, després, no perdi l'oportunitat de reforçar unes segones ciutats pirinenques, no en perdi la possibilitat. Miri, la Seu funciona per gravetat; m'entén què vull dir? (*Veus de fons.*) Sola. En aquests moments, el bisbat està fent un museu de tres mil metres quadrats. El bisbat; no l'Ajuntament de la Seu. Sí, evidentment, la Seu és una gran ciutat pirinenca, Puigcerdà és una gran ciutat pirinenca, i Tremp igual. Té l'oportunitat de reforçar dos o tres ciutats més. És important, perquè si reforça això reforça tot el Pallars Sobirà, i si reforça Pont de Suert està reforçant la Ribagorça aragonesa i l'Alta Ribagorça catalana. Té l'oportunitat de fer-ho, el Govern té l'oportunitat de fer-ho.

Confio en la prudència i en el saber fer d'aquest Govern, per tal d'establir aquests criteris: reforçar les ciutats més dèbils de l'Alt Pirineu i aconseguir un diàleg entre tots els pobles per tal que puguem fer l'Alt Pirineu, una vegueria que realment agafi i es posi com a objectiu l'essencial i les particularitats d'aquesta regió.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments.*) Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Il·lustríssim diputat –senyor president, perdó–, jo hi insisteixo: vostè m'acusa a mi de parlar de capitals i a la rèplica només parla de capitals, i només treu els noms de la Seu una altra vegada, de Tremp, de Puigcerdà... A veure, li ho torno a dir: si aquest no és el meu debat. El meu debat és aconseguir, en tot cas, que els pirinencs tinguem veu pròpia, que no l'hem tingut mai a la història, que estiguem units i que treballem sota els electes locals d'allà a través d'una vegueria que vostè dubta que tingui viabilitat econòmica... Jo sempre m'he pensat que el que m'han de donar els altres ja ho he trobat fa anys; per tant, dubto que hi hagi cap diputació –ni la de Girona, ni la de Lleida– que ens doni més del que ens toca; ho dubto profundament. I amb això no vull dir res, no vull dir que ens prenguin res, però no crec que ens donin més del que ens toca.

Escolti'm, jo he anat físicament a totes les comarques de l'Alt Pirineu, a totes, he convocat tots els alcaldes –vostè va venir a Organyà, on vaig convocar tots els alcaldes, on vam parlar de pla d'obres, de Feder i d'ordenació territorial–, he anat a totes les comarques i he convocat, a la capital de la comarca, els alcaldes i hem dialogat del que ha fet falta. He anat a tot arreu, i a tot arreu he tornat, especialment a l'Alt Pirineu.

Però jo també li vull dir una cosa: a mi em sembla que vostè entra en un debat equivocat, perquè és que dintre les comarques... A l'Alta Ribagorça també hi ha Vialler, i també hi ha la Vall de Boí, que també, en tot cas, voldran reforçar el seu paper, com Pont de Suert. I a Sort, doncs, també haurem de repartir entre Esterri, Ribera de Cardós, etcètera. És a dir, aquest és un debat

infinit. Per tant, jo penso que la prudència l'ha de tenir vostè, de no estar contínuament excitant territorialment la capitalitat, que no faig jo –que no ho faig, jo!

I li ho torno a dir, si Sort és el municipi més ingovernable de Catalunya, com és que abans el seu Govern no li donava el rànquing número u en les inversions? Que és que hi havia algun problema? O és que llavors no era el municipi més difícil?

Li vull recordar que hi ha municipis a Catalunya com Artesa de Segre o com Tremp que tenen 27 i 28 i 29 agregats, o sigui, fins i tot en tenen més. Li vull dir que n'hi ha alguns que hi han molts habitants i molt poc territori. És a dir, per desgràcia, tenim molts municipis amb dificultats greus de supervivència. Per cert, li vull dir que amb aquest Govern de la Generalitat, ja es comença a veure, no amb manifestacions sinó amb recursos..., amb el pressupost aprovat el 2004 i el del 2005, tots aquests municipis disposaran de molts més recursos per a poder tirar endavant les seves polítiques.

Aquest és el nostre compromís, que, a més, el complim amb realitats, amb recursos, amb inversions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica (tram. 302-00065/07)

Passaríem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per a la seva defensa té la paraula la illustre diputada senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Bé. Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, avui portem al plenari la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer referent als propòsits de capteniment pel que feia a la política fiscal i econòmica. I volia destacar que, la Moció, d'alguna manera, la podríem dividir en dues parts.

Una, que feia referència a un exercici de transparència, que feia referència a aquesta necessitat que tenen els catalans de tenir un lligam amb l'Administració en matèria tributària, d'establir realment una complicitat. I en quin sentit? En el sentit de saber quines polítiques fem; com i per què, com a contribuent, haig de contribuir que es facin aquestes polítiques.

Nosaltres considerem –ho hem manifestat amb la Moció– que no només es tracta d'apujar impostos, que poden ser més o menys legítims, sinó que també hem de saber, en aquest exercici de transparència i de *talante*, si m'ho permeten, doncs, de fer arribar al contribu-

ent i al català de peu què fa quan paga un impost? On va? I estic referint-me al marge català, tant als impostos que tenim cedits al cent per cent com a aquells que són estatals i en tenim atribuït un percentatge.

En aquesta primera proposta, en el primer punt, fèiem: per què no fem una campanya divulgativa? Per què quan ens trobem que ens parlen d'impostos únicament trobem la campanya estatal de la renda? Mai se'ns ha parlat, des de la televisió, des dels mitjans, dels impostos catalans. Què es fa? Què haig de fer com a contribuent? Això no s'ha fet. I, per tant, nosaltres plantejem aquesta campanya publicitària en el sentit d'enfortir les relacions entre l'Administració tributària de la Generalitat, per tant, catalana, i els contribuents catalans.

En el següent punt, i fent referència a aquesta part que deia de proposta d'exercici de transparència, fèiem referència al catàleg de drets i garanties que tenen els contribuents, i fèiem referència que això ja ho preveu la Llei de l'Estat. I, clar, vostès em diran que no té contingut, que tenim una llei estatal que ja ho regula.

I jo els pregunto: és que no tenen cap tipus d'interès de legislar això des de Catalunya? Fem sempre referència que volem més impostos, que siguin traspassats de l'Estat cap a Catalunya. I la gestió? I la relació del contribuent amb l'Administració tributària? Això, no tenim cap tipus d'ànim que sigui legislatiu?

Sincerament, si la voten en contra, considerarem que no tenen aquest tipus d'iniciativa.

I, fent referència a aquest catàleg que ja està legislat per la Llei estatal, fèiem referència que amb un màxim de sis mesos es faria una normativa específica catalana, fent referència als drets i les garanties que els ciutadans de Catalunya tenen com a contribuents, amb relació als drets, els deures i les garanties.

En aquest punt sí que si voten en contra realment em sembla que ens tindran de donar, a la veu pública i als ciutadans, una explicació. Ja ho vam dir en el moment de la Moció, però els vull recordar que en el debat de política general que es va fer aquí al Parlament, en concret el de política general del 2002, segons la Resolució 1489, es va acordar, per unanimitat de tots els grups, el punt següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar de manera urgent i prioritària, en l'àmbit de les competències que té reconegudes la Generalitat, el projecte de llei tributària de Catalunya.» Debat de política general de l'any 2002. Aquesta diputada fa una setmana que va presentar aquesta Moció; si no ho recordo malament, estem a novembre del 2004. Això, que hi portem ja dos anys d'endarreriment, també ens ho votaran en contra?

Per tant, jo els convido que realment siguin capaços, des del punt de vista ideològic, de veure què és el correcte o no per als catalans, i que, per tant, tinguin una mica d'empenta legislativa, una mica de «carinyo» al que és propi de Catalunya, en aquest cas, de fer la llei tributària catalana, i que, per tant, no votin en contra d'aquesta iniciativa pel fet que sigui plantejada pel Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn de fixació de posicions, per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per fer-ho l'honorable diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant. Senyora diputada, a nosaltres, el contingut de la seva Moció ens sembla tot ell prou correcte. La finalitat que persegueix..., no hem de qüestionar-li cap aspecte del que contempla. L'única cosa que li voldria fer veure és que poder aquest primer punt, el que fa referència a instar el Govern a impulsar una campanya publicitària, si li sembla bé, penso que podríem estalviar-nos alguns recursos i no motivar el Govern a fer una campanya publicitària més de les que ja fan, que ja en fan moltes, per tal de no contribuir a un excés de consum, diguem-ne, innecessari per part del Govern de Catalunya.

Per tant, tot i que sé que el Govern tindrà molta cura a entendre la finalitat de la seva Moció i donar-li prou recolzament, els grups parlamentaris que li donen suport, penso que ja buscaran la manera, austera, en la línia del que crec que cal fer, de poder fer arribar al ciutadà de Catalunya aquesta informació de quins són els seus drets i quins són els seus deures sense necessitat de caure a instar el Govern a fer una campanya publicitària i especialment, diuen vostès, en les televisions públiques, que ja prou utilitzades estan en benefici del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

Res més, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Correspon ara al Grup socialista, la intervenció, que la farà el diputat senyor Jordi Carbonell... *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

De l'escó estant, senyor president. Nosaltres no tenim cap dificultat a votar en contra d'aquesta Moció. Les raons són òbvies.

Primer punt. Nosaltres, de les campanyes publicitàries, com saben molt bé els il·lustres diputats i diputades que aquí ens escolten, n'hem abaixat substancialment la quantia. I només vull recordar que l'any 2003 era 61,9 milions d'euros; l'any 2004 vam baixar a 30,8, i enguany, en la proposta de pressupost, al 23. Amb aquestes quantitats, nosaltres serem curosos amb aquestes campanyes i, per tant, farem allò que sigui necessari.

Tema número dos. Estem col·laborant amb l'Agència Tributària estatal per fer campanya sobre el tema. Però nosaltres diem una altra cosa: no volem, de moment, no perdre el temps, sinó desviar l'atenció dels ciutadans de Catalunya. Perquè, nosaltres, el nostre compromís com a grup polític que recolzem el Govern..., ens hem compromès a tenir una agència tributària pròpia, una responsabilitat tributària eficaç i una capacitat normativa

general. Quan això ho tinguem, ens posarem a la feina. Mentrestant, lògicament, seria una mica perdre el temps –permeteu-me aquesta expressió.

La llei general tributària catalana? Naturalment que la farem, en seu parlamentària així es va comprometre el conseller, però jo penso que lògicament hem d'esperar com queden les regles del joc en el tema tributari.

Per tant, totalment d'acord amb l'esperit de la Moció de fer pedagogia sobre els tributs. Jo penso que, els impostos, com més justos siguin més fàcil serà explicar-los als ciutadans. I aquesta és la voluntat, estic segur, del Govern de la Generalitat, de fer impostos justos, amb l'actual capacitat normativa, que és petita. I així ho farem, espero, amb la llei de successions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fixar posició. Té la paraula per fer-ho l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó estant. En primer lloc, m'agradaria fer una breu referència al que va ser la interpellació. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vam trobar a faltar que, quan estava parlant d'una pressió fiscal, si era alta, era baixa, en cap moment es fes referència a les balances fiscals, ni es fes referència al dèficit fiscal que arrossega Catalunya.

Només un exemple. Els impostos pagats a Catalunya representen aproximadament el 38 per cent del producte interior brut català. La mitjana dels impostos pagats a la Unió Europea representa el 42 per cent. Per tant, entre un 38 i un 42 per cent, podríem dir que estem al mateix nivell que la resta de la Unió Europea quant a impostos pagats, però, en canvi, quan mirem quina despesa i quina inversió pública es fa a Catalunya, aquesta només representa un 28 per cent del producte interior brut català, quan la mitjana de la despesa i la inversió pública de la Unió Europea representa el 48 per cent.

I crec que és precisament en aquest punt on la variable del dèficit fiscal, on la variable de les balances fiscals tenen explicació; tenen explicació per valorar correctament si un esforç fiscal, si la pressió fiscal és alta o és baixa.

Anant més al contingut de la Moció, només dos apunts. Quant a la proposta de difusió dels drets i garanties, aquests, ja en aquests moments, a la pàgina web del Departament d'Economia i Finances, ja hi figuren; per tant, ja existeix una publicitat d'aquests drets i aquestes garanties. Entenem, per tant, que el fet d'organitzar una campanya publicitària..., que, dit sigui de pas, l'any 2003, no precisament per explicar els drets i les garanties, però sí que en vam rebre un abús, d'aquestes campanyes publicitàries institucionals, des de l'anterior Govern de la Generalitat, tot just coincidint amb el període de precampanya de les eleccions al Parlament de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, finalment, quant al projecte de la llei tributària pròpia, el mateix conseller, a la interpellació, ja va anunciar la voluntat d'aquest Govern i d'aquesta conselleria de tirar endavant aquesta llei tributària pròpia.

Per tant, en definitiva, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anunciem que no donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyora Olano, nosaltres tampoc donarem suport a aquesta Moció que vostè ha presentat, i, a més a més, ho farem amb tot el «carinyo» que vostè ens demanava que tinguéssim sobre els impostos catalans, que ja és tenir-ne, de «carinyo»!, però en fi...

El que sí que li volíem dir és que, en tot cas, com que en tenim molt, estem treballant sobre aquest tema, i estem treballant sobre un nou model de finançament, que esperem, doncs, que també tingui tot el suport i tot el «carinyo» del seu partit polític, sobretot quan parlem de fer una agència tributària pròpia, perquè, potser, a partir que tinguem una agència tributària pròpia, que des del nostre punt de vista ha d'estar en relació, evidentment, amb l'Agència Tributària estatal i, està clar, també amb l'europea, serà com ens podem fer una idea més clara de quins són els impostos, que han de ser més dels que tenim en aquests moments i que han de ser amb més participació en els impostos estatals..., de poder pensar totes aquestes qüestions que vostè ens proposa, com és també aquestes campanyes publicitàries, que jo crec, en aquest cas, que no serien excessivament adequades –i això no està en contra de la transparència, ni de bon tros, no?–, i, a més a més, també, potser explicar tots aquests tipus d'impostos, de transmissions o d'actes jurídics documentats..., són difícils, a vegades, també, d'explicar o de transmetre a la ciutadania.

Per últim, dir-los també que en tot cas haurem d'esperar que la Llei tributària espanyola acabi, i a partir d'aquí, doncs, pensar de quina manera nosaltres establim aquesta reforma i aquesta gestió, bé sigui a través d'una llei –en tot cas, jo deixaria que el Govern decidís quina és la millor fórmula–, o a través d'un text refós, o el que cregui convenient, sempre tenint en compte, i com ho fa, els preceptes de la transparència, com ja s'ha demostrat als pressupostos anteriors i en aquests pressupostos, que aquest és un element clau d'aquest Govern. Per això no ha de patir.

Ho repeteixo, amb tot el «carinyo», els votarem que no a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies. *(Veus de fons.)* No, no hi ha esmenes, eh? *(La Sra. Olano i García demana per parlar.)*

La Sra. Olano i García

Senyor president, donat el posicionament de la resta de grups, m'agradaria demanar la votació separada del punt 4.

El president

Molt bé. Doncs, cridem a votació.

(El Sr. Homs i Ferret demana per parlar.)

Senyor Homs?

El Sr. Homs i Ferret

En nom del nostre Grup, president, també demanar votació separada del primer punt.

El president

El primer?

El Sr. Homs i Ferret

Sí.

(Pausa llarga.)

El president

Hi ha hagut, doncs, petició de votació separada de dos punts, l'1 i el 4. Votarem en primer lloc el punt número 1 de la Moció plantejada.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 111 vots en contra i 14 vots a favor.

Votarem seguidament els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 67 vots en contra i 57 vots a favor.

I finalment votarem el número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra i 57 a favor.

Declaració institucional per la mort del president de l'Autoritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat (tram. 401-00009/07)

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, llegirem una declaració institucional. La secretària primera té la paraula.

La secretària primera

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

«El Parlament de Catalunya, amb motiu de la mort del president de l'Autoritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat, vol fer arribar el seu condol al poble palestí, alhora que reitera el seu suport als pobles de l'Orient Mitjà perquè trobin, per mitjà del diàleg, un acord que els assegurui a tots la pau i la llibertat, que només seran possibles amb la garantia internacional d'unes fronteres que donin seguretat a l'Estat d'Israel i al nou Estat palestí, i amb l'eradicació del terrorisme i la violència.»

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari (tram. 302-00066/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per defensar-la l'illustre senyor Joan López.

(Pausa.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Hem mantingut, en els darrers plens, llargs i interessants debats –a iniciativa del meu Grup Parlamentari i també a iniciativa del Grup d'Esquerra, i amb la participació de tothom– a l'entorn de la política de sanitat del Govern de la Generalitat. Ho podem tornar a fer en els propers dies, quan vingui el pressupost del Departament. També tindrem criteris a partir de la roda de premsa que s'anuncia demà a la conselleria.

Malgrat tot, nosaltres varem fer una interpellació en relació amb el refermament i les línies i els criteris del Govern de la Generalitat amb relació a quin era el model sanitari i el futur del sistema sanitari, atès que s'havien fet paleses diferències clares entre els diversos grups que donen suport al Govern, i aquestes diferències s'havien traduït en inquietuds que, de forma absolutament singular i anòmala, s'havien fins i tot manifestat per alguns dels agents socials del sector en forma de comunicat..., fruit d'aquestes diferències i d'aquestes manifestacions que alguns dels membres que donen recolzament al Govern des d'aquest Parlament havien fet.

Nosaltres varem fer una interpellació i presentem avui una Moció que té per objectiu retornar el debat al punt que nosaltres creiem que és interessant per a les persones, que és aquell que ha de definir no només el finançament, que és una qüestió cabdal, sinó també quin és el sistema de gestió del sistema sanitari a Catalunya. Què és el que fem per tenir un sistema sostenible i per tenir un sistema de qualitat que arribi a tothom?, quines són les feines que ha de fer el Consell Executiu, i la Generalitat en el seu conjunt, a fi i efecte que tots els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, tinguin la mateixa qualitat assistencial sanitària?

I això és el que nosaltres, en aquesta Moció, hem pretès resumir. Intentaré resumir els punts, per no exhaurir el temps. El primer punt que demanem, que fa referència al desenvolupament de l'Ordre 496 de l'any 2003, entenem que és un punt que tots vostès podran recolzar i que tots plegats compartim. El compartia el Grup d'Esquerra Republicana, amb la Moció de la setmana passada, i la resta de grups quan es parlava d'introduir elements de transparència en el sistema. I no fa falta inventar res que no estigui inventat, perquè aquesta Ordre, que hauria de ser un resultat de la LOISC, és una Ordre que el que pretén és que es creï una central de resultats de la XHUP, on les dades de resultats, les dades econòmiques i l'avaluació del sistema siguin clares, siguin transparents i a tothom li permetin tenir clar com està funcionant cada un dels centres de la XHUP.

No estem demanant res nou. Només estem demanant el compliment de l'actual ordenament jurídic i reglamentari, que es porti a terme el que ja va estar en el seu moment previst i aprovat per aquest Parlament i que és una obligació de compliment per part del Govern de la Generalitat, indistintament que el color que en aquests moments governi sigui diferent del d'abans. Aquesta central de resultats aportaria transparència, equitat, ens permetria a tothom saber en cada moment com funciona cada hospital de la XHUP i cada un dels centres i, per tant, creiem que és quelcom que segur que tots plegats podem assumir, perquè només estem dient que es porti a terme el que en aquests moments ja està previst que es faci, i que no s'està fent.

En el punt 2.1 i 2.2 parlem de les modificacions que nosaltres entenem que s'han d'introduir a l'Institut Català de la Salut. L'acord de govern dels partits que en aquests moments donen suport al Govern de la Generalitat diu, en un dels seus punts, que es farà de l'ICS un institut modern i de qualitat amb autonomia de gestió. Entenem, per tant, també, que aquí coincidiran vostès i que ens podran donar recolzament.

En el punt 3 no demanem res més que el compliment d'un acord del Parlament de Catalunya en una Moció de la passada legislatura, i per tant també entenem que no tindran cap problema per donar-hi recolzament, que fa referència a ordenar les relacions amb el sector concertat. No el que vostès diuen a vegades, que no volen deixar en mans del sector concertat la presa de decisions –que nosaltres tampoc–, sinó només que el sector concertat tingui la possibilitat de saber quina és la feina que haurà de fer amb temps suficient, com se li pagarà i quan se li pagarà.

I finalment, en el punt 4 i en el punt 5 només demanem: una, que resolgui una mancança de professionals anestesistes que ha de permetre reduir llistes d'espera, i que a més a més els mateixos professionals han fet palès la falta de 100 professionals sobre 850 existents en aquests moments. I finalment, en el punt cinc, demanem equilibri territorial a la gestió de llistes d'espera. Creiem que ningú de vostès podrà admetre –i amb això acabo– que a Girona el temps mitjà d'una llista d'espera sigui de tres mesos –cosa que òbviament celebrem per als ciutadans de Girona, faltaria més– i que en canvi aquest temps d'espera sigui més del doble per als ciu-

tadans de les Terres de l'Ebre. Creiem que s'han d'introduir elements de gestió que permetin que els temps d'espera per a intervencions siguin els mateixos en tot l'àmbit del país.

Aquests són, en definitiva, els punts que sollicitem en aquesta Moció, en què esperem rebre el seu recolzament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hola, molt bona tarda. Ens posicionarem entorn a la Moció presentada pel Partit Popular. El diputat López ens feia en la seva interpellació, ara fa una setmana, un repàs de l'any de govern en l'àmbit de la salut, un discurs que, en molts aspectes, nosaltres hi coincidim. Té raó quan diu que hem viscut una època de globus sonda: l'euro per visita, el copagament, els plans de xoc de metges i infermeres, les llistes d'espera, sense cap resultat factible ni apreciable.

Finançament de sanitat amb els resultats que tots coneixem, com és l'impost d'hidrocarburs, de manera que els catalans, gràcies al fet que tenim un Govern amic, paguem la gasolina encara més cara. Deu ser per no deixar pagar els amics. Vostè, senyor López, ens parlava dels anestesistes, i també de la jubilació d'especialistes, tema que avui –avui– hem descobert que, a més de dolorós, té una importància cabdal per al país i els seus pressupostos, perquè, en paraules del president Maragall, ha permès una major inversió –una major previsió d'inversió– als pressupostos d'aquest any.

Hi han diverses preguntes: que no els hem substituït?, que no els paguem, els substituïts dels especialistes que hem jubilat? Miri, té raó, senyor López. Això és una política de gran desgavell, una gran discussió entre els membres del tripartit, un no-model, on quan parlem del sector concertat, alguns socis de Govern veuen fantasies de privatització per tots cantons, com es va veure fa pocs dies en una divertida Moció d'Esquerra Republicana. Això és un fer volar coloms, una fantasia permanent. Però vostè ens presenta una Moció que ens parla de l'Institut Català de Salut, de la Llei d'ordenació sanitària, de gestió, de finançament, de la manca de metges especialistes, de la reducció de llistes d'espera, tot en una sola Moció. Una Moció molt en la línia del tripartit i, sento dir-ho, en una línia de política de perdigonada que no ajuda a definir solucions amb coherència.

Jo demanaria avui aquí a tots –a uns i als altres, i a nosaltres mateixos– que ens deixem ja de «marejar la perdiu» i ens fiquem a definir una política efectiva per a la sanitat catalana. Vam oferir el primer dia –vam oferir el primer dia– a la primera compareixença de l'honorable consellera un gran pacte per la salut. Avui ja tots parlem d'aquest pacte. Doncs, deixem-nos de perdigonades,

deixem-nos de polítiques de globus sonda i anem-hi. Deixem-nos, uns i altres, de fer política de perdigonada, de discussió parlamentària, i anem a fer un gran pacte per la salut. Aquest és el gran desafiament de la salut, de la sanitat catalana.

Com comprendran, en aquesta posició, nosaltres, el que farem avui és abstenir-nos, per tal de reiterar la necessitat d'aquest gran pacte, no només de finançament, sinó també de gestió i de transparència, on el ciutadà –on el ciutadà, i no la discussió al Parlament– sigui el centre del sistema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento dir-los que la seva Moció en principi no respon en cap punt al seu mateix enunciat. Vostès van parlar que parlarien d'una millora de la qualitat dels serveis sanitaris, i ja no ho van fer en la interpellació, però també hem vist en la Moció que no van respondre a aquest objectiu. Vostès es van centrar a parlar de la gestió quasi només contractual del sistema sanitari i no van adequar el títol al que realment volen dir. En cap moment van parlar de la qualitat dels serveis i quasi es va equiparar que la qualitat de serveis depenia de com es paga.

Ja, des del primer moment de la seva interpellació, ens va col·locar una petita definició sobre el model sanitari català, que ens sembla, si més no, una mica confosa. Ens va dir que estem davant d'un sector públic, un sector concertat, els consorcis i el sector privat. Jo crec que en aquest aspecte no han entès gaire el model sanitari català, perquè ja des del moment en què governaven, els socialistes a l'Estat espanyol, i el seu ministre de sanitat, l'enyorat Ernest Lluch, es va fer una universalitat del dret a la salut.

I amb el diner públic es dona servei a tota la ciutadania. Hi ha, per tant, un únic sector públic que té concerts, que té consorcis, però és diner públic que treballa amb el sector públic. I amb el diner públic hem de garantir els drets de tota la ciutadania, sobretot perquè la salut ja sabem que és un dret universal. I el diner públic ha de servir la ciutadania i ha de garantir aquests serveis que li donen.

I per un moment, en escoltar-lo, ens semblava que no sabíem si estava representant algun sectorial concret d'algun concert concret. I nosaltres..., em sembla que la consellera Marina Geli li va dir ben clar que el Departament de Salut ha de ser garant de la qualitat i de l'equitat del sistema; ha de planificar, ha d'avaluar, ha d'avaluar els seus resultats i ha de controlar la qualitat. I la conselleria ha de garantir això, i estem segurs que en aquests concerts que s'estan establint ha de ser també l'eficiència i l'equitat en el territori, la base. No sé si recorda que, d'aquest tema, en la compareixença en

va parlar concretament la consellera, també, en el sentit de fer més equitatives les llistes d'espera en el territori.

No podem acceptar cap ombra de dubte, per això, sobre el sistema sanitari públic, i en algunes de les coses que vostè va dir en la seva interpellació va expressar com si el sector públic estigués més adormit. Miri, el sector públic en aquest moment té un alt grau d'excel·lència professional, reconegut arreu del món, avaluat repetides vegades per agències nacionals i també internacionals. S'estan aplicant teràpies mèdiques i quirúrgiques: les més difícils –en oncologia– o en intervencions d'alt risc –en aneurismes d'aorta–, les més arriscades i costoses –en els trasplantaments–, les menys rentables, com per exemple la cura i rehabilitació de cremats o les cures intensives, i, entre vostè i jo, si alguna vegada té una urgència, de veritat, vagi al sector públic perquè allà s'estan salvant moltes vides i, en aquest sentit, amb el diner públic estem aconseguint que la sanitat i les intervencions sanitàries cada vegada siguin més equitatives i solidàries.

És evident, i li ho reconec, que l'eficiència es pot millorar, com tot a la vida, però no podem aixecar ombres de sospita i pensar que només de la competència en pot néixer la qualitat. Ben segur que s'ha de tendir a racionalitzar els serveis, a no repetir analítiques, protocols, exploracions, a no repetir ressonàncies magnètiques que no calen, que les indicacions han de ser molt precises, que no està millor mirat qui se li mira tot, sinó que se li mira el que s'ha de mirar. En aquest sentit, l'eficiència en el diagnòstic i una primària amb capacitat resolutiva millorarà realment la qualitat del sistema, i en aquest sentit estan posats els treballs de la conselleria.

No es preocupi per si sabem què volem ser quan siquem grans. Ja som grans, ja sabem què hem de fer i el que estem fent. I la modernització de l'ICS estava ja en el nostre programa electoral.

Per totes aquestes raons nosaltres votarem en contra de la Moció que vostès han presentat. Vostès diuen que volen consensuar, com ho van fer a l'anterior legislatura. Nosaltres també volem consensuar, hi estem oberts, ens alegra que vulguin fer-ho, tot recordant que a l'altra legislatura van votar moltes vegades en contra de mesures per millorar la qualitat de seguretat alimentària, del transport sanitari, de l'assistència primària i de la qualitat. Ens alegrem que ara vulguin consensuar i esperem que ho podrem anar fent en el futur.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrués

Gràcies, senyor president. Senyor López, votarem en contra d'aquesta Moció, com vostè ja podia suposar, perquè crea confusió. Perquè crea confusió i, a més,

vol crear confusió, també, amb la posició que manté el Govern tripartit i, en particular, la posició que manté Esquerra Republicana, que contraposa permanentment l'Institut Català de la Salut i l'aposta per l'Institut Català de la Salut amb el sector concertat i l'aposta pel sector concertat. Una dualitat que no té actualment Esquerra Republicana de Catalunya, com després li ho explicaré.

El sector sanitari d'utilització pública no es pot gestionar, senyor López, amb criteris de gestió empresarial, per una raó molt simple: perquè no hi ha marcat que assegurí una qualitat a partir de la competència y de la necessitat de vendre un producte en aquest mercat. La qualitat y el quadrament dels ingressos i de les despeses del centre s'ha de fer a partir dels controls de qualitat, de protocols de bones pràctiques de gestió, de motivació, d'implicació dels gestors en la millora dels centres i d'un compromís ferm amb una sanitat humana, universal i de qualitat, i això no és gestió empresarial perquè no hi ha mercat perquè pugui ser-hi, és gestió sanitària, humana, motivada, implicada en l'ICS i també en la xarxa hospitalària d'utilització pública.

No va entendre, fa dues setmanes, la posició d'Esquerra Republicana quan apostem per la diversitat del model sanitari, que el volem plural i el volem descentralitzat. Ens agrada l'ICS, ens agrada el sector concertat, creiem en la política d'aquests concerts, però també el volem endreçat. I volem que hi hagi estructures entenedores en aquest sector concertat. I entre aquest sector concertat hi ha una minoria que tenen uns models de gestió interposada, uns models de gestió basats en la subcontractació d'aquesta gestió, que representa un sobrecost important respecte a altres models que aposten per la contractació d'un gestor que es degui als òrgans de direcció d'aquest centre, que estigui motivat pel centre, que lluiti pel centre, que lluiti pels professionals, pels usuaris, i no es deguin a determinades xarxes que en determinats moments poden arribar a ser corporatives.

I, per tant, hem de centrar el problema en determinats models de gestió, que no són una dualitat entre públic i privat, sinó que són models que impliquen sobrecost, també, per al sector privat.

Per això, i per aquesta confusió que vostè està entossudint a crear, votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula finalment, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la illustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, al Ple passat, quan es va presentar aquesta interpellació per part del Partit Popular, no sabia ben bé quin missatge volia donar. L'he rellegida, n'he rellegit la transcripció, i es fan tota una sèrie de consideracions que respecto, des del punt de vista de contingut, que no comparteixo moltes d'elles –i això és lògic, entra en la diferència política–, però li

he de dir que el que em va sorprendre, i m'ha sorprès altra vegada en llegir la intervenció, és el to, és l'arrogància amb què es feien algunes afirmacions —«aquest Govern no sap què vol ser quan sigui gran». Es va fer tot una sèrie de crítiques a algunes actuacions fetes, legítimes, evidentment, però parlo en tot cas d'un context d'una certa arrogància, si vol, allò emfatitzant les diferències entre els grups que donen suport al Govern, quan, de fet, vostè sap que el Govern és únic i solidari —lògicament els grups que donen suport al Govern diferències també en tenen, lògicament, però hem sigut capaços d'arribar a grans acords.

I després, podríem dir que, amb aquesta actitud que he qualificat —és la manera en què ho he percebut— d'arrogant, ens presenta una moció que, la veritat, no es correspon amb aquesta posició de posar-se per sobre del bé i del mal, per dir-ho així, perquè és una moció que, d'alguna manera, presenta... —abans s'ha dit: «És una perdigonada», jo diria «un poti-poti», és una manera diferent d'expressar potser el mateix—, en part es parla del model, però de forma molt incompleta, perquè, és clar, no fa cap referència, per exemple, a la necessitat de promoció i protecció de la salut, i prevenció de la malaltia i, per tant, a tot l'àmbit de salut pública o a tota l'adaptació del sistema a les malalties cròniques. No fa cap referència a això.

Ens parla d'organització, però només es refereix a l'Institut Català de la Salut i al sector concertat, amb unes referències, doncs, molt generals. Tots estem d'acord que hem de reformar l'Institut Català de la Salut. En els continguts ens haurem de posar d'acord, i aquí està la qüestió.

I, és clar, fa referència, per altra banda, a una moció de l'anterior legislatura, que jo recordo que el nostre Grup, a més, no va votar en la seva totalitat afirmativament, sinó que hi va haver tota una sèrie de punts que hi va votar en contra. I que, a més a més, quan he intentat buscar aquesta Moció 197/VI, he vist que era una sobreocupació que presentava el senyor López Bulla, vull dir que tampoc l'he trobada. Bé, és igual.

I després ens parla de «model incomplet», ens parla d'organització sobre temes que el nostre Grup ni hi està d'acord, i ens parla d'alguns aspectes concrets que, home, ja són rellevants, ja sabem que falten anestesistes, però, i pediatres?, i radiòlegs? Per tant...

Bé, un aspecte concret: llistes d'espera, un tema importantíssim, però l'objectiu és que totes les regions sanitàries tinguin el mateix temps —encara que sigui alt, senyor López—, el mateix temps, però que l'anem rebaixant, perquè això no es diu en tot cas a la Moció.

I segur que també hi han moltes altres coses concretes que cal resoldre, perquè el sistema sanitari, d'alguna manera, el seu funcionament, respondre a les necessitats assistencials, que en són moltes, implica anar millorant, anar introduint canvis, anar, per tant, resolent totes aquelles qüestions en què encara no es poden donar aquestes respostes.

Per tant, ens sembla una moció que, la veritat, està molt per darrere del que els pactes, l'Acord del Tinell preveu. S'ha començat a fer i, per tant, no veiem la raó, la

veritat, li ho dic sincerament, per votar-la a favor. Hi votarem en contra.

El president

Gràcies. (*El Sr. López Alegre demana per parlar.*) Trenta segons mentre cridem a votació, senyor López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor President.

El president

En tot cas, només per saber-ho, per allusions...? Contradiccions?

El Sr. López Alegre

És per allusions amb relació a què l'arrogància està per sobre del bé i del mal.

El president

Trenta segons.

El Sr. López Alegre

Només dir que sorprèn a aquest Grup Parlamentari, i a mi com a diputat, que algú s'atreveixi a parlar d'arrogància quan un presenta una moció i explica a l'honorable consellera i als diputats que és amb voluntat de consens, se li diu que és arrogant presentar-la, i ningú ha tingut ni la modèstia de presentar-se a aquest diputat per explicar-li què pensava votar, ni consensuar ni parlar amb nosaltres.

Arrogància és d'aquell que des del Govern surt aquí i diu que «no», sense ni tan sols parlar o plantejar-se o haver-se llegit la Moció 196, que no és la 196, sinó la 197.

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre la qualitat del servei sanitari, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 67 vots en contra, 12 a favor i 43 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular (tram. 302-00067/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la la il·lustre diputada senyora Marina Llànsana. (*Pausa.*)

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que avui presentem, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, deriva d'una interpellació substanciada el passat dia 28 d'octubre. Ja en aquesta interpellació sobre la cultura popular i tradicional vam voler recordar que el desembre del 2001, en aquest mateix Parlament, es va aprovar una proposició no de llei sobre la creació d'un catàleg patrimonial de festes tradicionals. Una iniciativa que presentava el nostre Grup i que partia de la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, la Llei 2/93, de 5 de març, que establia, en el seu article 6, les anomenades «festes d'interès nacional», que són qualificades com a «celebracions de la cultura tradicional catalana, d'especial arrelament i rellevància». Ja hi havia, per tant, la voluntat d'atorgar aquesta declaració a festes molt arrelades en el temps i molt rellevants des d'una perspectiva històrica, des d'una perspectiva cultural, festes que fossin realment singulars arreu de l'àmbit nacional. Però ens hem trobat amb una realitat que va molt més enllà; ens hem trobat amb una realitat molt més plural, molt més diversa i ens hem trobat que el nostre país compta amb una àmplia varietat de celebracions festives, moltes de les quals són de caràcter local, que també caldria ordenar i que també caldria potenciar donant-los el reconeixement que es mereixen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És evident que hi han moltes festes de poblacions, de ciutats catalanes que són clarament populars, que tenen una arrel pràcticament indiscutible de caràcter tradicional, que són singulars, que són rellevants en el seu àmbit propi i que en canvi no podrien gaudir d'aquesta catalogació de festes d'interès nacional. No en podrien gaudir tot i que formen part del patrimoni col·lectiu, i tot i que presenten uns trets essencials que –com deia– cal preservar.

Per tant, és necessari establir mecanismes que fixin aquests trets, que cataloguin aquestes festes com a component patrimonial, que les dignifiquin i que els donin el reconeixement públic institucional i que reconguin, a més, la seva característica popular i tradicional.

En base a tot això, aquella Proposició no de llei ja instava el Govern de la Generalitat a crear un catàleg patrimonial de les festes populars i tradicionals de Catalunya, amb tota la seva complexitat; un catàleg que establís les característiques, les condicions d'acceptació i el reconeixement d'aquestes festes. Però, malauradament, aquest catàleg no es va arribar a elaborar mai. Ens consta, això sí, que aquest projecte actualment forma part dels eixos programàtics del Centre de la Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, com bé ja ens va avançar la consellera en la passada interpellació, i que ja és, per tant, voluntat del Centre catalogar les festes, les celebracions, els continguts tradicionals i els actes populars dels diversos indrets del país, segons les seves característiques.

Avui, mitjançant aquesta Moció, volem apressar el Govern de la Generalitat perquè conclouï els treballs

de redacció d'aquest catàleg de patrimoni festiu abans d'acabar l'any 2004.

Pel que fa al segon punt de la Moció, parteix del valor afegit amb què compta la nostra cultura popular i tradicional, que és el valor turístic. En un moment en què es debaten els models de turisme cap als quals Catalunya hauria de tendir, doncs, és innegable que el teixit de la cultura popular proporciona un actiu molt important en el conjunt de reclams que configuren la nostra oferta. Estem parlant, doncs, d'un molt bon instrument turístic, tant interior com exterior, i ningú fins ara havia tingut en compte aquest factor econòmic, que s'hauria de quantificar.

Des del nostre Grup hem defensat sempre que les activitats de cultura popular i tradicional formen part d'un patrimoni viu que no només cal mantenir, sinó que, a més a més, s'ha de saber vendre, s'ha de saber explicar i s'ha de saber fer conèixer. I ara tenim l'oportunitat única per prioritzar el potencial turístic de la cultura popular i d'arrel tradicional catalana, l'oportunitat de promocionar-la, de potenciar-la, de difondre el coneixement de les nostres mostres populars a dins i a fora del país, perquè, entre altres coses, projectar les nostres mostres de cultura popular ens permetria, a més, potenciar la nostra marca, que és la marca Catalunya. Tenim, doncs –com deia–, una oportunitat única i no la podem desaproveitar; ho hem de fer, ho hem de fer ben fet i ho hem de fer, per tant, en estreta col·laboració entre el Departament de Cultura i el Departament de Comerç, Turisme i Consum, treballant sempre de manera transversal.

Per tant, acabo, senyor president, esperant que la resta de grups donin suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llansana. Hi ha presentada, en nom de Convergència i Unió, una esmena. Per a la seva defensa té la paraula l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sr. Gil i Miró

Gràcies, president. Bé, nosaltres hem fet una aportació modesta. Simplement una paraula «d'arrel», que hem vist aquí que la diputada Llansana ja la pren com a seva, com no podia ser d'una altra manera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres hem posat «d'arrel tradicional catalana», perquè situava, resituava en l'excepcionalitat nacional el que és cultura i tradició catalana. I esperem també que tingui la lectura que ha de tenir per les directrius que està seguint el director del Centre de la Cultura Popular Tradicional i també que ens agradaria que la consellera, doncs, segueixi aquest criteri i també que el president Maragall així també ho faci i no es repeteixi el que va ocórrer al Japó, quan va anar a la inauguració d'aquella sala a l'ambaixada espanyola a Tòquio i va dir que potenciarien allò que uneix Catalunya i el Japó, que és l'arquitectura d'Antoni Gaudí i el flamenc.

Jo crec, doncs, que és segur que quan es parla ja d'arrel ja sabem de què estem parlant, de cultura popular i tradicional.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, evidentment, segurament no és el moment de fer un debat sobre què entenem per cultura popular i cultura d'arrel. Nosaltres ens sentim molt ben representats pel flamenc que es fa a Catalunya i, per tant, crec que aquesta en aquest moment no és la qüestió, estem parlant d'una moció que presenta uns punts molt concrets i en els quals nosaltres estem absolutament d'acord, tal com molt bé ha explicat la Il·lustre diputada senyora Llanzana. I, per tant, votarem favorablement aquesta potenciació de les festes populars, en la seva preservació, la seva catalogació.

Evidentment, els terminis que marquen aquesta Moció mostren que el Centre de Cultura Popular i Tradicional ja havia fet prèviament aquest treball i, per tant, estem en condicions de presentar-lo abans que s'acabi l'any. I, en tot cas, efectivament, la vinculació d'aquestes festes amb l'atractiu turístic del país es fa evident i tots estem absolutament convençuts que el que necessita el nostre producte turístic és tenir ànima, i, per tant... Perquè aquest és un dels èxits de les destinacions turístiques, justament tenir ànima. I aquesta ànima li dona, sens dubte, la nostra cultura, la nostra tradició, l'existència d'aquestes festes. I, per tant, ens sembla molt encertada la vinculació d'aquesta Moció, que parla de la preservació i, per altra banda, la projecció turística d'aquestes festes tradicionals.

Per tant, votarem favorablement aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, des de l'escó estant, vagi per endavant el nostre vot favorable a aquesta Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i que certament, doncs, aquesta diputada almenys ha sorprès certament enormement, no?, per tractar-se, doncs, d'una moció totalment buida de contingut i d'ambició política.

Estem a favor, com no podria ser d'una altra manera, de prioritzar el potencial turístic de la cultura popular i tradicional catalana, però no deixa de resultar curiós que aquest Parlament dediqui el seu temps a instar el Govern a allò que ja s'està fent: a culminar abans d'acabar

l'any 2004 els treballs de redacció del nou Decret que modifiqui l'antic Decret de festes declarades d'interès nacional, no? Des del Grup Popular creiem que això és una manca de respecte al Parlament i una prova més de la manca de capacitat legislativa que té aquest Govern, que un partit que dona suport al Govern no sigui capaç de portar iniciatives ni propostes a aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Des del nostre Grup també volem recolzar aquesta Moció amb la incorporació de l'esmena que ja s'ha fet, no ho entendríem d'una altra manera. En tot cas, ens sembla que no està de més que des del Parlament es doni suport a agilitar el que el Departament ja està fent, sobretot tenint en compte que cal donar pressa quan moltes d'aquestes festes tenen una revifada molt actual. I, per tant, votarem a favor –tal com hem dit– per les raons que s'han exposat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Senyora Llanzana, vol intervenir per pronunciar-se sobre l'esmena que s'ha presentat? Té la paraula.

La Sra. Llanzana Rosich

Moltes gràcies, senyor president. Dir d'entrada que des del nostre Grup ens mostrem molt satisfets pel pràctic consens dels grups parlamentaris d'aquesta cambra per donar suport a aquesta Moció. Ens sembla un pas endavant molt important que per fi es prenguin mesures decidides per treure la cultura popular de l'oblit a què ha estat sotmesa durant molt de temps per part de les administracions, que estem convençuts que aquesta Moció que aprovarem avui serà molt ben rebuda en tots aquells municipis que treballen durant tot l'any per fer que els seves festes tradicionals siguin reconegudes, tinguin el reconeixement que es mereixen, que serà molt ben rebut en tots aquells sectors de la cultura popular i d'arrel tradicional que des de fa molt temps demanen que es tingui en compte el factor turístic de les nostres tradicions.

I, pel que fa a l'esmena proposada al Grup de Convergència i Unió, dir, evidentment, que l'acceptarem, que no modifica en cap cas el sentit de la Moció i que concreta allò que per a nosaltres ja és del tot evident, que és que quan parlem de cultura tradicional, parlem, evidentment, de cultura d'arrel tradicional. Dir, per tant, que acceptem aquesta esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I, en tot cas, ja debatrem en un altre context i en un altre moment què és per a la representant del Partit Popular, quina és la feina que hauria de fer el Parlament,

perquè a nosaltres no ens sembla en cap cas una pèrdua de temps que el Parlament de Catalunya es pronunciï sobre un àmbit de la cultura, com és la cultura popular, que ha estat sempre menystinguda històricament per les institucions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llansana. Estem cridant a votació. *(Pausa.)*

El president

Posarem a votació la Moció amb l'acceptació de l'esmena.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 122 vots a favor i 1 abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 302-00068/07) (retirada)

El quinzenè punt de l'ordre del dia ha estat retirat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per l'educació (tram. 302-00069/07)

I, per tant, passem al setzè, que és el debat i votació sobre el pacte nacional per l'educació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

(Pausa.)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Molt amable. Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, aquesta Moció deriva de la interpellació que sobre el pacte nacional per l'educació vam presentar recentment. I, en aquest sentit, volem instar el Govern a emmarcar el pacte nacional per l'educació en un pacte politicosocial per garantir, a través de la creació d'una ponència en el si del Parlament de Catalunya, les condicions que han de garantir l'estabilitat del futur sistema educatiu i les bases per a una futura llei catalana d'educació.

I, en aquest sentit, proposem, doncs, la creació d'una ponència en el si del Parlament de Catalunya. I alhora proposem sol·licitar i estudiar en el si d'aquesta Ponència els informes que es puguin elaborar, d'una banda, el Consell de Treball Econòmic i Social i el Consell General de la Formació Professional, perquè, sens dubte, en la relació escola - treball, treball - educació, són els dos organismes que més poden aportar.

Alhora, ens sembla imprescindible, conèixer l'aportació del Consell Interuniversitari de Catalunya, atès que les universitats són les responsables de la formació ini-

cial dels professors, tant de primària com de secundària, i són les receptores d'una part molt important dels estudiants, del sistema no universitari.

Així, també ens sembla important poder conèixer l'aportació de l'Institut d'Estudis Catalans. I en la recent compareixença en la Comissió de Cultura d'aquest organisme es va veure quina era la importància del llegat cultural i lingüístic del nostre país i de les aportacions que l'esmentada institució pot fer en el futur del nostre sistema educatiu.

També proposem prendre en consideració la diagnosi del sistema educatiu, que es va realitzar en la Conferència Nacional d'Educació, i també poder encomanar al Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu un dictamen tècnic i específic que porti recomanacions relatives a la detecció d'incongruències que en el si del sistema educatiu sovint generen disfuncions.

Tot això pensem que ens permetria millorar i ampliar en molt i en positiu el treball que valorem que s'està fent en el si del Consell Escolar de Catalunya. Però, per sobre de tot, demanant-los el vot positiu a la creació d'una ponència en el si del Parlament de Catalunya, els proposem que siguin coherents, que siguin coherents els partits que donen suport al Govern. Perquè els voldria recordar que en la Moció derivada d'una interpellació del Grup Català al Congrés, sobre pacte estable en educació, Esquerra Republicana va lloar l'objectiu de crear una comissió en el Congrés per tractar aquest tema, i va donar el suport a la proposta de Convergència i Unió.

En aquest mateix sentit, Iniciativa per Catalunya va dir que la voluntat i la filosofia que recollia la Moció, que és pràcticament igual en el primer punt de la que avui presentem, tenia la total sintonia del que era la seva petició i la seva insistència per tal que hi hagués un acord estable en educació. I el Partit Socialista també va, en aquella defensa d'aquella Moció, donar-hi no només el suport, sinó que va voler destacar la rellevància política d'un acord com aquest que es podia tenir a la cambra.

I deia que, si bé els governs socialistes sempre havien buscat amplis consens amb les lleis educatives, tal com amb el Grup Parlamentari català hi havien trobat, trobaven que la Moció del grup català en aquells moments, permetia avançar cap a l'acord polític, educatiu i autonòmic, i que el mètode i la proposta mereixia el seu suport a través de la creació d'una comissió parlamentària.

Per tant, jo els demano, i els en dono l'oportunitat, que siguin coherents, que els partits que donen suport al Govern votin aquí el mateix que van votar a Madrid. Altrament, ens podríem trobar que, si ens diguessin allò que tan sovint ens diuen que no poden fer-ho perquè no està previst en els pactes del Tinell, jo els hauria de dir que una vegada més s'està demostrant que, més que un full de ruta, el pacte del Tinell està essent una cotilla. Una cotilla que no els permet respirar enfora. Una cotilla que no els permet consensuar i obrir-se a la resta de grups polítics. Una cotilla que els està aïllant de la societat. Perquè desestimar l'aportació del Consell de Treball, Econòmic i Social, desestimar l'aportació que

pot fer el Consell Interuniversitari, l'Institut d'Estudis Catalans i de tots els grups polítics d'aquesta cambra és demostrar que l'únic objectiu que tenen és que, a través de la cotilla, procurar que no hi hagi moviments interns, perquè realment la seva estabilitat costa de mantenir-se i és l'única cosa que els preocupa.

Jo els vull donar l'oportunitat de ser coherents amb el vot que van fer al Congrés, a ser coherents amb el que van defensar al Congrés, i votin també aquí al Parlament de Catalunya per la creació d'aquesta Comissió en el si de la cambra catalana.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, no havent-se presentat esmenes, la il·lustre senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, vaig escoltar amb atenció i he rellegit la seva intervenció, senyora diputada, amb molta atenció, perquè crec que hi havia diverses qüestions en les que vostè apuntava que hi teníem coincidència.

Però, avui, amb l'explicació amb la qual ha defensat la Moció, crec que les diferències s'han pronunciat més. Perquè crec que hi ha un aspecte important en la distinció del mètode de treball per aconseguir arribar a la Llei catalana d'educació. Per nosaltres, aquesta diferència ve en veure si aquest pacte, aquests acords globals que hi ha d'haver entre la comunitat educativa, i que en el llarg de la seva interpellació també deia que ha de ser social, és diferent de l'acord polític.

Vostè en algun moment diu «tant polítics com socials». I aquí crec que hi ha la diferència. Perquè, què és: el polític diferent del social? O és el social del polític, la diferència? Jo crec que el tema està amb el fet de distingir el polític de les forces polítiques. Per què? Perquè polític ho és tot. És l'acord a què podem arribar i que hem de buscar en el món educatiu, i ho és en el món social, és polític. I l'altre és l'acord de les forces polítiques, que no vol dir que arribant a un acord polític i social en la societat no hi hagi els polítics, també hi poden ser, però estan dins de la pluralitat que marca la mateixa societat.

I el nostre Grup polític, no en l'acord del Tinell, sinó abans, en el nostre programa, ja dèiem que el que volíem era promoure cinc grans acords que reflecteixin la determinació de la societat catalana, de fer de l'educació la seva màxima prioritat.

Volem un acord que sigui un compromís que impliqui la voluntat de compartir responsabilitats. I no estem desestimant tot el que ens puguin aportar. Estem volent que primer hi hagi aquest acord social, aquest acord del món educatiu, que pugui arribar a donar el que realment ens està demanant la gent, que és aquest acord molt més estable. Està vist que quan aquest acord és

únicament i exclusivament de les forces polítiques vacilla i es vol canviar cada vegada que hi ha un canvi de polítics en el Govern. Això ja s'ha demostrat.

Anem, primer, a escoltar. Anem a dialogar. Anem a proposar. Anem a difuminar-nos, també, a dins d'aquest món educatiu i social. No esperem que tot ens ho portin, ni vulguem marcar, com vostè ho deia en la seva interpellació, que vol una ponència perquè marqui les orientacions polítiques del sistema educatiu. No som els únics i els posseïdors que som els que podem arribar a una orientació única i exclusiva. Per nosaltres, hi ha una altra manera de fer govern. I aquesta és la manera d'escoltar, de dialogar, de proposar, de saber què és i arribar a acords amb aquest món educatiu i polític, no que tot passi que ens l'hagin de portar, que nosaltres també hi puguem ser, que arribem a aquest acord i que, a partir d'aquest acord, podrem, si també així ens hi ajuda la Llei que hi hagi a nivell d'estat, poder fer la Llei catalana d'educació, i llavors sí que ens ve la intervenció directe i el treball directe d'aquest Parlament i dels grups polítics d'aquest Parlament: després d'haver escoltat, d'haver dialogat, d'haver..., i de saber què vol el món educatiu i què vol el món social.

I que en cap moment això vol dir que no vulguem sentir i escoltar i saber totes les altres qüestions que vostè demanava. Però ens sembla que aquest no és el moment d'arribar a fer la Ponència a dins d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el senyor Freixanet, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors..., bé, m'ha agradat això de la cotilla. Jo crec que a mi... (*veus de fons*), home..., potser a alguns ens convindria, de vegades, per dissimular el físic, però em sembla que a mi el que més m'encotillava era realment la Llei de qualitat que teníem anteriorment. Per tant, això sí que m'encotillava. (*Remor de veus.*) I en el moment que tenim un panorama diferent, aquí, a Catalunya, en el moment en què tenim un govern que ha posat l'educació com a prioritat, ara sembla que a tothom li ve de nou que donem participació a la ciutadania.

Quan es planteja un pacte nacional per l'educació és perquè abans no hi havia hagut voluntat, que no necessitat, de plantejar-lo. Es fa amb la voluntat de permanència, i, per tant, hem de fer-ho ben fet, tan ben fet com sigui possible. Comptem amb la col·laboració del Consell Escolar de Catalunya. Es fa amb la participació àmplia d'experts, de la comunitat educativa, sindicats de mestres, sindicats d'estudiants, consells escolars de centres municipals. S'està estimulant i promovent des de tots els àmbits possibles el debat ciutadà sobre l'educació. I a algú això sembla que li estranya.

En un punt vostè parla de la Conferència Nacional d'Educació. Els principis que es van marcar allà, la consellera li ha avançat per activa i per passiva que es

tenien en compte. Per tant, no entenc molta part d'aquestes consideracions que vostè fa amb la Moció.

Nosaltres..., i ho ha dit la consellera repetidament, hi ha condicions indispensables per portar a terme reformes en l'àmbit de la qualitat de l'educació. I bàsicament ho fem des de l'existència d'una sòlida visió a llarg termini de la política educativa, que és la que ens portarà la nova Llei d'educació, almenys per a una generació, com acostuma a dir l'honorable consellera; d'una ferma direcció dels poders públics, evidentment, al Govern li toca governar i li toca prendre les seves decisions, i creu en aquests moments que la millor decisió és la metodologia de treball que s'ha plantejat, i també ha de servir per donar un bon suport a un cos de docents suficientment motivat que algú havia desmotivats.

El Govern vol escoltar la gent i així es planteja –es planteja– aquest pacte nacional per l'educació. I la vol escoltar millor. Aquest Govern, em consta, sap escoltar, sap entendre, i sap estar, i sabrà estar. El pacte polític sobre l'educació està obert, però res és més voluntat de consens, de pacte, que començar per la implicació dels agents més directament implicats en l'educació i amb el seu compromís.

El pacte polític, per tant, honorable diputada, s'ha de fer *a posteriori*, un cop assolit aquest pacte social. Creiem que serà en aquell moment on la responsabilitat dels partits polítics que donem suport al Govern i la responsabilitat i coherència d'aquells partits que donen suport a l'oposició, o que estan a l'oposició..., serà el moment que haurem de debatre. I, allà, hi estarem convidats tots, i allà buscarem el consens, i segur, perquè compto amb la responsabilitat de tots, que allà ens entendrem. I crec que no treu mèrit a buscar aquest pacte el fet que primer es comenci per aquest pacte social.

Per tant, rebutjarem aquesta Moció perquè creiem que la casa no es comença per la teulada, sinó que es comença pels fonaments, tal com m'han ensenyat els meus pares.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo en aquesta tribuna per donar recolzament a la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió.

Algú ha preguntat, en aquesta mateixa tribuna, que què era la política. Almenys per aquest diputat, l'excel·lència de la política és fer del Parlament el centre de la vida democràtica de Catalunya. I això en tots els aspectes. I això és fer que el Parlament sigui realment..., no només des de l'aspecte legislatiu, que avui ja ho ha comentat el senyor Piqué, sinó també que qualsevol pacte també ha de passar pel Parlament i també ha de ser el Parlament un dels actors principals quan fem i quan realitzem les polítiques educatives, les polítiques de pactes educatius a Catalunya.

I això és perquè no només tenim aquest dret a legislar, sinó també tenim el dret a la informació, com demana la Moció de Convergència i Unió, però sobretot també tenim dret a participar. I aquest dret a la participació és un dret que és compatible absolutament amb aquest pacte social. I, si no, miri's, per exemple, el gran teòric de la socialdemocràcia actual, l'Anthony Giddens, que diu que és un pacte social: aquestes tres bandes del pacte social on inclou allò polític, inclou allò social, la societat civil, però hi inclou també..., i diu que avui en dia les estructures han de ser més flexibles, no cal que vingui un abans i que vingui un després.

I la situació de la necessitat del pacte educatiu a Catalunya ja l'hem expressat moltes vegades. Catalunya, amb el seu fracàs escolar i la seva manca, la manca d'aposta financera, la manca d'inversió educativa... Recordem, per exemple, que els pressupostos de la Generalitat per al 2005 només apugen un 0,1 per cent la participació de l'educació al producte interior brut de tot Catalunya. Això són temes que hem de parlar. Però el que jo no puc admetre i el meu Grup no pot admetre és que es digui que això ve d'una llei de qualitat que no va tenir una voluntat de ser consensuada. Això és fals.

I, miri, i li ho diré. Pacte social: tres congressos sobre educació on es va parlar del tema amb més de 1.500 participants; tres cursos universitaris amb més de tres mil professors que hi van participar; es va crear la Llei de bases, i, de fet, d'aquests treballs, es van fer arribar al Ministeri d'Educació set-cents documents i es van fer cent cinquanta reunions amb grups. I tot això on va anar? També va ser una activitat que es va fer al Parlament, i es va fer a la conferència sectorial d'educació, que va tenir fins a vuit sessions, o a la mesa sectorial per parlar amb els sindicats.

I també es va intentar un pacte al Parlament. Es va intentar un pacte. I suposo que la que era consellera llavors d'Educació ho sap molt bé. I només cal llegir *La Vanguardia* del 29 de juliol del 2002, on diu: «Generalitat y Ministerio mantuvieron cinco reuniones bilaterales sobre la Ley de calidad.» Això és voluntat de fer pacte, no només social, sinó també polític.

Quin és el problema? El problema va ser que, tot just cinc mesos abans d'aprovar la Llei de qualitat, al partit, al principal partit de l'oposició, no se li acut una altra cosa que dir, que fer «un llamamiento a la comunidad educativa para movilizarse en contra del proyecto». Cinc mesos abans que s'aproves! És molt difícil, quan l'oposició no vol arribar a cap pacte, arribar a un pacte en aquest sentit.

Però també s'ha apuntat un tema que em sembla molt important: la Conferència Nacional d'Educació. I tant que sí! A la Conferència Nacional d'Educació –tampoc hem de descobrir res nou– ja es va parlar d'aspectes importants. I jo volia recordar, per exemple, dos aspectes importants, que a tots ens sonaran. Per exemple, a la secció tercera, proposta 15, diu..., quan parla dels plans d'inserció professional diu: «Modificar la legislació vigent en el sentit de facilitar la incorporació a aquests programes de l'alumnat que presenti les característiques esmentades que hagi seguit almenys durant un curs de l'ESO currículum ordinari i que hagi complert catorze anys.» Em sembla que a tothom li sona això.

Hi ha una altra part que diu, a la proposta 13: «Ampliar considerablement l'espai d'optativitat en els dos darrers cursos de l'etapa comuna de les vies fonamentals per a l'atenció a la diversitat, arribant fins a un 60 per cent de l'horari lectiu del quart curs, i establir un catàleg de matèries optatives al quart curs que permeti a l'alumnat elegir entre diferents orientacions formatives en funció dels seus interessos i motivacions.» Em sembla que això ens sona una mica a tots plegats.

Per tant, el pacte, la voluntat d'arribar a un pacte va existir, però la voluntat d'arribar a un pacte ha de ser un pacte doble: un pacte social i un pacte polític, i pacte polític passa per fer del Parlament, per fer d'aquest Parlament, el centre de la vida democràtica d'aquest país.

Per això nosaltres donarem recolzament a la proposta de Convergència i Unió. I ens sorprèn una mica que el Govern, que tant parla de pacte i de diàleg, el primer que faci és no només no presentar cap esmena, sinó dir que no absolutament a tot allò que està proposant actualment l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, nosaltres rebutjarem aquesta Moció. No sé si la sorprèn o no... (*remor de veus*), però no tenim un argumentari tan llarg; tenim, bàsicament, dues raons molt bàsiques, molt..., que no van per la consigna ni per la cotilla, senyora Rigau, van directament a ser dues raons bàsiques.

Primera i principal, nosaltres sí que volem un pacte nacional per l'educació. I volem que sigui un pacte social i volem que sigui un pacte polític. I per això ens interessa que hi hagi un procés ben fet. I per això mateix, el volem. No ho volem perquè ara els grups parlamentaris creiem que sigui necessari, no ho volem perquè el Govern ara hagi endevinat que és necessari un pacte nacional, sinó perquè la mateixa comunitat educativa, perquè les famílies de què tantes vegades fem menció, perquè la mateixa escola ens reclamen que ara és el moment que tots plegats ens posem a parlar d'un pacte, que parlem d'un acord i que el fem ben fet.

Ens sembla que ja hi ha massa temes oberts –alguns vells, altres de nous– que reclamen aquest pacte, i, a més a més, que no caldrà només que hi arribem, a un acord, sinó que un cop establert l'acomplim. I això sí que serà una feina dels grups parlamentaris, del Govern i dels partits polítics. Com li deia, perquè el procés ens sembla fonamental, pensem que aquesta Moció no hi ajuda.

I segona raó principal. Miri, més enllà de models de partit o de models polítics, ens sembla que el que hi ha ara i el que cal és gestionar molts interessos, alguns molt particulars i altres col·lectius. Un procés polític en el Parlament engegat, creiem que no faria més que interferir en un procés social tan necessari com és el d'ar-

ribar a aquest acord. I com que volem, precisament, aquest acord lliure d'interferències, pensem que el paper del Parlament ha de ser al final, per rubricar aquest acord i per posar, com cal, la llei d'educació.

Per tant, per tot això, votarem que no.

El president

No havent-hi esmenes, doncs, passarem a la votació.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per l'educació.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 68 vots en contra i 52 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 302-00070/07)

El dissetè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Francesc Homs i Molist.

(*Pausa.*)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, mirin, del debat de l'altre dia, i també, en part, del que hi ha hagut avui durant la sessió de control al president de la Generalitat, queda clar que el Govern, que l'actual Govern és incapaç –és incapaç– de donar cap resposta convincent i raonada davant de la nefasta gestió que està duent a terme en el marc de les relacions amb l'Estat central, amb aquest Govern «amic» que diuen que tenen.

I és evident que, situats en aquest punt, Convergència i Unió podria haver presentat una moció ben diferent de la que vostès tenen a les seves mans, però hem optat pel text que vostès tenen perquè hem volgut posar-los les coses ben fàcils –als grups que donen suport al Govern, s'entén–, perquè entenem que en aquest terreny cal visualitzar una Catalunya unida, una Catalunya forta i no una Catalunya dividida pels interessos de partits que prenen les decisions des de Madrid.

Mirin, la Moció que els presento és ben senzilla. En primer lloc, constata una obvietat que, per ser-ho, no cal deixar de recordar, veient la perspectiva d'anàlisi que tenen alguns: ara hi ha una conjuntura política a l'Estat espanyol que cal saber aprofitar de cara a fer progressar els interessos de Catalunya.

Constata també o manifesta també una segona obvietat, que «més enllà dels treballs de la Ponència del nou

Estatut, cal posar en marxa tots els mecanismes que signifiquin ja, en l'actual situació, més poder i més recursos per al conjunt del país». Això ho diu el text de la Moció. I fixin-se que, això, ho diu també un conseller de l'actual Govern de la Generalitat, aquí, en aquesta casa, al Parlament, quan afirmava fa quatre mesos que «des del Govern no hi ha cap intenció d'amagar-se darrere del procés de l'elaboració de l'Estatut i, per tant, volem posar en marxa tots els mecanismes, en definitiva, que signifiquin ja, en l'actual situació, més poder».

I finalment, aquesta Moció proposa que cal prioritzar la bilateralitat en la relació amb el Govern central, i que, en cas de participar en una d'aquestes reunions que un distingit portaveu del tripartit va qualificar, crec que encertadament, de «turisme institucional», es comparegui prèviament al Parlament com a acte de transparència i, fins i tot, com a senyal d'excepcionalitat.

Ja em permetran, senyores i senyors diputats, que els faci notar que del que és tracta avui aquí és de rebutjar la temptació que tenen alguns de caure en la teranyina del cafè per a tothom que ens proposen el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular. La bilateralitat dóna fruits, i si no preguntin-ho al Govern andalús: 2.500 milions d'euros per a la sanitat aquest any, un pla d'autovies gratuïtes cinc vegades més dotat que el que es donarà a Catalunya. Però la bilateralitat és també reflex d'entendre Catalunya com el que és: una nació, un poble. És per això –que quedi clar– que l'alternativa a votar avui en contra de la Moció és, ni més ni menys, alinear-se al costat de les tesis del PSOE, del PP i de tots aquells que volen una Catalunya ajupida, una Catalunya sense veu, una Catalunya en definitiva supe-ditada.

El Govern català ja ha fet prou el ridícul. Pensar, per exemple, que apujar l'impost de la gasolina seria premiat amb una solució del dèficit sanitari s'ha demostrat inútil i estèril. O un altre exemple, si vostès volen: haver renunciat a la negociació bilateral per intervenir en els pressupostos de l'Estat ens ha portat, tal com va dir el mateix president de la Generalitat, a tenir un any perdut.

Senyors del tripartit, amb cordialitat els ho dic: surtin de la lògica del PSOE, deixin de pensar en quina és la millora manera de quedar bé amb el senyor Zapatero, facin el favor de concentrar-se a defensar els interessos del poble de Catalunya, tinguin la decència de ser coherents amb el que vostès mateixos afirmen i diuen. I, si us plau, no s'amaguin, com tantes vegades fan a l'hora de votar en aquesta cambra, en el debat de l'Estatut, que aquí i en aquest tema, tal com deia un conseller del Govern actual, aquí, en aquest tema, no hi té res a veure.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

No havent-se presentat esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Permetin-me que amb un somriure contesti a l'illustre diputat senyor Homs, en el que ha estat la presentació de la seva Moció.

Miri, senyor Homs, nosaltres ens hem trobat una moció escrita, en els papers, que conté quatre punts, com vostè sap molt bé, no?, i només n'hi ha un que insti a fer una cosa el Govern, a l'últim, en què li diu, li demana, vostè, que comparegui. Llavors, escoltant la seva intervenció, m'ha semblat com una intervenció una mica tremenda, no?, des del punt de vista..., com si estiguéssim en una situació realment catastròfica.

Jo, vol que li digui la veritat? Llegint els tres primers punts, que són simplement una declaració d'intencions, una declaració de com està la situació, escolti, li diria: «Benvingut al club.» Perquè sap, vostè, el que ens diu? Vostè ens està dient: «constatar que la situació política actual configura una conjuntura que poc té a veure amb el passat recent i que cal aprofitar en tota la seva dimensió, particularment en el terreny de l'increment de l'autogovern a Catalunya». Ens està dient: «Això que tenim ara mai ho havíem tingut.» És a dir, fa un any i mig, dos, tres, no ho teníem. «La situació que tenim ara és extraordinària», ens està dient vostè, «aprofitem-la».

Escolti, sap qui l'ha fet extraordinària? Un govern tripartit d'esquerres a Catalunya i un govern socialista a Espanya. Això és el que fa aquesta situació extraordinària (*remor de veus*), que sigui bona, que la puguem aprofitar, que vostè la glossa i la constata en primer terme. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Això, això és el que passa.

I, és clar, quan llegim els tres primers apartats, que són constatacions, ens sembla que sembla una crònica periodística; però una crònica periodística d'un diari que fos afí al Govern, eh?, al Govern actual de Catalunya, eh? Perquè, és clar, ens està dient vostè que tot són meravelles... Som els nens meravelles; en aquests moments, som els nens meravelles. Perquè vostè ens diu que estem en una nova etapa, que hi ha un nou clima polític, que hi ha un nou tarannà, que hi han millors relacions polítiques entre els governs: de la Generalitat, amb el Govern basc, amb el Govern espanyol, etcètera; que hi ha més diàleg i que hem d'aprofitar això. I jo li dic: «Escolti, això no és només una qüestió d'atmosfera», com l'altre dia em deia el seu illustre company senyor Camps en una tertúlia: «Ah, és que ara sembla que tot sigui més simpàtic!» Doncs sí, és més simpàtic. Però nosaltres li podem posar proves que això és més simpàtic però que hi han accions polítiques que són molt concretes.

Per exemple, el president Zapatero diu que acceptarà l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya. Això són proves que hi ha una actitud diferent, això és una concreció.

Segona concreció: que hi han mecanismes de relació bilateral, en aquests moments, que tornen a funcionar. Per exemple, la Comissió Mixta de Transferències de l'Estat amb la Generalitat, que no es reunia des de l'any 2001, el 13 de setembre es troba i diu i acorda sis acords de traspàs i ampliació de mitjans, que crearà onze ponències tècniques sobre matèries susceptibles de tras-

pàs, etcètera. Funciona una cosa que vostès, quan governaven, no van ser capaços de fer funcionar. Aquest és el canvi; no l'atmosfera simpàtica que m'explicava el senyor Camps. No, no, no, accions polítiques concretes, relacions polítiques concretes.

Li diré més: la Comissió Bilateral de Cooperació Estat - Generalitat, que des de l'any 2001 tampoc es reunia, acorda la retirada total de dotze conflictes de competències i recursos, cinc que eren del Govern de l'Estat i set que eren de la Generalitat. Són concrecions, senyor Homs. Això és el nou tarannà, que no és simpàtic, sinó que és efectiu. També és efectiu.

El Govern socialista, que desisteix de tres recursos interposats per l'anterior Govern, del Partit Popular: això són accions polítiques concretes, això és governar, governar i prendre decisions.

Un altre mecanisme reactivat: sap quants anys portava, la Comissió que havia de parlar de la Carta de Barcelona, aturada? Sis, sis anys. Qui l'ha desembussat? Una nova situació política a Catalunya i a Espanya! O és que no pot reconèixer això? Una comissió mixta que desplegarà la Carta municipal de Barcelona amb l'Ajuntament, amb la Generalitat, amb el ministre Sevilla, i de què l'any 2005 tindrem concrecions, per al benefici dels ciutadans de Barcelona.

I un últim terme que li vull dir: conferència de presidents; no és una concreció, això? No hem agafat i hem modificat el Codi penal perquè el senyor *lehendakari* Ibarretxe pugui anar a una conferència, i no fer-se la foto, sinó plasmar un nou clima polític a Catalunya? És cert o no és cert, això? És cert.

I jo li diré, perquè se m'acaba el temps... I parlaven, escolti, no parlaven de «tonteries», parlaven de dos temes que ens preocupen molt: la Unió Europea i la temàtica de la sanitat. I els van abordar, i els tornaran a abordar, i ho solucionaran, perquè hi ha un nou clima polític que vostè constata en la primera part.

I nosaltres no li podem votar això, perquè vostè ens està dient que votem allò que estem fent. Vostè ens està dient que el Govern comparegui. El Govern ha demanat comparèixer, el president Maragall ha demanat comparèixer aquí per explicar tot això que vostè demana que expliqui. Ara, si vol que fem elements declaratius com els que vostès ens diu en els tres primers punts, jo li proposo acceptar els tres primers punts, però afegir-ne un altre que digui: «El Parlament de Catalunya constata la seva preocupació perquè en la situació política actual l'oposició de Convergència i Unió no està a l'alçada del moment històric per arribar a una major quota d'autogovern.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... (El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.) Senyor Camps? (El Sr. Ridao i Martín s'aixeca per parlar.) Senyor Ridao, un segon; un segon, senyor Ridao.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Per una..., per dobles contradiccions, no per al·lusions únicament. Si fos per al·lusions, no... El senyor Ferran apellava a una tertúlia en què jo vaig dir..

El president

Té trenta segons.

El Sr. Camps i Rovira

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Té trenta segons.

El Sr. Camps i Rovira

...en què jo vaig dir que es tractava d'un govern simpàtic i de tarannà simpàtic, i això era molt bo. I, efectivament, ho vaig dir. Vaig dir que sobretot era simpàtic, però que no complia res, ni tan sols d'això que no costava un duro; vol dir que era simpàtic però ni cinc de calaix. Ni cinc de calaix en seleccions catalanes; ni cinc de calaix, de moment, en Salamanca; ni cinc de calaix en les matrícules; ni cinc de calaix en la unitat de la llengua, i això no costa un duro. I que, mentre nosaltres no teníem ni tan sols això que no costava un euro, home, doncs, els altres anaven cobrant. Per exemple, la policia basca serrells, a Euskadi, i a Andalusia el deute sanitari. Jo volia que fossin simpàtics, però a més a més alguna pela.

Això és el que vaig dir a la tertúlia, i per això ho rectificava, perquè no havia quedat la cita completa.

(Veus de «Molt bé!» El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)

El president

El senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Ni trenta segons, senyor president...

El president

Doncs, quinze.

El Sr. Ferran i Serafini

La diferència fonamental entre els líders del senyor Camps i els meus és que uns són més simpàtics i els altres són un pèl antipàtics.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Ridao, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que, amb independència de la dicció literal

d'aquesta Moció, que ja ha estat glossada molt bé pel senyor Ferran, el contingut de les paraules de l'illustre diputat interpellant, tant avui com rellegint la transcripció de la interpellació, francament, no predisposen anímicament a arribar a cap mena d'acord.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El diputat deu recordar que va dir quelcom així com que el Govern fa deixadesa de les seves funcions en matèria d'autogovern; va dir que gesticula, que fa declaracions grandiloqüents, que desaprofita el context actual –no té res a veure amb el que diu la Moció, per cert–, que no hi ha una situació de desgana per defensar l'autogovern... Bé, sort que el mateix diputat, per cert, ajuda el Govern i la majoria, perquè en un moment donat va dir, va admetre que el Govern ho tindria fàcilíssim, per respondre. I, a més, ens va donar, ens va anticipar la resposta; diu: «Convergència va prioritzar el PP per davant de Catalunya. Durant vint-i-tres anys, el Govern de Catalunya va fer molt poca cosa.» Això ho posava vostè en boca nostra. Doncs, efectivament, això, jo li repetiria exactament les mateixes paraules que vostè va pronunciar.

Perquè, és clar, parlar de deixament quan aquest Govern ha donat un impuls decidit a l'autogovern impulsant la creació d'una ponència per reformar l'Estatut, per millorar el sistema de finançament, activant el treball de la Comissió de Traspassos, reduint la conflictivitat constitucional a zero amb el Govern espanyol, desplegant la Carta municipal, per posar-ne alguns exemples, doncs, escolti'm, jo crec que és molt –molt– poc just per part de vostè parlar de deixament.

Gesticulacions?, grans declaracions? Doncs, potser sí. Però jo prefereixo grans declaracions que no pas gesticulacions, que és el que vostès van fer quan van estendre la catifa vermella sota els peus del senyor Aznar a l'Hotel Majestic. Escolti'm, en aquesta cambra hi va haver un compromís molt ferm de Convergència i Unió per no reformar l'Estatut a canvi dels vots del PP per invertir el senyor Jordi Pujol. Escolti'm, si això no és una genuflectió, que baixi Déu i que ho vegi.

Desaprofitament del context actual? Home, això sí que és negar l'evidència, perquè hi ha una cosa que cada dia en aquesta cambra i a tot arreu tothom reconeix, que és que l'agenda política està plena de temes de diari, eh?, com el català, l'autodeterminació, l'Estatut... Escolti'm, cada dia. Fins i tot hi ha qui es queixa que el debat identitari està contaminant el debat polític i hi ha temes socials prioritaris. Vull dir, des d'aquest punt de vista, escolti'm, francament, preferim aquesta situació, que no pas l'anestèsia a què ens va sotmetre el Partit Popular en plena deriva autoritària, antisocial i centralista, quan per cert governava en col·laboració amb vostès de forma molt activa, no?

En segon lloc, el diputat pretén il·lustrar aquesta indolència, aquesta deixadesa, aquest desgovern, amb quatre o cinc exemples que, francament, tampoc són d'allò més encertats. Perquè ens diu: «finançament de la sanitat, ni cinc de calaix» –una mica, el que ara es deia per part del senyor Camps. Escolti'm, preferim el que hi ha ara, que és el compromís de negociar el 2005 un

acord per al 2006, que l'acord que vostès van pactar l'any 2001.

Balanç de la Comissió de Traspassos? Escolti'm, ja ho ha dit el senyor Ferran: tres anys i mig sense reunions de la Comissió de Traspassos, i en aquests moments se n'han formalitzat sis, hi ha onze ponències tècniques que hi estan treballant.

Conflictivitat institucional? El Govern espanyol acaba de desistir formalment –i vostè va demostrar que no n'era coneixedor– de tres recursos i dos conflictes de competències. Això és molt més que, per cert, el que va fer el PP quan amb vostès, governant junts, ens va impugnar lleis importants aprovades per aquest Parlament per unanimitat.

Pressupostos de l'Estat? Escolti'm, més diners, 150 milions d'euros més per a inversions per a Catalunya. Això és molt més del que vostès van aconseguir durant anys.

Escolti'm, aquest discurs, en el tema del pressupost, per cert –i permeti'm un excurs al marge–, ja ens el coneixem. Perquè, si Esquerra Republicana pactava amb el Govern del PSOE, vostès dirien que això és xavalla, que això són quatre duros, i, si no pactàvem, perquè érem uns immadurs, perquè érem incapaços d'assumir riscos... I, escolti'm, entretant, el senyor Duran Lleida, amagat aquí sota, eh?, disposat a saltar de la cadira per pactar amb qui fos el pressupost de l'Estat. *(Remor de veus.)* Doncs, escolti'm, deixi-ho córrer.

I, finalment, la Moció són quatre punts. Només el quart, com deia el senyor Ferran, insta a fer alguna cosa. Amb els tres primers estem tant d'acord que no els hi votarem. Però no els hi votarem perquè són obvis. Ja ho hem dit: que constatem el canvi que hi ha un nou govern a Madrid? Escolti'm, hi va haver unes eleccions el mes de març. Que cal potenciar les relacions bilaterals amb Espanya? Ho estem fent, i ho estem fent en el marc de la Ponència de l'Estatut. Que cal potenciar l'autogovern? Faltaria més!, som els primers en tot això. Ara, quan ens demana que el president de la Generalitat informi del contingut de la trobada, de les conferències de presidents, jo li confesso que hi he tingut algun dubte, però com posteriorment el senyor Maragall va dir que tenia una certa voluntat de, periòdicament, venir a informar d'aquest tipus de reunions –per cert que ho farà dimarts que ve, dia 16, a les sis de la tarda–, evidentment, per aquest motiu em fa l'efecte que tampoc valia la pena votar-hi a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades..., i per avançar que el nostre Grup Parlamentari no donarà suport als tres primers punts de la Moció i sí al quart. *(Remor de veus.)* Fonamentalment..., anem a veure, no donarem suport perquè considerem que el

contingut de la Moció, a pesar que al final les intervencions que m'han precedit poc tenen a veure amb el contingut de la interpellació del passat Ple i, fins i tot, del propi contingut de la Moció, considerem que la mateixa potser és insubstancial, inconcreta i indefinida. I per les intervencions que hi ha hagut, repeteixo, considerem, doncs, que arriba el punt que potser comença a ser hora que deixem de remoure situacions de passat que res aporten i res de positiu se'n pot extreure. En aquestes alçades entenem, doncs, que parlar dels anteriors governs, tant pel que fa al Govern de la Generalitat com pel que fa al Govern central, que si van rebre en un determinat moment el suport del Partit Popular, que si van rebre en un determinat moment el Govern de la Generalitat també el suport del Partit Popular, i arribar, fins i tot, com va passar a la interpellació de la setmana passada, als anys vuitanta de responsabilitzar el Partit Socialista, el PSC-PSOE, quan tenia responsabilitats de govern, doncs, entenem que res de positiu se'n pot extreure i que, si se'm permet l'expressió, doncs, estem contínuament marejant la perdiu i no aportant, en definitiva, qüestions o solucions que veritablement afecten el dia a dia dels ciutadans i que és el que, en definitiva, tenim la responsabilitat de fer.

Al punt primer de la Moció se'ns diu, el senyor Ferran, l'illustre diputat ho ha posat de manifest: «Escolti, aquí hi ha una nova dimensió.» Sí, miri, per a vostè serà positiva, però per a nosaltres potser no ho serà tant, entén? Vull dir, que entrem en un debat que no aporta res.

El segon punt, que se'ns diu que s'han de posar en marxa tots els mecanismes per assolir més poder i més recursos. Escolti, quins mecanismes? És d'una indefinició total i absoluta. Quins mecanismes? Escolti, que els que tenim ara no són vàlids? O no n'hi ha prou amb l'Estatut actual ni amb la reforma de l'Estatut que s'està duent a terme? De quins mecanismes estem parlant? Entenem que és d'una indefinició total i absoluta. De la mateixa manera com al punt tercer se'ns parla o se'ns posa de manifest que «s'ha de prioritzar la recerca de la relació bilateral deixant en un segon nivell la participació en espais o òrgans de caràcter multilateral». Escolti, a nosaltres això ens és absolutament igual. A nosaltres el que ens preocupa és que es prioritzi sobre les necessitats reals dels ciutadans, deixant de banda si es decideixen amb òrgans multilaterals o bilaterals. A nosaltres el que ens interessa és el contingut, escolti, no la forma.

I, per tant, difícilment el nostre Grup Parlamentari pot donar suport a aquesta Moció. I, sí, repetim, i per aquesta qüestió demanarem votació separada, doncs, donarem suport a l'últim apartat de la Moció, a l'últim punt, al quart, en tant que entenem doncs, que efectivament el Govern de la Generalitat ha de comparèixer al Parlament de Catalunya, amb caràcter previ, doncs, a la participació del president de la Generalitat a les futures conferències de presidents autònoms.

Per tant, en definitiva, repetim i acabem ja la nostra intervenció, votarem en contra els tres primers punts i donarem suport al quart.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies. Bé, ens trobem amb una moció amb un títol suggerent: Moció sobre l'autogovern, i amb un contingut francament decebedor, perquè se'ns ofereix en la intervenció del diputat unitat que exclogui el partidisme, i es fa una primera valoració del paper nefast del Govern en relació amb l'autogovern i, per tant, es fa una valoració des del més descarat partidisme.

Es fa una descripció, ja s'ha dit, de la situació política a Madrid, i es basa en el fet que no hi hagi majoria absoluta al Congrés dels Diputats. Però n'hi ha una altra de diferència en la situació política, que és que el Govern que té la majoria en aquesta cambra no depèn del suport del Partit Popular. Aquest és el canvi real, que la majoria de govern d'aquesta cambra no està supeditada al Partit Popular, perquè supeditació era acceptar que no es podia començar a tocar l'Estatut, això sí que era supeditació, o que s'havia d'acceptar el transvasament de l'Ebre, això era supeditació. I aquest és el gran canvi que hi ha hagut. Hi ha canvis a Madrid, però hi ha un canvi substancial en la majoria d'aquesta cambra.

És veritat que l'Estatut no ha de servir per no plantejar altres temes que es poden aconseguir ja avui, és cert, però és que nosaltres pensem que ja s'està fent. La resposta del conseller Saura a la seva interpellació li va enumerar i ara s'ha tornat a dir: la retirada de recursos tan significatius com els relatius al Dret civil català o a l'acció exterior de la Generalitat, la reactivació de la Comissió de transparències, el desbloqueig a la Carta de Barcelona, el bon camí que volem que tinguï ja les primeres concrecions aquest any en el finançament de la sanitat. Em sembla que ho estem fent en paral·lel a plantejar un estatut realment ambiciós.

Ara, vostè també planteja la necessitat de prioritzar la relació bilateral amb el Govern de l'Estat deixant en un segon nivell la participació en espais de caràcter multilateral. El conseller Saura crec que també li va explicar la necessitat de la bilateralitat i, a més a més, sap vostè perfectament com a membre de la Ponència que s'aposta també de cara al futur en el nou Estatut per la bilateralitat, però, alhora, la participació en òrgans multilaterals quan és necessari. Si aquelles paraules no el van convèncer li diré d'una altra manera, el diàleg multilateral no pot substituir el diàleg bilateral, és absolutament fonamental activar amb energia els dos tipus de diàleg. Això no és una frase nostra, són les paraules que va dir el lehendakari Ibarretxe en sortir el dia 28 d'octubre de la reunió. I nosaltres, en aquest cas, les compartim. Sí a la bilateralitat, també, quan cal, la multilateralitat. El que seria una trampa és substituir, a través de la multilateralitat, el diàleg bilateral.

També nosaltres pensem que el tema de la compareixença del president Maragall ja està solucionat amb la compareixença que tindrà lloc dimarts, però jo voldria acabar plantejant allò que jo crec que en aquests moments ens diferencia el Grup de Convergència i Unió

dels grups que integrem la majoria. Vostès pensen que en matèria d'autogovern el Govern de la Generalitat està fent, com deia en la seva intervenció, deixadesa en les seves funcions. Nosaltres pensem que s'està avançant més que mai, que estem fent un estatut, tots ple-gats, que suposarà un salt qualitatiu en l'autogovern, que estem desbloquejant qüestions que semblaven obli-dades o intocables i, per tant, que estem fiant i fent avançar l'autogovern. I tenim la percepció que això és també el que pensa la majoria de ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Si això és així, Convergència i Unió té dues opcions: una és sumar-se als esforços de la majoria d'aquesta cambra amb les seves pròpies aportacions, com és lò-gic; l'altra, negar-se a veure la realitat denunciant re-núncies que no existeixen.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Anem a trucar per cridar a la votació.

(El president es reincorpora al seu lloc.) (Pausa.)

El president

Posarem a votació, doncs, l'esmentada Moció. I en pri-mer lloc, i atès que s'ha demanat votació separada del punt número 4, posaríem a votació el punt número 4, precisament. Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 69 vots en contra i 48 vots a favor.

Votaríem seguidament la resta de la Moció. Comença la votació.

La resta de punts han estat també rebutjats per 79 vots en contra i 38 punts vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) (tram. 302-00071/07)

El divuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Exe-cutiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem), presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la pa-raula per a la seva defensa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats. De fet, el que preteníem a l'hora de presentar la interpellació al darrer Ple respecte a la formació contínua a Catalunya eren bàsicament tres coses, i només tres. I avui la Mo-ció que presentem recull l'esperit d'allò que preteníem a l'hora de tenir el debat. La primera, la primera era gràcies a la importància, penso jo que estratègica, que la formació contínua té per a empreses i treballadors, remoure la consciència del Govern de la cambra i de

l'opinió pública en la línia que la transferència de com-petències en l'àmbit de la formació contínua és im-prescindible. I el Govern, independentment de les ex-plicacions que ens va donar l'honorable conseller, en aquesta ocasió i en relació amb aquest tema, si més no, segurament, aquesta és la nostra visió, no hi ha posat tota la força que calia esperar en aquesta qüestió.

Per què? Segona pretensió del debat. Nosaltres vàrem denunciar, i reafirmem avui, que el Govern Socialista, el Govern tripartit, per ser més precís, a Catalunya ha claudicat davant del Govern espanyol. Jo en això tinc molt d'interès que a l'hora que tinguem el debat no estendre-ho en general, o sigui, no parlo d'una exten-sió general, d'una actitud de deixadesa per part del Go-vern català amb relació al Govern de Madrid, parlo en concret que amb quatre sentències del Tribunal Con-stitucional, amb quatre sentències, amb l'opinió pública a favor del traspàs de la competència de formació con-tínua, amb un govern còmplice a Madrid respecte a aquesta possibilitat, amb el suport dels sindicats, amb el suport de la patronal, amb el suport de totes les for-ces polítiques, el Govern ha renunciat a aplicar a Ca-talunya tot l'arsenal d'arguments que necessitàvem perquè, en lloc de tenir 24 milions per a la formació contínua a les nostres empreses, tenir 151 milions d'eu-ros. I d'això és del que parlem. No li donem més tómb a la qüestió, de veritat, que com a diputat no pretenc altra cosa que dir-los-hi: podíem tenir un acord magní-fic amb el Govern de torn –aquesta vegada socialista–, sempre que féssim complir les quatre sentències del Tribunal Constitucional, i estem, crec jo, que legítimi-tats amb quatre sentències del Tribunal per reclamar allò que ens toca, i aquest és el debat. Després si va ser possible aquest debat abans, si no era possible aquest debat abans, si s'aconseguirà en el futur, etcètera, jo crec que aquesta és una qüestió secundària. El fet, des del meu punt de vista, és que teníem un compromís del març del 2003 del conjunt de les forces polítiques ca-talanes, del conjunt de les forces empresarials i sindi-cals catalanes, del conjunt de la societat catalana, i això vostès ho han malmès. Ja està. Jo crec que aquest és el debat. És irreversible aquesta qüestió? Naturalment que no, i crec que hem de fer tot l'esforç perquè no ho si-gui, i per això presentem la Moció que presentem. Pro-ducte d'aquell debat, l'endemà –vull pensar que era producte d'aquell debat–, l'endemà el conseller Rañé enviava una carta, una carta al seu col·lega, el ministre Caldera, explicant la necessitat que les sentències del Tribunal Constitucional es compleixin. Anem en la di-recció correcta.

Doncs el que els proposem avui, amb els cinc punts d'aquesta Moció, és, crec jo, el contingut de la carta de l'honorable conseller Rañé. Això és el que els propo-sem. Què els diem, amb tota modèstia i amb tota rotun-ditat? U: si són tan amables, compleixin, facin complir les sentències del Tribunal Constitucional, en aquella línia en què estàvem tots d'acord que les sentències del Tribunal Constitucional no s'interpreten, s'apliquen. Recorden aquesta música? Dèiem junts, tota la cambra: «Les sentències del Tribunal Constitucional no s'inter-preten, s'apliquen.» Ho fan, si us plau?

Dos, garantir el traspàs immediat del que és el Forcem a Catalunya, i aconseguir, del Govern Socialista a Ma-

drid, aquest traspàs immediat. No depèn de ningú. Depèn del Govern Socialista a Madrid. I no ens podem escapolir. El debat és: no depèn de ningú; depèn del Govern Socialista a Madrid. I no els diem res més que pressionem plegats perquè aquest traspàs arribi a Catalunya.

Tercer, això quantificat. En lloc dels 24 milions d'euros, 151 milions d'euros.

El quart, hem defensat junts un model per a la formació contínua a Catalunya. Pregunta: podem seguir defensant-lo junts? Sí o no?

I última qüestió: la nostra voluntat, que els proposem, de comprometre'ns a impulsar el consorci de Formació Contínua a Catalunya.

Vostès no han presentat, senyores i senyors diputats de la majoria parlamentària...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo ja, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

...no han presentat cap esmena. D'això dedueixo, probablement, que vostès no tindran a bé considerar la possibilitat que aquesta Moció sigui aprovada. I penso, sincerament, que perdem una oportunitat política per fer pressió en la línia que tots volem.

I acabo una altra vegada amb aquesta afirmació, senyor president, a causa de la seva gentilesa: si no aprofitem aquesta Moció del conjunt de les forces parlamentàries de Catalunya només per pruija que un partit de l'oposició els reclama què volem fer, vostès perden un estri davant del Govern socialista espanyol per, des de Catalunya, aprovar una moció que ens compromet amb el suport de tothom. Per què no votar-hi a favor? Per què? Donin-me vostès un sol argument perquè un d'aquests punts, que no posa en entredit el paper del tripartit a Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...no tingui de merèixer el recolzament.

El president

Acabi per tercera vegada, si us plau.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ja he acabat, senyor president.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Per expressar el posicionament del meu Grup Parlamentari sobre la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, i defensada pel senyor Fernández i Teixidó.

Vostè ha explicat els objectius de la interpellació, i nosaltres creiem... Primer, ens ha dit: remoure consciències. Nosaltres creiem, des d'aquest punt de vista, que era innecessari remoure consciències, perquè el Govern estava fent el que tocava. Al conseller Rañé..., va tenir oportunitat vostè, en el transcurs de la interpellació, d'explicar-li les gestions que s'han fet per aquest tema, i també va parlar vostè a la interpellació, i ha tornat a parlar avui, de claudicació, de renúncia. Nosaltres entenem que no. Fem una valoració, una petita valoració de com han transcorregut els fets, recentment. Amb el Govern del Partit Popular, vostès no se'n van sortir, i nosaltres tampoc. Nou Govern: els primers tres mesos, resultats quantificats. Petits, ho compartim. Insuficients, també, però hi són, en tres mesos. Ha passat mig any, i amb mig any vostè ja ens parla de claudicació i renúncies. Què li hauríem de dir, nosaltres, de la gestió i dels intents amb el Partit Popular del temps transcorregut, eh?

(Veus de fons.)

Per altra banda... Per tant, respecte a les seves consideracions de remoure consciències i claudicació aquest és el nostre parer.

Respecte ja el text literal de la Moció: «Vetllar pel compliment íntegre de les quatre sentències.» Nosaltres no dubtem pas que el Govern hagi vetllat pel compliment íntegre de les quatre sentències. De fet, han mantingut el recurs d'inconstitucionalitat, i el conseller Rañé li va explicar les gestions fetes. Jo no entraré a debatre si la carta la va fer després de la seva interpellació o la va fer el mes d'octubre, com va dir en aquesta cambra el conseller Rañé. Potser hi ha dues cartes. No discutirem de les dates de les cartes ni molt menys. El cert és que s'ha aconseguit un acord, un principi d'acord, i s'està en procés de parlar-ne, cosa que no havíem aconseguit abans amb el Govern del Partit Popular. Per tant, nosaltres valorem positivament aquest punt de vista.

Respecte a la defensa dels milions que ha de rebre la formació contínua a Catalunya, coincidim amb vostès en la importància de la formació contínua i del fons de formació contínua tant per als treballadors com per les empreses, i per tant, fins al final, i esperem comptar amb vostès en això, senyor Teixidó.

Per últim, el consorci de Formació Contínua: «Conso-lidar i promoure el consorci.» Un altre cop, els fets, senyor Teixidó, que són tossuts. S'han publicat les ordres de convocatòria per a la concessió de subvencions destinades als contractes programes per a la formació de treballadors ocupats. 20.729.000 euros per al 2004. Està aprovada la publicació de l'Ordre de bases i una

resolució de convocatòries d'accions complementàries de formació contínua per a l'any 2004: 2.591.000 euros.

Fets, senyor Teixidó. Nosaltres creiem, perquè existeixen uns fets, perquè la voluntat del Govern ha estat sempre la mateixa, i en aquest cas coincidim en la línia de consens que es va endegar amb l'anterior Govern, i creiem que la valoració d'aquests primers sis mesos de nou Govern a l'Estat, del nostre punt de vista, és positiva, per tant, no entenem que sigui necessari donar suport a aquesta Moció, perquè entenem que les coses estan encarrilades, que hi ha un principi d'acord –no, perdó, que hi ha un acord–, que hi ha un principi de diàleg i, per tant, una porta oberta al diàleg i, des d'aquest punt de vista entenem que hem de donar confiança al Govern amb les accions que està fent, i si cal, en tornarem a parlar d'aquí a uns mesos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, l'he escoltat atentament. No puc dir-li altra cosa que té raó. Té raó que aquests fons s'han de gestionar des de Catalunya i té raó que l'Estat ha de complir el que la sentència del Tribunal Constitucional va dictaminar. Però també ha de tenir en compte que ha de ser el Govern qui decideixi els ritmes d'aquesta negociació política, tenint en compte els importants fronts oberts que actualment hi ha amb l'Estat espanyol. Aquest i molts d'altres, com vostè sap. I aquests cent milions d'euros i escaig s'han d'afegir als centenars de milions d'euros del fons de cohesió sanitària, del model de finançament, etcètera.

Per tant, estem d'acord amb el que diu la Moció, com no podia ser d'altra manera, però no en la Moció com a instrument polític per solucionar el problema, perquè, com vostè reconeix, no aporta res d'afegit a la carta que el senyor Rañé li va enviar al senyor Caldera. Per tant, potser haurien estat també interessants mesures concretes que posessin llum a la qüestió. És a dir, quins instruments de pressió s'haurien pogut aportar o es poden aportar per tal que el Govern espanyol solucioni aquest problema.

En tot cas, vostè ha parlat de remoure la consciència de la cambra, ja li dic que no cal que ens la remogui massa més, ja la tenim prou remoguda amb aquests importants fronts que tenim. Jo, des d'aquesta tribuna, he reclamat altres fons de cohesió que s'han de retornar, però, en tot cas, deixi que el Govern marqui el *timing*, marqui quina ha de ser la seva prioritat en la negociació política de tots els fronts que tenim i, per tant, per aquesta qüestió, creiem que ha de ser el Govern que ja té prou impuls polític com per fer-ho, qui decideixi sobre aquesta qüestió.

Per tant, des d'Esquerra Republicana, no votarem a favor d'aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor Joan López, en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Més enllà del que va ser el debat o la interpellació prèvia per marcar la posició del meu Grup Parlamentari amb relació a aquesta Moció, en el punt 1 es parla del compliment de quatre sentències del Tribunal Constitucional i saben vostès que al Partit Popular tenim sempre un respecte escrupolós per la separació de poders i, per tant, no entrarem a discutir quin és el contingut de les sentències i creiem que l'únic que s'ha de fer des de l'Administració com des de qualsevol altre punt és acatar-les i, per tant, el nostre vot en aquest punt de l'ordre del dia no pot ser res més que un vot favorable.

I per continuar amb la part de vots favorables, dir que el punt 2 i el punt 5 són derivacions del punt 1, i per tant, amb bona lògica, també tindran el nostre vot favorable. Amb relació al punt 4, també tindrà el nostre vot favorable, perquè defensar un model de gestió basat en l'acord és la pauta que caracteritza el Partit Popular sempre. De fet, va ser amb un Govern del Partit Popular a Madrid quan es va signar el tercer acord sobre la formació continuada subscrit absolutament per tothom i, per tant, nosaltres com comprendran si aconseguíem aquests acords socials quan estàvem al Govern, ens és ara prou agradós dir que sí en un punt que no demana res més que el manteniment d'una política que ja ens ha sigut pròpia durant molt de temps.

Per tant, en el punt 1, en el punt 2, en el punt 4 i en el punt 5 tindran vostès tot el nostre recolzament. Especialment en el punt 1, perquè, a més, la sentència del TC és prou clara. El TC diu que ara és potestat de l'Estat el disseny del model de gestió d'aquests fons, i que és potestat de les comunitats autònomes l'execució i la gestió en si d'aquests fons. Segurament, quan aquestes sentències es portin a terme, alguns dels grups d'aquesta sala diran que això no és prou, i també voldran tenir ells la potestat del model de gestió. Però aquest és un debat que, en tot cas, ja tindrem en el seu moment, perquè ja se sap que n'hi ha que mai en tenen prou.

Per acabar, amb relació al punt 3, dir que ens abstenem. Per nosaltres és molt difícil fer el càlcul. Creiem que vostès apunten molt alt. Si tenim en compte que el que ha rebut Catalunya d'aquests fons el 2004 han sigut 24 milions i mig, demanar-ne 151 és un cert exercici de voluntarisme, sobretot si tenim en compte que el conjunt de fons territorialitzats per a aquest any –o sigui, el que s'ha repartit a les comunitats autònomes– han sigut 135 milions, amb la qual cosa ens els hauríem de quedar tots, i a sobre encara posar-ne una part, i el previst per l'any que ve són 149 milions. Nosaltres, per tant, no volem entrar en aquestes càbales, dir que sí que creiem que al final l'important d'això és que aquí hi ha d'haver uns fons que han de servir per a formació, per a reciclatge professional i perquè gent tingui oportunitats. Hem començat el Ple parlant de gent amb poca formació, amb el salari mínim interprofessional, pràcticament l'acabem parlant d'un tema de Forcem, i realment l'important és que aquí hi hagi uns recursos, uns fons,

uns programes ben gestionats, que els agents socials, treballadors i patronal puguin intervenir-hi de forma efectiva, que totes les cadenes que tantes vegades s'han explicat de contractes, de subcontractes, amb subcontractes i recontrasubcontractes d'alguna forma es puguin reordenar, i que els recursos es destinin a allò que veritablement és adient, que és la formació de persones que tinguin més oportunitats de guanyar-se la vida.

Entenem que aquesta és la vocació d'aquesta Moció; per tant, entenem també que podem coincidir en l'esperit, i ens abstindrem tan sols en el punt 3.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Crec que la Moció que ha presentat, senyor Teixidó, és el reflex del que és aquest Parlament i aquest tipus de debats, i la funció que ens toca a cadascú. Coincidim en el diagnòstic –jo crec que això és positiu–; el que és ben cert és que vostès, com a oposició, diuen que el Govern ho ha de fer, i nosaltres, com a forces que donem recolzament al Govern, diem que ja ho està fent. I aquí hi ha la diferència amb el resultat final del debat. Crec que el que és significatiu és que en el diagnòstic coincidim, en funció que creiem que el Govern ja ho està fent, no recolzarem aquesta Moció, però crec que hi ha una cosa que és major en el camí que ens haurem de trobar, i que n'estic convençut, per aquesta lògica del consens i pel que comporta la importància dels Fons i la gestió pròpia, és que hi ha una norma bàsica que és la que regula aquesta on s'ha portat aquesta situació. Però nosaltres volem anar més enllà, i és que es modifiqui aquesta norma bàsica perquè sigui Catalunya la que pugui gestionar directament el conjunt dels Fons.

Com que aquest és el nostre objectiu, jo estic convençut que amb aquesta voluntat de diàleg i de consens ens podem trobar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Cridem a votació.

(Pausa.)

Senyor diputat, té la paraula. Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Tan sols per demanar la votació separada del punt 3 de la resta de punts d'aquesta Moció.

(Pausa.)

El president

S'ha demanat votació separada del punt número 3 d'aquesta Moció. Per tant, en primer lloc, votariem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 11 abstencions i 38 vots a favor.

Posem a votació la resta de la Moció.

Comença la votació.

També ha estat rebutjada per 67 vots en contra i 49 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries (tram. 302-00072/07)

El dinovè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el conseller d'Agricultura i Ramaderia i Pesca va assenyalar en la seva compareixença davant la Comissió d'Agricultura, i ho ha dit reiteradament, que la millora de la competitivitat era un dels quatre objectius estratègics del nou model de política agrària que volia impulsar.

La política de modernització d'estructures agràries, tant les generals com les sectorials, és, en aquest sentit, un element clau per a l'assoliment d'aquest objectiu, i la comparteixen la majoria, i jo m'atreviria a dir que la comparteixen totes les forces parlamentàries aquí presents, no?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En la interpellació que el nostre Grup va fer al Govern en el darrer Ple demanant que es detallessin les actuacions realitzades fins ara i els plans d'actuació elaborats per a la consecució d'aquest objectiu, la veritat és que no en vam treure l'aigua clara. El conseller no va concretar absolutament res, ni del que havia fet, ni del que pensava fer. I com que sota cap circumstància podem suposar que això sigui degut a cap menyspreu al Parlament, hem d'arribar a la conclusió que si no va dir res és perquè no tenia res a dir.

Jo no sé si tots els grups que donen suport al Govern estan disposats a seguir essent coresponsables de la passivitat del Departament d'Agricultura. En tot cas, el nostre Grup ni n'és, ni en vol ser, i convida tots els grups de la cambra a sumar-se a una moció de contingut absolutament positiu per la qual el Parlament insta el Govern a quatre coses.

La primera és a presentar, en el termini màxim de tres mesos, un pla per a la millora de la competitivitat del sector i per a la modernització de les estructures agràries, que determini les actuacions, el calendari d'actuació i els recursos necessaris per portar-lo a terme, i que

contempli, a la vegada, aquelles actuacions urgents que calen en sectors que estan travessant una situació molt difícil, com són el sector de la fruita dolça, el del porcí, el de la vinya i el vi.

També instem a publicar la convocatòria de la línia de plans de millora d'aquest any 2004, que no s'ha publicat encara, abans del proper 30 de novembre. I a fer el mateix amb la de les indústries agràries, que tampoc se n'ha publicat la convocatòria corresponent al 2004.

I a una última cosa, que pot semblar una reiteració, però no ho és: vostès recordaran que vam aprovar una moció, en el Ple d'aquest Parlament, de data de 17 de juny, per la qual instàvem a determinades actuacions sobre la reforma de l'OCM de l'oli. Vostès ho recordaran això. La veritat és que les coses, en aquest camp, no van bé. Això que podria semblar que estem reiterant una cosa que seria innecessària, no ho és, perquè els donaré dues dades que són inquietants i que indiquen que, en aquest sentit, el Departament no està fent els deures que se li van encarregar des del Parlament.

La primera és que l'esborrany que va presentar el Ministeri d'Agricultura sobre la reforma de l'OCM de l'oli, contempla un ajut desconnectat del 90 per cent, que significaria la ruïna total del sector a Catalunya, perquè recordaran que en la Moció que vam plantejar establíem un màxim del 60 per cent. Aquest és un primer indicatiu que les coses no estan caminant en el sentit en què haurien de caminar.

I la segona és que, en la darrera Comissió d'Agricultura del Congrés dels Diputats, es va rebutjar una proposta, una proposició no de llei presentada pel nostre Grup, que deia exactament el mateix que va aprovar aquest Parlament per unanimitat.

Són dos indicis que les coses no s'estan fent per part de qui li correspon, i, per tant, el nostre Grup demana, per això que he dit ara i pels tres punts anteriors, el vot a favor de la Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president. Illustres senyors i senyores diputades, la Moció que avui substanciem, fruit de la interpellació que va presentar el Grup de Convergència i Unió a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre la política de modernització de les estructures agràries, al nostre parer, té un sentit, més de caire de política d'orientació agrària que no pas de modernització de les estructures agràries.

El primer punt de la Moció sí que parla d'un pla de millora de la competitivitat, però acte seguit comença a demanar convocatòries de línies de plans de millora de transformació i comercialització, per acabar demanant el compliment d'una moció aprovada en aquest Parlament.

Li vull recordar, al senyor diputat, al senyor Ballabriga, que vostè té un mecanisme, com a parlamentari, que si pensa que el Govern no ha fet compliment a una moció aprovada per aquest Parlament pot demanar l'empara del president d'aquesta cambra. El nostre Grup Parlamentari sí que pensa que s'està fent compliment a la Moció que abans s'havia aprovat.

Però, senyors i senyores diputades, respecte al primer punt de la Moció, agrair també a l'illustre diputat de Convergència i Unió la seva presentació, perquè això demostra, públicament i també en el *Diari de Sessions*, el fracàs o la insuficiència de les polítiques que es van desenvolupar, per part del Govern de Convergència i Unió, durant vint-i-tres anys d'aquest Govern. Demanar que l'actual Govern faci un pla en tres mesos, vostè sap perfectament, senyor Ballabriga, que faria una parada tècnica del Departament, i això demostra o que estaven vostès equivocats o que no van fer suficientment l'esforç que calia per a la modernització de les estructures agràries del nostre país.

Respecte al segon punt de la Moció, esmentar que encara no s'ha realitzat la convocatòria perquè els diners del 2004 s'han destinat als dos mil tres-cents expedients que vostès no van resoldre i no van pressupostar el 2003.

Respecte al tercer punt de la Moció, sense comentaris, senyor Ballabriga, perquè ja s'ha publicat l'Ordre 220/2004, i que vostè, òbviament, pot consultar.

I, per al quart punt d'aquesta Moció, com vostè sap també, senyor Ballabriga, perfectament, s'ha demanat l'autorització preceptiva a la Unió Europea, i es preveu que, en breu, es publiqui l'ordre dels ajuts per al sector de l'olivera.

És per tot això, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades, que el nostre Grup expressa el seu sentit negatiu a aquesta Moció i votarà, en conseqüència, negativament a la Moció abans esmentada.

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Jaime. (*Veus de fons.*) Em demana la paraula, senyor Ballabriga, per quin motiu?

El Sr. Ballabriga i Cases

Per fer una precisió amb relació a un punt que ha comentat el diputat..., per contradiccions.

El vicepresident primer

Té trenta segons, perquè...

El Sr. Ballabriga i Cases

No, no hi ha convocatòria per a noves sol·licituds. Hi ha convocatòria, en l'Ordre a què fa referència, per a les sol·licituds que es van denegar per falta de partida pressupostària a la convocatòria anterior, però no per a noves sol·licituds. I això és el que nosaltres demanem precisament en la Moció, que sí, que s'obri convocatòria per a noves sol·licituds.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ballabriga. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, efectivament, coincidir amb el diputat proposant de la Moció, el senyor Ballabriga, que la modernització de les estructures agràries del nostre país és una prioritat. És una prioritat, segurament, per a diversos o tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, però també és una prioritat de l'acció del Govern, del Govern de la Generalitat. Per tant, quedarà demostrat, i, de fet, ja queda demostrat en la presentació del Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2005, en què s'han incrementat de manera significativa els recursos econòmics que es destinen al Departament, per tant, també a la modernització de les estructures agràries amb relació als darrers anys.

El nostre Grup no donarà suport –no hi donarà suport– a la Moció presentada per Convergència i Unió per diverses raons. Però, en tot cas, remarcar també que la demanda que planteja Convergència i Unió en aquesta Moció, amb uns termes d'actuar o dur a terme unes actuacions de manera immediata, de manera «urgent», com cita literalment la Moció, difícilment es podrien dur a terme amb el termini previst i expressat a la mateixa Moció. Si més no, això bloquejaria, paraltzaria moltes altres actuacions plantejades i planificades per a aquests propers mesos i també per a la propera programació.

D'altra banda, també, dir, pel que fa a la realització urgent de totes les gestions per donar compliment a la Moció que el Grup de Convergència i Unió plantejava, la Moció aprovada pel Parlament de Catalunya sobre els criteris d'aplicació de l'ajut comunitari del sector de l'olivera de Catalunya, que el senyor Ballabriga sap també perfectament que aquest mes de novembre es publicarà l'Ordre reguladora d'aquests ajuts; això sí, havent arribat als acords corresponents amb les diferents organitzacions professionals agràries. Per tant, aquest és un punt que..., bé, el nostre Grup considera que la Moció es compleix, i, per tant, el Govern també compleix el manament del Parlament.

Recordar també, pel que fa a la convocatòria dels plans de millora de les explotacions agràries corresponents a l'exercici 2004, que el senyor Ballabriga segur que sap també que quedaven per resoldre encara els expedients de l'any 2003, per la qual cosa s'hi han hagut de destinar els recursos econòmics previstos l'any 2004. I, per tant, no havent-hi els recursos econòmics per fer front als expedients del 2003, els recursos econòmics del 2004 s'han d'haver utilitzat per poder-hi fer front. I dir també, en el mateix sentit, pel que fa a la línia de millora dels processos de transformació i comercialització dels productes agraris, que, com deia molt bé abans el diputat senyor Jaime, s'ha publicat l'Ordre corresponent i ha estat publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 1 de juliol del 2004.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup no donarà suport a la Moció presentada per Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bertomeu.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lo Grup Parlamentari Popular de Catalunya fixem lo nostre posicionament referent a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de modernització de les estructures agràries, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i ja vull anticipar que hi donarem suport. Hi donarem suport perquè des d'aquest Parlament, i d'acord amb tots los grups parlamentaris i les organitzacions professionals, hem estat creant unes grans expectatives que finalment s'han quedat damunt la taula i no ens donen aquells resultats tan esperats per tots. I em refereixo primordialment a la Llei d'orientació agrària, Llei que al Partit Popular de Catalunya, ens preocupa la seua posada en vigor a través de l'aprovació de la normativa de desplegament reglamentari.

Deia el senyor Ballabriga la setmana passada, en la seua interpellació, que el món rural català i el sector agrari en el seu conjunt, les seues organitzacions professionals, estan preocupats i inquiets pel seu futur. I comparteixo la seua opinió, ja que per part del Govern no es posen en marxa els mecanismes de què disposen per a resoldre els problemes existents. I, per una altra part, no poden ignorar les queixes i manifestacions al carrer del sector agrari que està duent a terme en els últims mesos, i que avalen les nostres opinions i la proposta de la present Moció.

Tots sabem que hi han comarques on l'activitat agrària és l'única activitat econòmica, o la principal activitat econòmica, així com lo que representa aquesta activitat dintre de la renda i del PIB, i la vinculació existent entre l'agricultura i el sector industrial, lo que fa necessari disposar d'un marc normatiu per a saber quina és l'estratègia a seguir.

En la intervenció de l'honorable conseller a la interpellació de la passada setmana, la veritat és que no va donar cap resposta clara a la política de modernització de les estructures agràries, a més a més es va limitar a criticar l'acció del Govern anterior i a manifestar que partien d'una herència negativa. Atès que les dotacions al pla d'inversions en explotacions en lo que és la modernització dels darrers anys, lo 40 per cent es va destinar a la maquinària agrícola, i no es va destinar suficient partida per poder aconseguir que hi hagués explotacions més viables, més modernització dels regadius i formació agrària per a la incorporació dels joves.

La veritat és que debatre el passat, no respondre al present i no tindre clar lo futur no ens deixa molt tranquils. Perquè dir, per part del conseller, que ho faran correcte, que ho faran amb consens, quan toqui, amb els temes que toquin, però discutint no només una agricultura ajustada i subvencionada sinó una agricultura que

permeti afrontar la competitivitat dels altres països de cara al futur, fent dimensionat d'explotacions, de cooperatives i d'organitzacions suficientment eficaces perquè siguin realment operatives i funcionals, i no falsejant ni ajudant, que d'alguna forma no es resol el problema sinó que allarga la malaltia, la veritat, és un discurs de bones intencions, però no dona resposta clara de les necessitats del sector.

Per tant, jo crec que avui hauríem de donar suport per part de tots los grups parlamentaris a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió i determinar a curt termini un pla per a la millora de la competitivitat del sector i la modernització de les estructures agràries, publicar la convocatòria de la línia de plans de millora de les explotacions agràries en el present exercici, publicar la convocatòria de la línia de millora dels processos de transformació i comercialització dels productes agraris per a noves sollicituds, corresponent a l'exercici 2004, i realitzar urgentment les gestions necessàries per al compliment íntegre de l'aprovació del Parlament referent als criteris d'aplicació de l'ajut comunitari al sector de l'olivera de Catalunya.

Per tant, ho repeteixo, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya donarem suport a la Moció presentada, del Grup de Convergència i Unió, i crec que serà convenient, per donar recolzament i confiança al sector agrari català, que aquesta Moció sigui aprovada per part de la resta dels grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És evident que en temes agraris hi ha uns temes en els quals estem d'acord, i això s'ha anat veient tant quan –com diu el preàmbul d'aquesta Moció– s'elaborava el Llibre blanc, com després amb la Llei d'orientació agrària, que evidentment, en la votació aquí, al Parlament, va ser quan va quedar més evident, més palès aquest acord.

I, per tant, també hi ha una voluntat d'anar avançant en tots aquells aspectes, en aquelles actuacions en les quals tots hem convingut que és per aquí per on s'ha d'anar. I de fet, el mateix conseller, com també diu el

preàmbul, ho va assenyalar en la seva compareixença. La millora de la competitivitat ha de ser un dels principals objectius estratègics, i aquesta millora de la competitivitat s'ha d'aconseguir, entre altres coses, amb una bona política de modernització de les estructures agràries. Fins aquí, tots d'acord.

En el que ja discrepem és en el contingut dels punts en els quals, segons el senyor Ballabriga, el Parlament hauria d'instar el Govern. En primer lloc, en el primer punt ens plantegen unes urgències, que francament ens sembla que s'ho haurien de fer mirar, tenint en compte, doncs, que en el temps que també havien tingut vostès..., i ara es demana que en tres mesos s'ha de fer tot a corre-cuita, quan s'ha dit que s'hi està treballant –quan està clar que s'hi està treballant–, quan és un procés que no es pot fer d'un dia per a l'altre, sinó que, tal com pertoca, s'està fent conjuntament amb el sector, buscant el consens amb el sector, mirant d'acordar quines són aquelles actuacions principals a emprendre, quines són les prioritàries, de quina manera es portaran a terme, quan s'han de fer, amb quins recursos s'hauran de fer. I, per tant, ens sembla, doncs, que no té cap ni peus voler ara, en tres mesos, tenir-ho tot acabat. És cert que hi han uns sectors que tenen unes necessitats i que no ens hi podem adormir. Però d'això, el Govern ja n'és conscient, i com he dit ja s'hi treballa.

I pel que fa als altres tres punts, per no allargar-me, jo dono per bones les raons que ja li han donat els dos diputats del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana que m'han precedit, en el sentit que el que vostè demana, doncs, nosaltres no hi estem gens d'acord, i per això votarem en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 67 vots en contra i 47 a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre.